

παύση εις τὴν Παναγίαν τὸ θηλάζον βρέφος της, εἰς τὰς μελανὰς τρίχας τοῦ ὀποίου, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἐπιδίδεται εἰς θήραν, ἥτις δὲ ἀποβλέπει βεβαίως πολὺ μέγала ζῶα. Ἐκεῖ εἶναι ὁ ἀναπόφευκτος προσκυνητὴς τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ὅστις μὲ τὴν βακτηρίαν του καὶ τὰ ὄστρακά του ἐπεσκέφθη ὅλους τοὺς θεησκευτικούς τόπους τῆς Χριστιανωσύνης, ἀνεπαύθη ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὕδραγωγείου τινὸς ἢ λιψάνου στήλης τινὸς, ἥδη δὲ, κεκλημένος ἐπὶ τῆς βράχως, καὶ τὸν πῖλον ἔχων μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, κοιμᾶται βαθύως ὡς ἄνθρωπος ὅστις πραγματικῶς διήνησε μακρὰν ὁδόν. Ἀμα τὸ βῆμα ξένου τινὸς ἤχησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων ἐκείνων, ὅλα τὰ ἐν τῷ ὀμίλῳ τούτῳ εὐρισκόμενα παιδία ἀνίστανται, τίθενται εἰς κίνησιν καὶ τείνουσι τὴν χεῖρα ὅπως λάβωσι κανένα βαγιόκον. Ἄγγελοι εἴτε διαβολάκια εἶναι ὅλα σχεδὸν ὡραία, ἔχουσι τὰ μέγала καὶ μαῦρα τῶν ὄμματα τόσον ζωηρὰ καὶ λαμπρὰ, τὸ ἐνδύμα των ἢ ἡ ἀπουσία τοῦ ἐνδύματος φαίνεται τόσῳ γοηρικῇ, ὥστε εἶναι πολὺ πιθανὸν ὁ κατὰ πρῶτον ἀποθιβαζόμενος ἐν Ρώμῃ ταξειδιώτης νὰ μὴ εὕρη ἐν τῷ θυλακίῳ του νόμισμά τι ὅπως τοῖς πῶ δόση. Ἐνίοτε καλλιτέχνης τις, ζωγράφος εἴτε γλύπτης, ἵσταται, ἔρευνᾷ μετὰ προσοχῆς ἐν ὑπόδειγμα, τῷ διατάσει νὰ λάβῃ τοιαύδε ἢ τοιαύδε θέσιν, κρίνει τὰ πλεονεκτήματά του εἴτε τὰς ἐλλείψεις του, εἶτα δίδει αὐτῷ ἓνα βαγιόκον καὶ διαθαίνει.

Ἡ κλίμαξ τῆς ἁγίας Τριάδος τοῦ Μόντ εἶναι, ἢ μάλλον εἰπεῖν ἢ τὸ ἡ ἀγορὰ τῶν ἐν Ρώμῃ ὑποδειγμάτων. Κατὰ τὸν τελευταῖον χειμῶνα, ἀγνοούμεν διὰ ποίους λόγους, τοῖς ἀπηγορεύθη νὰ συναθροίζονται εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἦδη ὀφείλει τις νὰ πορευθῆται πρὸς ζήτησιν ὑποδειγμάτων εἰς τὴν Σιστινείαν ὁδὸν, πλησίον τῆς Πισσι-καρπίας.

Ἡ ὑφ' ἡμῶν διαγραφείσα σκηνὴ παρίστατο ἐπὶ τῶν κατωτέρων βαθμίδων τῶν προσεγγιζουσῶν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἰσπανίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τελευταίου τμήματος, πρὸς τὴν πρᾶνὴν πλατεῖαν τῆς ἁγίας Τριάδος, βλέπει τις ἀναφανόμενον ἐνοκλάζοντα ἄνθρωπον, οὗ τὰ μακρὰ καὶ ἐπι-καμπῆ σκέλη εἰσὶ παραλυτικά. Οὗτος προσέρχεται πρὸς σὲ ἔρπων ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν, ἔχων ἀντὶ ὄπλων δύο σιδηρὰ πέδιλα· ἄμα φθάσῃ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀπόστασιν, ἀφαιρεῖ τὸν πῖλον του, σοὶ δεικνύει τὸ ἐρυθροῦν πρόσωπόν του, τὸ εὐρωστον σῶμά του, τὸ σπινθηροβολοῦν ὑπὸ

πανουργίας καὶ κακεντρεχείας βλέμμα του, ἀνοίγει μειδιῶν στόμα σχιζόμενον μέχρι τῶν ὠτων, καὶ σοὶ λέγει μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ προστάτιδα συνάμα· « Καλημέρα, κύριε, » εἶτα προσθέτει· « Εἶναι καλὸς καιρὸς » ἢ « εἶναι κακὸς καιρὸς σήμερον, » ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὸ ὑποκείμενον τοῦτο εἶναι ὁ Βέππος, ὁ βασιλεὺς τῶν τῆς Ρώμης ἐπαϊτῶν, καὶ ἡ διαρκὴς μίστιξ τῶν περιπατούντων. Εἶναι γνωστὸς ὁ Βέππος οὗτος εἰς τοὺς περιηγητὰς, ὅσοι εἶναι γνωστοὶ καὶ ὁ ἐν τῷ Βατικανῷ κορυμὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ προσέτι ἔχει ἐν ἐπι πλεονέκτημα ἐπὶ τοῦ μακρᾶρου ἐκείνου, καθὼτι οὗτος κατέχει ὡραϊοτάτην κεφαλὴν καὶ ἐξαίρετον στόμαχον. Ὁ Ἄνδερσον ὅστις ἐδόξασεν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοσχέδιῳ ποιητῆ του, τῷ ἀποδίδει χαρακτηριστικὰ φρικώδη, καὶ βίον βδελυρὸν ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ποιητικὴ ἄδεια, μὴ ἔχουσα ὑπὲρ ἐαυτῆς οὔτε τὴν ἀλήθειαν οὔτε καὶ τὸ εὐπρεπές. Οἱ Ρωμαῖοι διηγούνται ὅτι ὁ Βέππος ἤτο ποτε ἐπίσημος τοῦ τύπου τοῦ ἄνθρωπος· δύναται δὲ νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, κρίνων ἐκ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του, ἥτις εἶναι ὁμοία τῆς καλῆς ἰταλικῆς συναναστροφῆς. Βεβαίως εἶναι ὅτι ὁ Βέππος ἀνήκει εἰς μίαν τῶν καλῶν οἰκογενειῶν μιᾶς τῶν τοῦ Πάπα ἐπαρχιῶν, καὶ ὅτι ἦλθεν εἰς Ρώμην νέος ἐπι διώκων τύχην. Ἡ ἀσθενεία του τῷ ἀπέκλειε πᾶν στάδιον ἐνγκυκαλίσεως ὅθεν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπαῖτου, τὸ ἐπιβάλλον ὀλιγίστους κόπους, καὶ ἀποφέρον πλείοτερον ἀργύριον. Κατὰ μίμησιν τοῦ Βελισσαρίου, τὸ θυμὸν τοῦτο τῆς τύχης δὲν ἔκρινεν ἀνάξιον νὰ ἐπαίτη τὸν ὄβολόν του διαβάτου, περιωρίσθη δὲ μόνον εἰς τὸ ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του. Ἐπὶ ἐν τέταρτον τοῦ αἰῶνος, καὶ ἐπι πλέον, ἔλασκει τὴν βιομηχανίαν του ταύτην, καὶ, τῇ βοηθείᾳ τῶν πιλοκρούσεών του, τῶν παραλυτικῶν σκελῶν του, καὶ τῆς ἐρωδῆς του ἐπὶ τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ καιροῦ, κατώρθωσε νὰ συναθροίσῃ ἀρκετὰ τρογγύλην περιουσίαν. Φέρει ἤδη ἡλικίαν πενήτηκοντα καὶ πέντε ἐτῶν περίπου· ἔχει γυναῖκα καὶ πλείστα τέκνα, ἐσχάτως δὲ ὑπανδρεύσας τὴν θυγατέρα του μετὰ τινος ἐντίμου ἐμπόρου, τῇ προσδιώρισεν προίκα, ἥτις ἐδύνατο νὰ ἦναι ἐπιθυμητὴ εἰς πολλοὺς γαμβρούς.

Ἡμέραν τινὰ ἀπῆντησα γνωστὸν μου τινὰ ἔμπορον ὅστις ὠθευεν ἐσπυρισμένως εἰς τὴν κλίμακα τῆς πλατείας τῆς Ἰσπανίας, μεθ' οὗ ἀντήλαξα τὰς ἐπομένας λέξεις· « Πού ὑπάγετε τόσῳ βιαστικά; — Πρὸς τὸν τραπεζίτην μου! — Τὸν

Τραπεζίτην σας! Καὶ ποῖος εἶναι ὁ τραπεζίτης ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς ἁγίας Τριάδος τοῦ Μόντ; — Ὁ Βέππος, καλέ! ἔχω ἀνάγκην ἐξήκοντα σκούδων (τριακονθίων φράγκων), καὶ θέλει μοὶ τὰ δανείσει ἄνευ τινὸς δυσκολίας. — Τῇ ἀληθείᾳ! — Δὲν ἔχω τὴν ἐλάχιστην περι τοῦτου ἀμφιβολίαν. » Ὁ ἐπαῖτης τραπεζίτης Βέππος πληρώνει μικρὸν τινα φόρον εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅπως ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ σταθμεύῃ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος καὶ ἀλοίμονον, εἰς τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὁμότεχόν του, ὅστις ἀπεπειράτο νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν ιδιοκτησίαν του ταύτην! Οἱ γρόνθοι τοῦ Βέππου δὲν εἶναι παραλυτικοί. Συνήθως περὶ μεσημβρίαν, φθάνει εἰς τὸ γραφεῖόν του, φερόμενος ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του. Οὗτος εἶναι νεανίας οὐχὶ χαλὸς, ἀκριβὸς εἰπεῖν, φέρει ὅμοια ἀντὶ σταλῆς, ἐν ζῆγος βακτηρίων, διὰ νὰ ἐφαρμίζεταί καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ παροιμία· « Κατὰ τὸν μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του. » Ἀμα πλησιάσῃ ἡ νύξ ὁ Βέππος κλείει τὸ κιβώτιόν του, ἀληθὲς κιβώτιον οἰκονομῶν, ἀνεβάζει ἐπὶ ὑψώματος τινὸς καὶ νεύει μεγαλοπρεπῶς νὰ τῷ φέρῃ ὁ ὑπηρέτης τὸν ὄνον του. Βλέπων τις αὐτὸν θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ἀντὶ τοῦ Σιρ Φράνς Βάρνιγγ, καταλείποντος τὸ ἐν τῷ ἄστει γραφεῖόν του καὶ ἐπιστρέφοντος εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Πικκαδιλύ. Τὸ ἔργον τοῦ τραπεζίτου ἐληξε, τὸ κιβώτιον ἐκλείσθη, καὶ ἐφεξῆς ὁ Βέππος δὲν εἶναι ἐπαῖτης ἀλλ' ἔγεινεν εἰς Κύριος (Signor). Καὶ ἀληθῶς, διατὶ νὰ θεωρῶμεν αὐτὸν ἐπαῖτην; Ἄν ὅλα τὰ ὑποκείμενα ἀτινα ζῶσι δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου εἶναι ἐπαῖται, ἢ λιτανεῖα τότε θὰ ἦναι μακρὰ καὶ περιφανής. Ποιοὶ εἶναι οἱ βασιλεῖς ἐκεῖνοι οἱ μὴ ἐπαυτοῦντες τὴν ἐλεημοσύνην βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως; Μὴ καὶ αὐτὴ ἡ βασιλοπῆς τῆς Ἀγγλίας δὲν ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν βουλήν τῶν κοινοτήτων ὅπως λάβῃ τὴν προίκα της; Ὁ Βέππος δὲν πέμπει κλήσεις καὶ διαταγὰς κατασχέσεως πρὸς τοὺς ἀρνούμενους αὐτῷ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων ὁ προὔπολοισμός του συνίσταται ἐξ ἀυτοπραϊμάτων δώρων. Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ἀνακηρύξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Βέππον βασιλέα τῶν τῆς Ρώμης ἐπαυτῶν;

Ἐν Ρώμῃ ἡ ἐπαῖται εἶναι ἐπάγγελμα. Εὐτυχῆς ὁ ἄνθρωπος ὁ γεννηθεὶς ἀνάπηρος ἢ ἐκεῖνος πρὸς τὴν μοῖραν πέμπει ἀπεχθῆ τινὰ δυσμορίαν! Τοῦτο εἶναι κεφάλαιον δι' οὗ δύναται τις ν' ἀνοίξῃ τὸ ἐμπόριόν του. Ἡ ἀσθενεία, ἥτις εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ Χορὸς τὸς ἀγίους

Γκούη ἀποφέρει κατ' ἔτος ἑκατοντάδας τινὰς ῥωμαϊκῶν σκούδων· αἱ προσβολαὶ τῆς ἐπιληψίας ἀποφέρουσιν ἱκανὸν εἰσόδημα ἐν ξύλινον σκέλος ἢ παρόμοιον τι ἔχουσιν ἐπίσης τὴν νομισματικὴν ἀξίαν των. Τὸ ἄτομον ὑπερ' ἔλαβε τὴν τύχην νὰ κατέχηται ὑπὸ μιᾶς τῶν τοιούτων ἀσθενειῶν ἀπαλλάσσειται πάσης ἐργασίας· τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ ἐξαπλώνεται εἰς τὸν ἥλιον, ἢ νὰ περιπατῇ ψαλμωδῶν με λυπηρῶν τόνων· « Εἶμαι δυστυχῆς κοιλός, κύριε, ἐλεημοσύνην, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! » Ἄν δὲ εἰς βαγιόκος ἐφθῇ ἐντὸς τοῦ πῖλου του τότε προσθέτει τὸν ἕτερον τοῦτον ἐπόδον· « Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι νὰ σ' ἐυλογήσουσι. » Δι' αὐτὸν ὀριστικῶς ἀρνήσας δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ὅταν χωρεῖ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ἄξιον, ὑψώσης τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ κινήσῃ αὐτὸν πρὸς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅταν ἰδῇ τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ἐγκαταλείπει πᾶσαν ἐλπίδα καὶ διαευθύνεται πρὸς ἕτερον διαβάτην. Τὸ καλλίτερον προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἐπαυτῶν τούτων εἶναι νὰ ἔχη τις μέλαιναν κόμην, νὰ φέρῃ τὸν πώγοντα, νὰ καπνίσῃ καθ' ὁδόν, νὰ ἐμιλήῃ ἰταλιστῶ μόνον καὶ νὰ κάμῃ διὰ τοῦ δείκτου ἐν ἀρνητικῶν σημείων. Δὲν πρέπει μ' ὅλα ταῦτα νὰ ἐκλάβῃ τις ἐκ τούτου ὅτι οἱ Ρωμαῖοι δὲν δίδουσι τίποτε εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἀπειναντίας δίδουσι πλείοτερον τῶν ὅσα δίδουσι οἱ ξένοι, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐλιγώτερον εὐποροὶ ἔχουσι πάντοτε νὰ δώσωσι τὸ ὡς ἐλεημοσύνην.

Οἱ ἐπαῖται, ὅταν ζητῶσιν ἐλεημοσύνην, ἔχουσι τοῦτους τινὰς ὄσος ἐξετάζων τις ἀνευρίσκει κρίσιν καὶ λεπτότητα ἰκανὴς πονηρίας. Ἀποσπᾷσι πλείοτερον τοῦ βαγιόκου ἀπὸ τῶν γυναικῶν τῶν ἀρνούμενων τριάκοντα τοὺλάχιστον ἔτη, ὀνομάζονται αὐτὰς mesdemoiselles (δεσποινίδες). Ἐνίοτε θαυμαστικῶς τις ἐκφρασίς ἢ τὸ ἐπιθετὸν ῥακία ἐπιτίθει τὴν καρδίαν καὶ ἀνοίγει τὸ θυλάκιον ἐκείνου, αἵτινες σπανίως ἤκουσεν τοιαύτης φιλοφρονήσεως. Ἐδύναται πολλῶν κατακτήσεων ἀπειθεῖν ἀποτελεσματικῶς πρὸς τοὺς φερόμενους μάλιστα φερόμενον μύστακα, εὐχὰς δὲ ὑπὲρ τῆς σατηρίας τῶν ψυχῶν των φέρουσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα εἰς λευκορπίους κεφαλὰς. Οἱ τίτλοι τοῦ Ἑλλάδαπροτάτου, ἐξοχωτάτου καὶ τοῦ ὑψίστου τοῦ πάλαιος ἀπονεμόμενοι εἰς πρωτοπείρους περιηγητὰς ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπλῶν γοητισμῶν ἐνίοτε ὡς κλέος διὰ νὰ ἀνοιχθῶσι χρηματικὰ σουλῆα. τὰ ἔποια θὰ ἔμενον κεκλυμένον ἐπὶ

τὸν ἀπλοῦν τοῦ κυρίου τίτλον.

Ἡ τέχνη τοῦ ἐπαίτου εἶναι ἐπιμερδής, οἱ ἐπαίται δὲ οἱ γινώσκοντες νὰ θέτωσι κατὰ μέρος τὰ κέρδη των ἐτοιμάζονταί να ζήσωσιν ἐν ἀνάσει ὅταν ἐπέλθῃ τὸ γῆρας. « Τὰ μικρὰ βυάκια σχηματίζουσι τοὺς ποταμούς » λέγει γαλλικὴ τις παροιμία καὶ ἕτερα παροιμία, ἰδίᾳ εἰς τὴν Πικαρδίαν (ἐπαρχίαν μαστὴν φερρωίκων ἐπαυτῶν), διαβεβαιοῖ ὅτι μία ῥάβδος ἐπιτηδείως συρομένη εἶναι ἀνταξία ἐνός ἀρότρου. Εἰς ἐκ τῶν τῆς Ῥώμης φίλων μου ὁ κόμης Κ. . . ἐλεγέ μοι ἡμέραν τινα. « Ὑπεχρεώθη ἄλλοτε νὰ ἐλαττώσω τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετῶν μου, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ μέτρου τούτου, ἤναγκάστην ν' ἀποπέμψω ἕνα ἐξ αὐτῶν, καλούμενον Πέτρον. Μετὰ ἐν ἔτος ἴσως, μόλις ἐνόκτωνε, ἀκούω ἐπαίτην τινα νὰ μὲ ζητῇ ἐλεημοσύνην μὲ φωνὴν κλυθυμῆραν ἀκούσας τὴν γνωστὴν μου ἐκείνην φωνὴν, ἐστράφην ζωηρῶς, καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἀρχαῖόν μου ὑπὲρ τῆν. « Πῶς! τῷ εἶπα, σὺ εἶσαι, Πέτρο, ὅστις ζητεῖς εἰς τοὺς δρόμους ἐλεημοσύνην; Πῶς κατήντησες εἰς τοιαύτην ἔνδειαν; Συγκινηθεὶς δὲ ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν εἶδα αὐτὸν, τῷ ἐπρότεινα, εἰ καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην, νὰ τὸν παραλάβω πάλιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου καὶ νὰ τῷ ἀποδώσω τὸν πρῶτον μισθόν του· ἀλλ' ἐκεῖνος μοι ἀπήντησεν. « Εὐχαριστῶ χιλιάκις τὴν ἐξοχότητά σας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὰς προτάσεις σας· διότι, διὰ νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, κερδιζῶ περισσότερα διὰ τῆς ἐπαυτείας.

Αἱ μεγάλα διασκιδάσεις καὶ τὰ μεγάλα κέρδη τῶν ἐπαυτῶν γίνονται κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν προστατῶν ἁγίων, τῶν τελουμένων εἰς τὰς πόλεις, τὰ προάστια καὶ κόμης τῆς παπικῆς ἐπικρατείας. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνης ἐξέρχονται οὗτοι ἀπὸ τῆς Ῥώμης σωρηδὸν ἐπὶ βακτηριῶν, ἐπὶ φορειῶν, ἐπὶ ἀμαξῶν κινουμένων διὰ τῆς χειρὸς, εἴτε δι' ἄλλης μηχανῆς καὶ σύρονται ἢ μεταφέρονται εἰς τὸν τόπον ὅπου τελεῖται ἡ ἐορτή. Αἱ ὁδοὶ εὐρίσκονται τότε περραγμέναι· ἐν τῇ διαβάσει δ' ἐκάστης ἀμάξης τείνουσι τὴν χεῖρα καὶ ἀναπέμπουσι τοὺς ὀλοφυρμούς των, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπικαλεῖται τὴν προσοχὴν σου ἐπὶ τῶν διεστραμμένων σκελῶν του, ἕτερος παρουσιάζει ἐνώπιόν σου εἰδεχθῆς κολοβὸν μέλος, καὶ τρίτος τις ἐκθέτει τὰ ἔλκη του· ἕκαστος ζητεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ, καὶ ἂν ὁ εἰς προσβάλλεται ὑπὸ ἐπιληψίας, ἕτερος καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς παρλυσίας καθ' ἣν στιγμὴν διαβαίνει. Ἡ εἰς ἕνα δεδομένη ἐλεημοσύνη δὲν σὲ ἀπελλάττει ἀπὸ τῶν ἐνοχλήσεων των, ἀλλὰ μάλιστα ἐπισύ-

ρει ἐπὶ σὲ καὶ τὰς τῶν ἄλλων. Τὸ ὄνομά των εἶναι *λεγεῶν*· πολλαπλασιάζουσι τὰς ἱκατευτικὰς κινήσεις των, τὰς θορυβώδεις κραυγὰς των, καὶ ὅσοι ὡς ἐκ τῶν πραγματικῶν ἀσθενειῶν των εὐρίσκονται προσηλωμένοι εἰς τὴν θέσιν των πέμπουσι παιδιὰ ὅπως σὲ παρακαλέσωσι, τὰ ὅποια δὲν σὲ ἀφήνουσιν οὔτε εἰρήνην οὔτε ἀνεσιν· ὅταν δὲν ἐπιτυγχάνωσι διὰ τῶν δακρύων, τὰ παιδιὰ ταῦτα προστρέχουσιν εἰς μύρια χοροπηδήματα καὶ μύριους πιθηκισμούς, οὓς ἐκτελοῦσι καταδιώκοντα συνάμα μετ' ἐπιμονῆς τὸ ὄχημά σου. Ἄν οἱ ἐπαίται οὗτοι θαυματοποιοὶ κατορθώσωσι νὰ σὲ κάμωσι νὰ γελάσῃς ἐκέρδισαν τὸ ζήτημα καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν βαγνίκον των· ἅμα ἐγέλασας, δὲν ἔχεις πλέον τὸ δικαίωμα νὰ μὲνης ἄκαμπτος.

Εἰς οἰκνότητα ἀπόστασιν εὐρίσκεται ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἡ πόλις ἢ τὸ χωρίον τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου, ἐκεῖ θέλεις εὐρεῖ ἅπαντας τοὺς δυστυχεῖς οἵτινες σὲ καθικέτευσαν καὶ ἐπέπεσον κατὰ σοῦ εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν εἴτε ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἐκκλησιῶν. Τίνι τρόπῳ ἐξετέλεσαν τὸ ταξίδιον; τοῦτο δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἐννοήσῃς, καὶ ὁμοῦς ἡ παρουσία των σὲ τὸ ἐπιβεβαιοῖ.

Ἀγγλὶς τις, ὑψηλῆς καταγωγῆς, διαμείνας τὸν χειμῶνα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως, μετέβη τὸ ἀκόλουθον θέρος εἰς τὰ λουτρά τῆς Μιένης, καὶ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξώς της ὑπῆντησεν ἐκεῖ τὸν Βέππον, τὸν βασιλέα τῶν ἐπαυτῶν, τὸν Βέππον, ὃν εἶχεν ἀφήσει αἰτοῦντα ἐλεημοσύνην ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἁγίας Τριάδος τοῦ Μόντ. . . Ὁ Βέππος, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ ἀριστοκρατία ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ λουτρά του, καὶ ἐκεῖ ἐξηκολούθη τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Διάφορα αἴτια ἐπαυζάνουσιν ἐν Ῥώμῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπαυτῶν, οἵτινες μένουσιν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ὡς τὰ μεσημβρινὰ φυτὰ, ἐντὸς θερμαινομένου κήπου. Ἡ κυβέρνησις δὲν εὐνοεῖ τὸ ἐμπόριον καὶ οὐδεμίαν χορηγεῖ ἐνθάρρυνσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν. Ἡ παπικὴ πολιτικὴ διατελεῖ οὕσα, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἐγθρὰ πάσης μεταβολῆς, καὶ ἡ ἀκινήσις της αὐτὴ δὲν ἐρεθίζει οὔτε τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πόρων τοῦ τόπου, οὔτε τὴν ἐνέργειαν τῶν κατοίκων του. Παραλείποντες κατὰ μέρος τὰς θεολογικὰς σπουδὰς καὶ τὰς περὶ ἀρχαιολογίας ἐρεῦνας, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ φιλολογία εἶναι νεκρὰ ἐν Ῥώμῃ. Οὐχὶ μόνον ὁ τύπος

δὲν εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλὰ, κυρίως τύπος δὲν ὑπάρχει, ἐκτὸς ἂν θεωρήσωμεν ὡς σπουδαῖον φύλλον τὸ *Diario Romano*. Ἡ ἡμερησίς αὐτὴ εἶναι τοσοῦτον ζῆρὰ καὶ ἐπιφυλακτικὴ, καὶ τοσοῦτον νήφουσα ὡς πρὸς τὰς εἰδήσεις ὅσον ἄλλοτε αἱ *Acta diurna* τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων. Μ' ὅλα ταῦτα γινώσκωμεν ὅτι ὁ Αὐγουστος ἐπαυσε τὰς *Acta diurna*, ἐνῶ τὸ *Diario Romano* ἐξακολουθεῖ νὰ δημοσιεύηται. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, Πίος ὁ Θ' ἐδείχθη μᾶλλον φιλελεύθερος ἢ ὅσον ἐφάνησαν οἱ Αὐτοκράτορες. Τὸ περιοριστικὸν σύστημα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας παρεμπόδισε τὴν ὁρμὴν τῶν πνευμάτων καὶ ἔκαμιν αὐτὰ νὰ λάβωσι μακρὰν ἀκτῆς ἐξίν. Ὡς ἡ πεδιάς τῆς Ῥώμης εἶναι ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸν νοσηρὸν ἀέρα, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ εἶναι ἐγκαταλειμμένη εἰς τὴν ὀκνηρίαν, τὴν γεννώσαν τὴν ἐπαυτεῖαν.

Θὰ ἐπίπτωμεν ὁμοῦς εἰς μεγίστην ἀπάτην ἐὰν ἐφραναζόμεθα ὅτι πάντες οἱ ἐπαίται τῶν ὁδῶν τῆς Ῥώμης εἶναι Ῥωμαῖοι. Τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν εἶναι κυρίως ξένοι ἐρχόμενοι ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἰταλίας. Ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Τοσκάνη πέμπουσιν ἀνά χιλιάδας, ἐκάστη δὲ μικρὰ πόλις τῆς Ἀβρουσσίας χορηγεῖ τὸ ἀνάλογόν της. Ἀπὸ ἄρκτου καὶ μεσημβρίας, ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν συρρέουσι καὶ διαχειμάζουσιν ἐν Ῥώμῃ ἡ πόλις αὐτὴ εἶναι δι' αὐτοῦ ἐν κέντρον ὅπου δύνανται νὰ ἐντροφώσιν ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουτοῦ ῥιπτομένων ψιγίων. Κατὰ τὸ θέρος ἐπανέρχονται εἰς τὰς πατρίδας των, φέροντες μεθ' ἐαυτῶν τὰ κέρδη των (τινὲς αὐτῶν ἔχουσιν ἑκατοστοίαις σκουδῶν ἐξαραιμένων εἰς τὰς διπλώσεις τῶν φορεμάτων των), καὶ τὰ τέσσαρα πέμπτα τῶν δυστυχῶν τῶν θαμιζόντων εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς ὁδοὺς ὅταν ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀρατίου ὑμνηθεὶς Σωράκτης καλύπτεται ὑπὸ χιόνος, ἀπέρχονται ἅμα ἡ χιὼν αὐτὴ διαλυθῇ.

Λέγοντες ὅτι εἰσὶν ἄπειρα τὰ ἐλεῖ τῆς παπικῆς κυβερνήσεως ἀποδίδομεν δικαιοσύνην εἰς αὐτήν. Ἄν ἀληθεύῃ ὅτι δὲν ἐνθαρρύνει ἀρκούντως τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, εἶναι ὁμοῦς ἀληθέστατον ὅτι ἱκανοποιεῖ δαψιλῶς τὰς ἀνάγκας τῶν πενήτων. Ἀναλόγως τῶν προσόδων της, οὐδεμία κυβέρνησις πράττει πλεότερον, οὐδὲ κἂν ὅσον πράττει αὐτὴ. Ἐκάστη ἐκκλησία ἔχει ἴδιον κατάστημα πτωχῶν (*cassa dei poveri*). Πολυάριθμοι ἑταιρεῖαι, ὡς ἡ τῶν Σακκόνων καὶ ἄλλων ἀδελφοτήτων, ἐνασχολοῦνται εἰς τὸ νὰ συναζώσι

βοηθήματα ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν. Πλουσίως προικισμένα νοσοκομεία δέχονται τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ διάφορα ἄλλα καταστήματα εἰσὶ καθιερωμένα εἰς διατήρησιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν ὀρφανῶν. Ἡ πρόσδος τῶν καταστημάτων τούτων ἀναβαίνει εἰς τὴν ποσότητα 860,000 Ῥωμαϊκῶν σκουδῶν (πλέον τῶν 4,200,000 φράγκων). Ἐντὸς τῶν νοσοκομείων ἀριθμοῦνται κατ' ἔτος δώδεκα χιλιάδες ἀσθενεῖς περίπου, εἰς μόνον δὲ τὰ καταστήματα τῶν ἐκθέτων παιδῶν εἰσάγονται τρεῖς χιλιάδες κατ' ἔτος. Ἔπαιται προσέτι νοσοκομείον τῶν ὑπὸ ἀνάβρωσιν ἀσθενῶν εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα *dei Pellegrini* ἐν φρενοκομείον διὰ τετρακοσίους τοιοῦτους κακοδαίμονας, ἕτερον κατάστημα εἰς τὸν ἅγιον Ἰάκωβον διὰ τοὺς ἀνεπίδεκτους θεραπείας, ἕτερον εἰς τὸν ἅγιον Χαράλαμπον διὰ τὰς λεγούσας, καὶ ἐν σχολεῖον τῶν βανούσων τεχνῶν εἰς τὸν ἅγιον Μιχαήλ. Δεκατρεῖς ἀγαθοεργοὶ ἑταιρεῖαι χορηγοῦσι προίκας εἰς πτωχὰ κοράσια, τὸ δὲ δημόσιον ταμεῖον ἐξοδεύει κατ' ἔτος 32,000 Ῥωμαϊκὰ σκουδα (πλέον τῶν 460,000 φράγκων) πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Δέον νὰ προσθέσωμεν ἐν πᾶσι τοῖς βοηθήμασι τούτοις, τὰς ὑπὸ διαφόρων ἀδελφοτήτων συναζομένας καὶ διανεμομένας ποσότητας, καὶ προσέτι 172,000 Ῥωμαϊκὰ σκουδα (πλέον τῶν 860,000 φρ.) διανεμόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν βοηθημάτων. Δυστυχῶς τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα καταστήματα δὲν διευθύνονται ἀρμοδίως ὅσον καὶ γενναίως, ἔνεκα τούτου ἐν τοῖς νοσοκομείοις, καὶ πρὸ πάντων ἐν τῷ καταστήματι τῶν ἐκθέτων βρεφῶν, ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων εἶναι μεγίστη, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι εἶναι ἀνάγκη μεγάλων ὑγειονομικῶν μεταρρυθμίσεων.

Ἡ Ῥώμη κατέχει καὶ ἕτερον κατάστημα ἄξιον μυρίων ἐπαίνων· τοῦτο εἶναι ὁ ξενὸν τοῦ ἁγίου Μιχαήλ, εὐσεβὲς καὶ ἀρχαῖον καθίδρυμα, εἰς ὃ ὁ καρδινάλιος Τόστης ἐνεφύσησε νέαν ζωὴν καὶ ἐπέφερε πᾶσαν ἐπιθυμητὴν τελειότητα· αἱ προσπάθειαι του ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ ἦσαν ἄξιαι τῆς ἐκκλησιαστικῆς θέσεώς του, καὶ, χάρις εἰς αὐτὸν, ὁ ξενὸν τοῦ ἁγίου Μιχαήλ κατέστη ὑπόδειγμα, τοῦ ὁποίου τὸν συντετὸν κανονισμὸν καὶ τὴν φιλελευθέραν σύστασιν ὀφείλουσι νὰ μιμηθῶσι πάντα τὰ λοιπὰ ἔθνη. Τὸ καθίδρυμα τοῦτο εἶναι συνάμα ἄσυλον διὰ τοὺς γέροντας καὶ νοσοκομείον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, σωφρονιστήριον δὲ καὶ βιομηχανικὸν σχολεῖον συγχρόνως διὰ τὴν νεολαίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἐντὸς τοῦ ἐκτεταμένου

τούτου καταστήματος διδάσκεται δωρεάν ή μουσική, ή γλυπτική, ή γραφική, ή αρχιτεκτονική, ή γλυπτική, και αριθμούνται χίλιοι περίπου εργάται υφαινοντες μάλλινα υφάσματα. Εντός του καταστήματος εκείνου σπουδάζουσι τὰς ἐν τῇ μηχανικῇ καὶ βιομηχανίᾳ ἐφαρμοζόμενας βελτιώσεις. Ὡς ἀναφυγὴν δὲ ἀπὸ τὸν τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν μαθημάτων κόπων, παριστάνουσιν ἅπασι κατ' ἔτος δράματα, ὧν ἡ ὑπόθεσις λαμβάνεται ἀπὸ τῆς ἱερᾶς γραφῆς.

Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν τῆς Ρώμης μοναστηρίων ὑπάρχει συνθήκη νὰ διανέμωσι περὶ μεσημέριαν μερίδας ζωμοῦ εἰς πάντας τοὺς πτωχοὺς τοὺς παρουσιαζομένους εἰς τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου. Πλεῖστοι ὅθεν ἐπικίτται συναθροίζονται περὶ τὴν μεσημέριαν εἰς τὴν θύραν τῶν μοναχῶν ἕκαστος φέρων τρυβλίον καὶ κοχλιάριον ξύλινον, λαμβάνει τὸν εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα ζωμόν, ὅστις συνήθως περιέχει ἐντὸς κράμβην, καὶ τὸν ὅποιον γευθέντες ἐκ περιεργείας, δυνάμεθα νὰ κηρύξωμεν αὐτὸν ἄξιον τοῦ μαγειρείου τοῦ περιφήμου Σογέρ' οἱ ἐπικίτται ἔχουσι τὴν αὐτὴν περὶ τοῦ ζωμοῦ ἐκείνου ἰδέαν καὶ ἐκτιμῶσιν αὐτὸν ὅσον καὶ οἱ γερουσιασταὶ ἐξετίμων τὰς γλώσσας τῶν ἀπδόνων ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ Τιθερίου. Τὸ σχῆμα τῶν ἀθλίων ἐκείνων ὃ λαμβάνουσιν ἀφοῦ πληρωθῇ τὸ τρυβλίον των, χαρακτηρίζει οἰκτρῶς τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἕκαστος ἀποφεύγει τοὺς λοιποὺς καὶ ἐπιζητεῖ γωνίαν τινα ἀπόκλιτρον ὅπως καταβροχθίσῃ ἐγώστικῶς τὴν μερίδα σου· ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συμμερισθῇ αὐτὴν μετ' ἄλλου φαίνεται εἰς αὐτὸν βδελυρὰ κλοπή.

(ἔπεται συνέχεια)

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ.

Ἡ Δανικὴ ἡ πατρίς τοῦ νέου ἡμῶν Βασιλέως κείται πρὸς βορρᾶν τῆς Γερμανίας καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀγγλίας, περιβραχούμενη ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς καὶ Βαλτικῆς θαλάσσης· συγκροπεῖται δὲ ὑπὸ τριῶν διακεκριμένων μερῶν ἀπὸ τὴν Ἰουτλάνδην, ἀπὸ τὰς νήσους τῆς Βαλτικῆς καὶ ἀπὸ τὴν Ἰσλανδίαν μετὰ τῶν νήσων Φηρών, καὶ κατοικεῖται ὑπὸ δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Ἡ δημόσιος πρὸσδος αὐτῆς εἶναι 4½ ὡς ἑγρηστα ἑκατομμύρια δακρυμῶν.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Δανικῆς Κοπενάγη

κείται ἐπὶ τῆς νήσου Σηλανδίας, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Σουηδίας διὰ τοῦ Σουηδικοῦ πορθμοῦ, καὶ συγκοινωνεῖ διὰ γεφυρῶν μετὰ τὸ παρακείμενον νησίον τὸ καλούμενον Ἀμαγέρη. Ἐκ τῆς συνεπαφῆς δὲ οὕτως εἰπεῖν τῶν δύο νήσων σχηματίζεται εὐρύχωρος λιμὴν, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ πλέον τῶν 500 πλοίων· ὁ λιμὴν αὗτος ἔχει εἰσοδὸν στενωπώτην καὶ χρησιμεύει ὡς πολεμικὸς ναύσταθμος τῆς Δανικῆς.

Περὶ τὰ μέσα τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἡ Κοπενάγη ἦτο μικρὸν πόλιν κατὰ κοινὸν ὑπὸ εὐαρίθμων ἀλιέων, καὶ μόνον κατὰ τὸ 1443 ὁ βασιλεὺς Χριστόφορος ἐξελέξατο τὸ ἄλλοτε μικρὸν τοῦτο χωρίον ὡς πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου του. Ἰπέστη δὲ ἡ πόλις αὕτη πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς ὑπὸ τῶν Ἀγσατικῶν πόλεων ἀπὸ τοῦ 1428, κατὰ δὲ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα ἐπολιορκήθη καὶ ἐβομβολήθη ὑπὸ τῶν Σουηδῶν. Συχνὰ πυρκαϊαὶ πολλὰς συνοικίας τῆς πόλεως ἀπετέφρωσαν κατὰ τὰ ἔτη 1728, 1794 καὶ 1795, κατὰ δὲ τὸ 1801 ὁ στόλος αὐτῆς κατενυμαγήθη ὑπὸ τοῦ ἀγγλοναυάρχου Νέλσονος. Τελευταίαν δὲ καταστροφὴν ὑπέστη κατὰ τὸ 1807, ὅτε οἱ Ἄγγλοι ἀπίστως ἐβομβάρδισαν αὐτήν· 400 οἰκίαι καὶ πολλὰ δημόσια κτίρια ἐν οἷς καὶ ὁ περιμαλλῆς ναὸς τῆς Παναγίας κατεστράφησαν. Ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ τούτου, δισχίλια ἔπαθον σημαντικῶς καὶ πλέον τῶν 2,000 ἀνθρώπων ἐφρονεῦθησαν.

Ἡ Κοπενάγη διαιρεῖται εἰς παλαιὰν πόλιν, ἧτις ἀποτεφρωθεῖσα κατὰ τὸ 1794 ἀνοικοδομήθη, εἰς Νεάπολιν, εἰς Φρειδεरिकούπολιν καὶ εἰς Χριστιανούπολιν, κειμένην ἐπὶ τῆς νήσου Ἀμαγέρης.

Ἡ Ἀμαγέρη ἢ Ἀμάκ εἶναι ὁ κῆπος οὕτως εἰπεῖν τῆς Κοπενάγης, διότι ἐκεῖθεν μεταφέρονται τὰ λαχανικά καὶ τὸ γάλα εἰς τὴν κυρίως πόλιν, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ 6—7 χιλιάδων κατοίκων καταγομένων ἀπὸ ἀποικίαν Ὀλλανδικῶν ἐγκατασταθεῖσαν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ τοῦ Β' κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, καὶ διατηρούντων εἰσέτι τὴν παλαιὰν ἐθνομίαν, τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τῆς πρώτης πατρίδος των· πολλοὶ μάλιστα λαλοῦσι μέχρι τοῦ νῦν καὶ τὴν Ὀλλανδικὴν γλῶσσαν.

Ὁ ἑλικὸς ἀριθμὸς τῆς Κοπενάγης φθάει μέχρι ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδων κατοίκων, πρεσβυτέρων τὸ Λουθηρανικὸν δόγμα, ἐκτὸς 2400 Ἰσραηλιτῶν καὶ 500 καθολικῶν. Ἡ πόλις εἶναι πρωτεύουσα καὶ ἐπὶ τῶν προχωρήσαν αὐτῆς

γίνεται ὁ περίπατος· περιέχει πολλὰς πλατείας, κωκυπημένας ὑπὸ ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων, οἰκίας μεγάλας καὶ ὀραίας, πολλὰ δημόσια κτίρια καὶ μεγαλοπρεπῆ καταστήματα. Διακρίνονται πρὸ πάντων ἡ καθεδρική ἐκκλησία, ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ βασιλικὸν παλάτιον τὸ καλούμενον Χριστιανοσβοῦργον. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ἀνοικοδομήθη μετὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ 1794 καὶ εἶναι ἐν τῶν λαμπροτέρων εὐρωπαϊκῶν κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐντεχον ἀρχιτεκτονικὴν. Ὁ Φειδίας τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ὁ διάσημος Τόρβαλτς, τοῦ ὁποῦ ἔργα σώζονται καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Δανίαν πρὸ πάντων φαίνεται ὅτι κατηνάλωσε τὸν πλεῖστον του καιρὸν, διότι καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μνημεῖα τῆς πόλεως εἰργάσθη καὶ εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βασιλικὸν παλάτιον, ὅπου πληθὸς ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων αὐτοῦ ὑπάρχουσι, ἰδίως ἡ εἰς Βαβυλῶνα εἰσοδος τοῦ Ἀλέξανδρου, ἔργον θαυμαζόμενον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ζωηρὰν φαντασίαν.

Ἐκτὸς τούτου ἔχει ἡ Κοπενάγη καὶ τρία ἄλλα μεγάλα παλάτια μετασηματισθέντα εἰς πλούσια μουσεῖα, ἐν οἷς εὐρίσκονται πλούσια καὶ πολύτιμοι συλλογαὶ ἀρχαιοτήτων, εἰκόνων καὶ ἄλλων προϊόντων τῆς τέχνης, καὶ εἰς ἀκαδημίας μία τῶν ὁποίων ἡ ἀκαδημία τῶν ὀραίων τεχνῶν κύριον σκοπὸν ἔχει τὴν διάδοσιν καὶ τελειοποίησιν τῶν διαφόρων τεχνῶν.

Διαπρέπει πρὸς τούτοις τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κοπενάγης, εἰς τὸ ὅποιον φοιτῶσι 1300 περίπου μαθηταὶ διδασκόμενοι ὑπὸ 55 καθηγητῶν, καὶ τὸ παράρτημα αὐτοῦ τὸ Πολυτεχνεῖον. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, ἡ σχολὴ τῆς κτηνιατρικῆς, τῆς ναυτικῆς, τῶν ὑψηλῶν πολεμικῶν, τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς πολεμικῆς τέχνης.

Ἡ Κοπενάγη εἶναι ἡ ἑστία τῶν φῶτων τῆς βορείου Εὐρώπης, διὸ καὶ ὑπάρχουσι καθιδρυμέναι εταίρια προθέμενα τὴν διάδοσιν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν. Τοιαῦτα εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ, ἡ τῆς μουσικῆς, ἡ τῶν ὀραίων τεχνῶν καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ. Ἡ τελευταία αὕτη προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδεरिकοῦ τοῦ Ζ', ἰδρυθεῖσα μόλις τὸ 1825 ἔτος ἀνέπτυξε μεγίστην ἐνεργητικότητα. Πλεῖστα συγγράμματα ἐκτὸς τῆς τακτικῶς ἐκδιδόμενης ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ἐδημοσιεύθησαν ὑπ' αὐτῆς. Μεταξὺ δὲ τῶν παρουσιασθέντων εἰς τὴν ἐταιρίαν ταύτην

συγγραμμάτων καὶ διατριβῶν ἀπαντῶμεν καὶ συγγράμματα περὶ τῶν ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ριγτσέδου βασιλικῶν τάφων, καθὼς καὶ διατριβὴν πολλοῦ λόγου ἀξίαν περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν προδρόμων ἢ αἰθουσῶν καλουμένων τῶν γιγάντων, ὑπὸ τοῦ κλεινοῦ βασιλέως τῆς Δανίας συνταχθέντων τοῦ καὶ προέδρου τῆς ἐταιρίας.

Ἐκτὸς τῆς πλουσίας βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου ὑπάρχει καὶ ἡ βασιλικὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα τετρακοσίας χιλιάδας τόμους ἐκλεκτῶν συγγραμμάτων καὶ δεκαοκτὼ χιλιάδας χειρόγραφα, ἐν οἷς καὶ πολυτιμοτάτην σκανδαρικὴν συλλογὴν. Ἐτέρα πολλοῦ λόγου ἀξία βιβλιοθήκη εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Κλασιένων συστηθεῖσα καὶ περιλαμβάνουσα 25,000 τόμους συγγραμμάτων περὶ ἀγροτικῆς οἰκονομίας, φυσικῆς ἱστορίας, μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Τὸ Μουσεῖον τῶν ἀρχαιοτήτων τῶν βορείων χωρῶν εἶναι ἐν τῶν πλουσιωτέρων τῆς Εὐρώπης ἰδρυθὲν κατὰ τὸ 1707, περιεῖχε κατὰ τὸ 1852 δώδεκα χιλιάδας περίσῃρα ἔργα, κατὰ δὲ τὸ 1843 προσετέθη εἰς τοῦτο ἰδιαιτέρα αἶθουσα, περιέχουσα τὰς ἀμερικανικὰς ἀρχαιοτήτας.

Ἀξία προσοχῆς εἶναι προσέτι καὶ ἡ φυσιολογικὴ συλλογὴ Χριστιανοῦ τοῦ Η'. καθὼς καὶ τὸ ὄπλοστάσιον τοῦ βασιλέως καὶ ἡ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ροζενθούργου νομισματικὴ συλλογὴ.

Μεταξὺ τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων τῆς Κοπενάγης διαπρέπουσι τὸ τοῦ Φρειδεरिकοῦ Νοσοκομεῖον, τὸ πολιτικὸν νοσοκομεῖον, τὸ μαγειτήριον, τὸ ὄρφανοτροφεῖον καὶ τὸ σχολεῖον τῶν κωφῶν καὶ τῶν τυφλῶν.

Ἡ Δανία δὲν ἔχει μὲν πολλὰ καὶ πλούσια βιομηχανικὰ καταστήματα, ἡ πρωτεύουσα ὅμως αὐτῆς εὐμοιροὶ τοιούτων ἐν οἷς τὰ ἀξιολογώτερα εἶναι τὸ βασιλικὸν ἀγγειοπλαστεῖον, τὸ ἐργοστάσιον εἰς ὃ κατασκευάζονται τὰ διὰ τὸν ναυτικὸν ἰστίαν, τὰ ὀρολογιοποιεῖα καὶ μηχανουργεῖα.

Τὸ ἐμπόριον τῆς Κοπενάγης ὁσημέραι αὐξάνει, εὐκολυνομένων τῶν συναλλαγῶν διὰ τῆς βασιλικῆς Τραπεζῆς, δι' ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν καὶ διὰ τῆς εὐκόλου καὶ τακτικῆς συγκοινωνίας διὰ τὴν ξηρὰς καὶ θαλάσσης.

Εἰς ἐν τῶν προσεχέστερων φύλλων τῆς Χρυσάλλιδος θέλομεν ἐκτενέστερον πραγματευθῆναι περὶ τῶν ἠθῶν, ἔθιμων κτλ. τῆς πρωτεύουσας ταύτης τῶν βορείων χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

Η ΑΛΚΥΩΝ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 10).

Δέξου θεά τὴν ὑπόειν σοὶ προσφέρω σήμερον θυσίαν· εἶθε δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς τοιαύτας εἰς τὸ μέλλον νὰ σοὶ προσφέρω, ἕως οὗ καθαρισθῇ ἡ γῆ, ἢ δὲ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη βασιλεύσῃ μεταξὺ τῶν θνητῶν!

— Εὐχαριστήσας οὕτω τὴν Νέμεσιν, ἀπεκδύει τὸν γίγαντα τοῦ θώρακος καὶ τῶν κνημίδων καὶ τὸν σύρει πρὸς τὴν κοιλάδα ἐκείνην, ὅπου ὁ Σίνης ἐσυνήθισε νὰ ἐκθέτῃ τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων, ὅπως γίνῃ καὶ αὐτὸς βορὰ τῶν ὄρνέων καὶ τῶν κυνῶν.

Ἡ Ἀλκυὼν ἐντούτοις ἰδοῦσα τὸν πατέρα τῆς φονευθέντα, κατελήφθη ὑπὸ τρέμου· « Ἄ! ἔλεγε κατ' ἔκυτὴν, ὁ ὄρατος οὗτος νέος εἶναι τῆ ἀληθεῖα φοβερός ἀφοῦ ἐφάνευσεν τὸν πατέρα μου, τὸν μέχρι τοῦδε ἀήττητον! Ἄν μὲ παρατηρήσῃ θὰ φονεύσῃ καὶ ἐμὲ· πρέπει λοιπὸν νὰ φύγω. » Καὶ ἡ νέα πεφοβισμένη τρέχει πρὸς τὸ παρακείμενον δάσος, ἀλλ' ἐνῶ ἔτρεχεν ἔκκαμα κρότον καὶ ὁ Θησεὺς στραφεὶς διέκρινε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐξέρχουσαν τῶν χυμοδένδρων ἀφήνει τότε ἀμέσως τὸν Σίνην καὶ ἀναπνέει πρὸς καταδίωξιν αὐτῆς. Ἐκείνη δὲ βλέπουσα ὅτι κατεδιώκετο, ἐπιταχύνει τὸν δρόμον καὶ μετὰ τινας ἐλιγμούς καταφεύγει εἰς τινα ἐλαιώνα. Ἐκεῖ οἱ ποιμένες τῶν περιχώρων ἀνήγειραν εἰς τὰς Νύμφας βωμόν, δπισθεν δὲ τοῦ βωμοῦ ὑπῆρχε δασύφυλλος μυρσίνη. Ἡ Ἀλκυὼν λοιπὸν κρύπτεται ὑπὸ τὴν ἀσθενῆ ταύτην αἰγίδα καὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν ἀκραύζεται ἐκ τὴν καταδίωξη ὁ νέος συγχρόνως ἀποπειρῆει διὰ φωνῆς τρεμούσης προσευχὴν πρὸς τὰς νύμφας.

« Ὡ Νύμφαι! λυπηθῆτέ με, σώσατέ με ἐκ τῆς ἀργῆς τοῦ ξένου τούτου, ὅστις μὲ διώκει διὰ νὰ μὲ θανατώσῃ. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι πάντοτε σὰς προσέφερον δῶρα, ἄλλοτε μὲν κύνιστρα πλήρη καρπῶν, ἄλλοτε δὲ ἀνθίνους στεφάνους· καὶ δὲν σὰς προσέφερα μὲν θυσίας προβάτων καὶ ἀμνῶν, ὡς συνήθίζουσιν οἱ τῶν βωμῶν τούτων ἐγειράντες ποιμένες, ἀλλ' ἀποφασίσά ποτε νὰ θυσιάσω περισσότερην, κατ' ἴσιν ἐμελλὰ νὰ τὴν φονεύσω τὴν ἐλυπηθῆν, ἤνοιξα τὴν χεῖρα καὶ ἐκείνη ἀμέσως ἀπέπη, χάρισμα ὅτι ἀπέφυγε τὸν θάνατον καὶ ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν. Ἄς εἶχον καὶ ἐγὼ πτερὰ νὰ πετάξω εἰς τὸν αἰθέρα! Καὶ σὺ μυστρήνη, μὴ λησμονεῖς ὅτι ἐγὼ σὲ ἐφύτευσα καὶ

ὅτι πάντοτε σὲ ἐκαλλιέργουν καὶ σὲ ἐπότιζα κατὰ τοὺς θερινοὺς καύσωνας. Κρύψόν με ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ νέου. »

Ταῦτα εἰδὼ τῆ Ἀλκυὼν. Ὁ Θησεὺς ἐντούτοις φθάνει, ἐμβαίνει εἰς τὸν ἐλαιώνα καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὸν βωμόν καὶ τὰς μάρτους, ἀνακαλύπτει τὴν φυγάδα, ἥτις κατακυριευθεῖσα ὑπὸ πανικοῦ τρόμου, ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς παλάμας καὶ τρέμουσα ἀνέμνε τὸν θάνατον. Ὁ Θησεὺς τὴν κυττάζει ἐφ' ἰκανὴν ὥραν, ὕστερον ἐγγίσας αὐτὴν ἑλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἐκείνη τὸν ὑπήκουσεν ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν ἀπὸ φόβου οὐδὲ κἄν νὰ τὸν ἀντίσῃ. Ὅταν δὲ ἐσθασε κατέναντι τοῦ βωμοῦ τῶν νυμφῶν ἐγονάτισε καὶ περιπτύχθεισα τοὺς πόδας του,

« Ὡ νέε, ἀνεφώνησε, μὴ μὲ φονεύσῃς, σὲ ἐξορκίζω· γνωρίζω ὅτι εὐκόλως δύνασαι νὰ μὲ στερήσῃς τῆς ζωῆς, διότι σὺ μὲν εἶσαι ἰσχυρότατος, ἀφοῦ καὶ τὸν μέχρι τοῦδε ἀήττητον Σίνην νιν κατέβαλες, ἐγὼ δὲ ἀσθενῆς καὶ ἀνυπεράσπιστος. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ αἰμοδόρος ὡς τὸν πατέρα μου, ἔπαγε! τούτων τῶν ἢ θεά τοῦ αἵματος μοὶ διεγείρει ἀπέχθειαν καὶ φρίκην· σήμερον τὴ πρωτὴ μάστιγα σὲ διέκρινα μακρόθεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἐνῶ κρινεκα μὲ πρὸς τὸ σπήλαιον καὶ, μὴ προῖδουσα τὰ μετὰ ταῦτα, κατέβην μετὰ σπουδῆς διὰ νὰ σὲ προτρέψω νὰ ἀπομακρυνθῆς ἐκείθεν καὶ νὰ σὲ σώσω τοῦ ἐπικειμένου θανάτου. Ἄλλ' ἴσως δὲν μὲ πιστεύεις, διότι συνήθως οἱ κινδυνεύοντες καταφεύγουσι πολλάκις εἰς ψεῖδη, διὰ νὰ λυτρωθῶσιν· ἀλλ' ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, τοὺς τιμωροῦντας τὴν ἐπιουρίαν, ὅτι εἶπον ἀλήθειαν. Τί ἴσως σὲ ὤφελήσῃ ὁ θάνατός μου! ἐνῶ ἂν μοὶ χάριστες τὴν ζωὴν, δύναμαι νὰ φανῶ χρήσιμος ἢ εἰς σὲ ἢ εἰς τὴν γαίαν μητέρα σου, ἢ καὶ εἰς τὴν νέαν σύζυγόν σου, διότι καὶ ποιμένες ἐπιδείξια εἶμαι καὶ κτηνοφύλαξ καὶ τὰς τέχνας τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τῆς μητρὸς μου φοινίκας ἐδιδάχθην. Ἄν μὲ οἰκτείρησῃς, θὰ ὑπηρετήσω πολλοὺς ἀκόμη χρόνους καὶ σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, διότι εἶμαι νέε, ὡς βλέπεις, καὶ πρὸ ἀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἤμην παιδίον, ἔτρεχον εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ δὲν ἐφαίνετο ζώον ὅτι ἐμελλὰ νὰ ἀποθάνω τὴν προφύλαξιν. »

— Νέα κόρη, ὁ Θησεὺς ἀποκρίνεται, ἐγέρθητι, δὲν σὲ κακοποιῶ, διότι ἡ ψυχὴ μου δὲν εἶναι σκληρὰ. Εἰς τὴν πατρίδα μου τὰς Ἀθῆνας ὑπάρχουσι ναὶ τοῦ Ἐλέους· καὶ ποῖός τῶντι ἐκ τῶν

θνητῶν εἶναι βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Ἴλιον κἄντην θεάν! Μὴ φοβοῦ λοιπὸν θὰ σὲ φέρω εἰς τὰ ἀνάκτορά μου καὶ θὰ σὲ δώσω εἰς τὴν μητέρα μου Αἰθήραν, τὴν σύζυγον τοῦ μεγαλοψόφου Αἰγέως, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· ἐγὼ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ Θησεὺς. Ἰπάγωμεν ἐντούτοις εἰς τὸ σπήλαιον νὰ μοὶ δείξῃς τοὺς θησαυροὺς τοῦ πατρὸς σου, διότι κατὰ τὸ δίκαιον ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ.

Ἡ Ἀλκυὼν ἐμβαίνει πρώτη καὶ κατόπι δὲ Ὁθησεὺς ἀνάπτει δάδα καὶ τὸ σπήλαιον ὅλον καταφωτίζεται. Τότε ἐφάνθησαν ἀτάκτως ἀσσωρευμένα τῆδε κάκεισε καὶ ἀνηρτημένα εἰς τοὺς τοίχους τοῦ σπηλαίου ὅπλα κνημητικά, πολεμικὰ καὶ πνευμονία, δερμάτια, ὑφάσματα πολυτίμα καὶ ἐνδύματα καθημαγμένα.

Τοῦ Θησεὺς τὴν προσοχὴν ἐφείλικουσεν κατὰ πρῶτον τὰ ὅπλα, ὅθεν ἐπλησίασε πρὸς αὐτὰ καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξήτασε προσεκτικῶς ἐστράφη, πρὸς τὴν Ἀλκυὼνα καὶ εἶπεν·

— Ἠλιζα νὰ εὔρω μεταξὺ τῶν ὄπλων τοῦ πατρὸς σου καὶ μίαν χαλκίνην ἀσπίδα. Εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀσπίδος αὐτῆς ἐντεχνος ζωγράφος ἐχάραξε τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, καθημένους ἐπὶ στιλβόντων θρόνων, εἰς δὲ τὰ ἄκρα αὐτῆς τὰς ὄρας τοῦ ἔτους, δάση, βουνὰ, θαλάσσαις, ποταμοὺς καὶ καταρύτους πεδιάδας, ἀλλὰ δὲν τὴν εὕρισκω, μήπως ἡξούρης ποῦ εἶναι;

— Εἶδα πολλάκις τὸν πατέρα μου κρατοῦντα τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀσπίδα· τόσῳ μάλιστα τῷ ἤρσκειν, ὅστε, φοβούμενος μὴ πάθῃ ὑπὸ τῆς ὑγρᾶσας, τὴν ἐφύλαξεν εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κρηάτιον. Καὶ ἡ Ἀλκυὼν ἔφερεν εἰς τὸν Θησεὺν τὴν ζητούμενην ἀσπίδα, ἀλλὰ δὲ ὁ ἤρως τὴν εἶδε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ὡ προσφιλῆ μου Ἰριτε, ἀνέκραξε, σοὶ ἐδώρησα τὴν ἀσπίδα ταύτην, ἀλλὰ δὲν σὲ ἐπροφύλαξε δυστυχῶς τοῦ θανάτου! ἐάν ἤμην πλησίον σου δὲν θὰ ἀπέθνησκες, ἢ τοῦλάχιστον θὰ συναπεθνήσκομεν, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἄλλως ἡβουλήθησαν, σὲ ἐστέρησαν τῆς σωματικῆς βίωμης καὶ σὲ ἐποίησαν μὲ πολλὰ ἄλλα προτερήματα· εἶχες πρὸ πάντων τὴν μορφὴν ὡραίαν καὶ τὸσον ἀρμονικὴν τὴν φωνὴν! Σὲ ὑπερηγάπων ὑπὲρ πάντας τοὺς φίλους μου· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχεις πλέον καὶ δὲν ἠξιώθην μήτε μνημῆα κἄν νὰ σοῦ στήσω, τὸ δὲ σῶμά σου κατεσπαράχθη ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν ὄρνέων!

Ἡ Ἀλκυὼν τὸν διέκοψε.

— Ὁ Θεοῦ, εἶπεν, ἐγνώρισα τὸν Ἰρίτον τὸν ὁποῖον θρηνεῖς, ἦτο πραγματικῶς ὡραῖος καὶ ἡ φωνὴ του μελωδικά· ἀπέθανεν, ἀλλὰ δὲν κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὄρνέων, διότι ἐγὼ — καὶ τοῦτο βεβαίως θὰ πράξῃ τὴν πικρίαν τῆς θλίψεώς σου — τῷ ἀπέδωκα τὰς ὀφειλουμένας εἰς τοὺς θανόντας τιμὰς.

— Σὲ εὐχαριστῶ, ὦ νέε κόρη, ἀνεφώνησεν ὁ Θησεὺς· ἐδήγησόν με ἀκέτως ἐκεῖ, ὅπου ἀνακύνονται τὰ ὄστα τοῦ Ἰρίτου.

Ἡ Ἀλκυὼν ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου καὶ δεκνύει πρὸς τὸν Θησεὺν ἐλαίαν, ἐπειποῦσα ὅτι ἐκαπαρὰ τὰς βίβλας τῆς κειντικῆς τὰ λείψανα τοῦ φίλου του. Ὁ ἤρως τότε ἐβόησε τὸ μνημῆα μὲ ἄρθονα δάκρυα καὶ ἀφοῦ ἀνεκούρισε τοιοῦτοτρόπως τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν του ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον. Καταλήφθεις ὑπὸ συγκινήσεως διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ διαγωγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος, ἠτένισεν αὐτὴν ἠπίως καὶ τὴν ἤρώτησε πῶς ὠνομάζετο.

— Ἀλκυὼν, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀλκυὼν! ἴσως θὰ ὠνομάζετο οὕτως ἡ μήτηρ σου ἢ ἄλλη τις συγγενὴς σου;

— Ὄχι, ἀλλ' ἰδοὺ πῶς μοὶ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡ μήτηρ μου συχνάκις μοὶ διηγήθη ὅτι συνεπέειξεν ἐρίδος μετὰ τοῦ πατρὸς μου, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ κρυφίως, φέρουσα μεθ' ἑκυτῆς καὶ τὴν κοιτίδα ὅπου ἐκοιμώμην βρέφος οὖσα τότε δλίγων ἡμερῶν, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς νυκτὸς καὶ ἀποκαμουσα ὑπὸ κόπου, ἐξηπλώθη παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἠγέρθη τρικυμία καὶ τὰ κύματα ἀναπηδῶντα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ παρέσυρον τὴν κοιτίδα μακρὰν τῆς μητρὸς μου, ἥτις ἐξυπνήσασα καὶ μὴ εὐρούσα με ἤρρισε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ διατρέγῃ τὴν παραλίαν ἀνερευῶσα καὶ ἐπικαλούμενη τοὺς θαλασσίους θεοὺς, ἵνα τῇ ἀποδώσωσι τὸ τέκνον τῆς· ἀίφνης λέμβος ἐπλησίασε καὶ δύο ἀλιεῖς ἐξεληθόντες ἐξ αὐτῆς παρέδωσαν εἰς τὴν μητέρα μου τὸ ὁποῖον ἐθήρηναι τέκνον, ἐκείνη δὲ ἔμπλεως χαρᾶς ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ μὲ ὠνομάσῃ Ἀλκυὼνα, διότι καὶ ἡ κοιτίς μου ἐπέπλευσεν ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φοιλεὶ Ἀλκυὼνος.

Οὕτως ἐλάλησεν ἡ νέετις πρὸς τὸν Θησεὺν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατρὸς τῆς τὴν κατεβασάνιζε καὶ ἐσυλλογίζετο μετὰ λύπης ὅτι ὁ Σίνης δὲν θὰ λάβῃ τὰς τιμὰς τῶν θανόντων, ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν νικητὴν τοῦ γίγαντος.

— Θησεύ, εἶπε, πόσον αἰκτρά εἶναι ἡ θέσις τοῦ δυστυχοῦς τοῦ ἐξαίτουτος χάριτας παρὰ τοῦ κυρίου του! φοβεῖται καὶ ὀχληρὸς μὴ φανῆ καὶ ἄρνησιν μὴ ἀκούσῃ. Πρὸ ἐλίγου τῶντι σὲ παρεκάλεσα νὰ μὴ μὲ θανατώσῃς καὶ σὺ μοῦ ἐχάρισες τὴν ζωὴν, τόρα πάλιν σὲ καθικτεύω νὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ καύσω τὸ σῶμα τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἐνταφιάσω τὰ ὀστέα του ὑπὸ τὴν γῆν, ἥτις τὸν ἐθροῦσεν. Ἐάν κανεὶς δὲν τὸν κηδεύσῃ, ἡ σκιά του δὲν θὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς τὸν ἅδην· πῶς λοιπὸν νὰ δικαιολογηθῶ ἐγὼ ἡ θυγάτηρ του, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἐκακοποίησεν, ἐάν τὸν ἀφήσω ἄταφον;

Ὁ Θησεὺς ἐσκυθρόωπασε, μικρὸν δὲ σιγήσας ἀπεκρίθη· — Εὐχάριστον ἄκουσμα δὲν εἶναι, Ἀλκυὼν, ἡ παράκλησίς σου, διότι ἀπόφασιν εἶχον ὥστε ὁ Σίνις νὰ γίνῃ βορὰ τῶν ὀρνέων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνθυμοῦμαι τὴν πρὸς τὸν Ἰριτον ἀγαθοεργίαν σου, σοὶ ἐπιτρέπω ὅ,τι ἐπραξες ὑπὲρ τοῦ φίλου μου νὰ τὸ πράξῃς ὑπὲρ τοῦ πατρός σου· ποῖος ὅμως θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ θέσῃς τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς πυρᾶς;

— Σήμερον τὴν πρωῒαν εἶδον ἐδῶ πλησίον θεριστάς, θὰ ὑπάγω λοιπὸν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συνδρομήν των καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀποπέμψωσι, διότι ποτὲ δὲν τοὺς ἐβλάψα· ἀλλ' ἴσως φοβεῖσαι μὴ δὲν ἐπανέλθω πλέον; ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγω; ποῖος θὰ μὲ δεχθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του; δὲν ἔχω μήτε συγγενεὶς μήτε φίλους, θὰ προτιμήσω ἐπομένως νὰ κατοικήσω εἰς τὰ ἀνάκτορά σου ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς μητρός σου Αἴθρας, παρὰ νὰ μὴ ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, καὶ νὰ ἦμαι ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ὕβρεις, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὰ ἄγρια θηρία!

Εἶπε, καὶ κατανεύσαντος τοῦ ἥρωος ἀπεμακρόνθη εἰς τὴν κοιλάδα, ἐκεῖ δὲ εὐρούσα θεριστάς φορτώνοντάς τὰ δεμάτιά των ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν, τοῖς εἶπε στενάζουσα, ὅτι ὁ πατήρ της δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς· μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἀμέσως ἐκείνοι ἄρτησαν φωνὰς χαρμυσίνους καὶ προσκαλέσαντες καὶ ἄλλους ἐκεῖ πλησίον θεριστάς καὶ γυναῖκας καὶ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ ἐναγγαλίζωνται καὶ νὰ ἀσπάζωνται ἀλλήλους λέγοντες, «Ὁ Σίνις ἀπέθανεν! ἀπέθανεν ὁ Σίνις!» Οὐδεὶς ἐν τούτοις ἐξ αὐτῶν δὲν ἔδωκε πλέον προσοχὴν οὐδ' ἀκρόασιν εἰς τὴν Ἀλκυὼνα, ἥτις ἀπεμακρόνθη περίλυπος καὶ ἐπέστρεψε κατηφὴς παρὰ τῷ Θησεῖ.

Ἐκείνου δὲ ἐρωτήσαντος διὰ τί ἐπέστρεψε μόνη; — Ἀλλοῖμονον! ἀπεκρίθη, κανεὶς δὲν μὲ εἰσήκουσεν, ἀλλ' ἄμα ἔμαθον ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σίνις

διεχύθησαν εἰς ἀγαλλίασιν καὶ μήτε ἀπόκρισιν μοι ἔδωσαν· ὥστε τὸ σῶμα τοῦ πατρός μου θὰ μείνῃ ἄταφον καὶ ἠτιμασμένον!

Καὶ ἡ νέα κόρη ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Συγκινηθεὶς δὲ τότε ὁ Θησεὺς ἠγέρθη καὶ λαβῶν πέλεκυν βαρὺν καὶ ἠκονισμένον διευθύνθη πρὸς τὰς ἐξωθεν τοῦ σπηλαίου πύκας καὶ ἤρχισε νὰ καταφέρῃ ἰσχυρὰ κτυπήματα παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς τῶν δένδρων τούτων, ὕστερον τὸ ἔδραζε διὰ τῶν χειρῶν του καὶ καθέλκων αὐτὸ βρωμαλέως τὸ ἐλίγισε. Τὸ δένδρον τότε ἐτριξε καὶ θραυσθὲν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ χώρτου.

Ἐν τούτοις κάτωθεν τοῦ λόφου ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ θόρυθος καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη ὄμιλος γεωργῶν, ποιμένων καὶ ποιμενίδων μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν· καὶ οἱ μὲν γεωργοὶ φέρουσι μετ' ἑαυτῶν λευκὴν δάμαλιν, οἱ δὲ ποιμένες δύο κριούς, αἱ γυναῖκες κἀνίστρα γέμοντα καρπῶν, αἱ δὲ νεανίδες στεφάνους ἐξ ἀνθέων. Ὁ πρεσβύτερος τῶν γεωργῶν, ἄμα ἐπλησίασαν, προέβη τῶν συντρόφων του καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Θησεῖα εἶπε·

— Φοβερὸ πολεμιστὰ καὶ εὐεργέτα, σοὶ ἐγνωμονοῦμεν ὅτι μᾶς ἀπήλλαξες τοῦ κακοῦ τούτου ἀνθρώπου, ὅστις καὶ τοὺς διαβάτας ἐφόνευσεν καὶ ἡμᾶς καταμάστιζεν. Εἶσαι ἄξιος θεῶν τιμῶν, διότι τοὺς θεοὺς λατρεύομεν ὡς εὐεργέτας· σὺ λοιπὸν ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων μαχόμενος δὲν εἶσαι ἰσόθεος; δέξου τὰ δῶρά μας καὶ μὴ τὰ ἀποβάλλῃς ὡς εὐτελεῖ. Ἀῤριον, μεγάλθυμε Θησεῦ, θὰ θύσωμεν εἰς τὴν Δήμητραν, εἰς δὲ τοὺς ὕμνους τῆς θεᾶς θὰ προσθέσωμεν καὶ τὸ ὄνομά σου, διότι ἐκείνη μὲν γονιμοποιεῖ τὰ ἔργα μας καὶ ὠριμάζει τοὺς ἀστάχους τῶν ἀγρῶν, σὺ δὲ διὰ τῆς νίκης σου, παρέχεις ἡμῖν ἀκίνδυνον τὴν ἀπολάβῃν τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

— Φίλοι, ἀποκρίνεται ὁ Θησεύς, εἶμαι θνητὸς ὡς ὑμεῖς, καὶ ὅταν αἱ μοῖραι κλώσωσι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου θὰ κατέλθω εἰς τὸν ἅδην, ἡ δὲ γῆ θὰ παραλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τὰ ὀστέα μου. Μὴ μὲ παραβάλλετε λοιπὸν πρὸς τοὺς θεοὺς, διότι φοβοῦμαι μὴ ἐπισύρω τὴν ὀργάν των, ἐπειδὴ τιμωροῦσι τοὺς κενοδόξους θνητοὺς, ὅσοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἴσους τῶν ἀθανάτων. Τὰ δῶρα ὑμῶν εὐχαρίστως δέχομαι καὶ παντάπασι δὲν περιφρονῶ μήτε τοὺς ἀροτριώντας τὴν γῆν, μήτε τοὺς ποιμαίνοντας τὰ ποιμνία εἰς τὰς βοσκὰς, διότι ἐάν σεὶ δὲν ἐργάζεσθε, πόλεις μεγάλας δὲν θὰ ὑπῆρχον, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ ὑπὸ τῆς πείνης θὰ ἐπασχον. Διὰ τοῦτο μισῶ τοὺς βλάπτοντας

ὑμᾶς, καὶ ἐφόνευσεν τὸν Σίνιν, ὅστις ἤρπαζε ληστρικῶς τὰ ἐν κόποις καὶ ἰδρωτὶ κτώμενα ἀγαθὰ σὰς.

Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Θησεὺς πρὸς τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς ποιμένες· οὗτοι δὲ τὴν μὲν δάμαλιν καὶ τοὺς κριούς προσέδεσαν εἰς τοὺς κλάδους τῶν παρὰ τὸ σπήλαιον δρυῶν, ἀναρτήσαντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ δὲ κἀνίστρα ἀπέθεσαν κατὰ γῆς. Ὁ Θησεὺς τοὺς παραγγέλλει νὰ βοηθήσωσι τὴν Ἀλκυὼνα νὰ καύσῃ τὸ σῶμα τοῦ πατρός της, καὶ νὰ φέρωσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς ἐπαύριον δύο φορτηγοὺς ἀμάζας ἐξευγμένους εἰς δυνατοὺς βόας, ὅπως δι' αὐτῶν μετακομίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του τὰ πλοῦτῃ τοῦ Σίνινδος.

Ὅθεν οἱ μὲν ἄλλοι ἀποσύρονται, μένουσι δὲ τέσσαρες γεωργοὶ καὶ δύο νεανίδες· καὶ οἱ μὲν γεωργοὶ κόπτουσι ξύλα καὶ παρασκευάζουσι μεγάλην πυρᾶν, ἴσῃ ἀνθρωπίνῳ ἀναστήματι, ἡ δὲ Ἀλκυὼν βοηθημένη ὑπὸ νεανίδων πλύνει τὸ σῶμα τοῦ πατρός της καὶ ἀλείψασα αὐτὸ ἐλαίῳ, τὸ ἐκάλυψε διὰ λευκῆς ὀθόνης· μετὰ ταῦτα οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἀναβιβάζουσι τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ θέτουσι πῦρ. Πᾶραυτα αἱ ῥητινώδεις πευκαὶ ἀνάπτουσι σπινθηρίζουσαι καὶ ἡ ἐσπερία αὔρα ἀναζωπυροῖ τὰς πανταχούθεν ἐξερχομένας φλόγας.

Ὁ Θησεὺς εἰσελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον παραδίδεται εἰς ὕπνον, οἱ δὲ γεωργοὶ καὶ αἱ νεανίδες ἀπομακρόνονται. Ἡ Ἀλκυὼν μείνασα μόνη θεωρεῖ ἀκίνητος καὶ ἐν θλίψει τὴν πυρᾶν, ἐφ' ἧς καίεται τὸ σῶμα τοῦ πατρός της, ἡ δὲ νύξ μετ' ὀλίγον ἐπελθοῦσα καλύπτει τὰ πάντα ὑπὸ τῶν μέλανα πέπλων της. Ἡ σελήνη δὲ ἀνατέλλει, ἀλλ' ὀλίγοι μόνον ἀστέρες ἀκυγαλίζουσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ οὐρανοῦ θόλου.

Ἐν τούτοις ἡ πυρὰ καίει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ὡς κάμινος πυροφλεγῆς, αἱ δὲ φλόγες αὐτῆς ἄλλοτε μὲν ἀνυψοῦνται εὐθεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς λαμπάδες, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κυμαίνονται ὡς τρικυμιώδης θάλασσα. Ἡ Ἀλκυὼν κλαίει καὶ στενάζει, περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἡ κεφαλὴ της κλίνει καὶ ὁ ὕπνος ἐπιβαρύνει τὰ βλέφαρά της. Ἡ ψυχὴ της εὐρίσκεται ἐν μέσῳ ὕπνου καὶ ἐργηγόρσεως· βλέπει προμακτικὰς ἐπτασίας καὶ φάσματα κατὰ χθόνια παρερχόμενα ἐνώπιόν της· καὶ ὅτε μὲν παρουσιάζεται ὁ πατήρ της ρίπτων περὶ αὐτὴν βλέμματα ἀπαίσια καὶ ἀνασιῶν τὸ ῥόπαλον, ὅτε δὲ ἡ προσμεδιώσα σκιά τῆς μητρός της ὑποκινούσα τὰ ἄγροια χεῖλη της ὡς θέλουσα δῆθεν νὰ τῇ ὀμιλήσῃ, ὕστερον δὲ διαλυομένη τέλος ὁ

Θησεὺς φοβερὸς μὲν κατ' ἀρχὰς καὶ ἀπειλητικὸς ὕστερον δὲ πρὸς καὶ φαίδρὸς.

Μόλις δὲ ἡ ἡὼς ὑπέφωσκε καὶ ἡ Ἀλκυὼν πλησίασα εἰς τὴν σχεδὸν ἀποσβεσθεῖσαν καὶ μόλις καπνίζουσαν πυρᾶν, συνέλεξε τὴν κόνιν καὶ τὰ ὀστέα τοῦ πατρός της καὶ θέσασα αὐτὰ εἰς ὕδριαν, κατηθύθη πρὸς τὰς μυρσίνας ὑπὸ τὰς ὁποίας τὴν προτεραῖαν κατέφυγε, καὶ ἔκρυπεν ὑπὸ τὴν γῆν τὰ λείψανα τοῦ πατρός της, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκύτταξε κύκλῳ αὐτῆς ἀνησύχως μὴ τις τὴν κατεσκόπευεν.

— Ἢ μυρσίνας, εἶπε, ἂν καὶ χθὲς δὲν μὲ ἀπεκρύψατε ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ καταδιώκοντός με νεανίου, σὰς ἐμπιστεύομαι ὅμως σήμερον τὴν κόνιν καὶ τὰ ὀστέα τοῦ πατρός μου. Φυλάξατε αὐτὰ πιστῶς ἵνα μὴ τις τὰ περιῦδρῃσῃ. Ἐμὲ δὲν θὰ μὲ ἐπανίδητε πλέον, διότι ὁ Θησεὺς θὰ μὲ ἀπαγάγῃ μετ' ἑαυτοῦ καὶ θὰ μὲ παραχωρήσῃ εἰς τὴν μητέρα του Αἴθραν. Χαίρετε λοιπὸν μυρσίνας, καὶ σεῖς Νύμφαι τῶν ὁποίων ἐστόλιζον μὲ ἄνθη τὸν βωμὸν, καὶ σὺ βυάκιον ὅπου τὸ ἔκρ' ἔλουον τοὺς πόδας μου! Μακρὰν ὕμων θὰ γηράσω καὶ δούλη θὰ ἀποθάνω εἰς ξένην γῆν!

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ σπήλαιον εὔρε τὰς δύο φορτηγοὺς ἀμάζας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστάσια τοῦ Θησεῦς ἐφορτώθη τὸ πλεῖστον καὶ καλῆτερον μέρος τῶν θησαυρῶν τοῦ Σίνινδος. Αἱ ἀμάζει τριξασα ἐξεκίνησαν· ὁ Θησεὺς τὰς παρακολουθεῖ, ἡ δὲ Ἀλκυὼν βαδίζει πλησίον αὐτοῦ ἐν σιγῇ, ἄγλος βαρὺ φέρουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

IV.

Ἔτος παρήλθεν ἀφ' ὅτου ἡ Ἀλκυὼν συγκατοικεῖ μετὰ τῆς Αἴθρας. Ἦτο γλυκεῖα τοὺς τρόπους, εὐπειθὴς καὶ λίαν φίλεργος· τὰ χειροτεχνήματά της διέπρεπον κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν λεπτότητα, διὰ τῆς βελόνης ἐκένε· α ζῶα, δένδρα καὶ ἄνθη· καὶ ἡ Αἴθρα γοητευμένη ἐκ τῶν προτερημάτων αὐτῆς ἐδοξολόγηε καθ' ἐκάστην τὴν Αθηνᾶν ὅτι τῇ ἐξάπεσταίει τόσῳ ἐπιθεξίαν ἐργάτιδα καὶ ἐνεκωμιάζε δαφιλῶς τὴν νέαν κόρην· οἱ ἐπίκαιροι ὅμως οὗτοι ἐκίνουν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Ὁ δὲ Θησεὺς ἠκολούθει τὰ ἠρωϊκὰ αὐτοῦ ἄθλα καὶ μῆνας ὅλους κατατρίβων μακρὰν τῶν Αθηνῶν ἐπέστρεφε πάλιν ἐστειμένος μετὰ δάφνας νέων νικῶν. Ἐν μίᾳ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρός του, τὴν ὁποίαν καὶ εὔρεν ἐν

μέσω των γυναικῶν της. Ἄμα τὸν εἶδεν ἡ Ἀλκυὼν, ἐταπεινώσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας ἐφάνη σκαπτικὴ καὶ ἀφρημένη· ποῦτο ἰδοῦσα ἡ Αἴθρα εἶπε·

— Τί ἔχεις, Ἀλκυὼν; μόλις ἤρχισες τὸ ἔργον σου καὶ ἀμέσως ἀπέκαμες; μήπως δυσπρόστατος τὴν θεῶν Ἀθηνᾶν καὶ ἐκείνη σε ἐστέρησε τοῦ μεγάλου ζήλου, τὸν ὅποιον μέχρι τοῦδε εἶχες ὑπὲρ τῶν ἔργων τὰ ὅποια προστατεύει;

Ἡ Ἀλκυὼν δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἤρυθρίασε καὶ δάκρυα ὑγράνεν τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀλλ' ἡ Αἴθρα ἤτο γυνὴ φιλάργυρος καὶ παντοίως τρόποις προσεπάθει ν' αὐξήσῃ τὰ πλούτη της· προσεκάλεσε λοιπὸν μεθ' ἡμέρας τὴν Ἀλκυὼνα καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν·

Ἀλκυὼν, εἶσαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ζωηρὰ καὶ βρωμαλέα, καὶ δὲν εἶναι ἐπομένως καλὸν νὰ ζῆς ἀνύπανδρος εἰς τὸ εἶξαι θά συγκοιτηθῆς μετὰ τοῦ Καλλιδώρου, ἑνὸς τῶν δούλων τοῦ Θεσέως, θά γίνῃς σύζυγός του καὶ θά ἀποκτήσῃς τέκνα, τὰ ὅποια θά ὑπηρετοῦν βραδύτερον τὰ τέκνα τοῦ υἱοῦ μου.

Ἡ Ἀλκυὼν ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους τῆς κυρίας της ἐξεπλάγη καὶ ἐθλίβη καιρίως, γονυπετήσασα δὲ πρὸς αὐτήν·

— Σεβαστὴ Αἴθρα, ἀνέκραζεν ἔλοφυρομένη, μὴ με βιάσῃς νὰ κατοικήσω μετὰ τοῦ Καλλιδώρου ἢ ἄλλου τινὸς δούλου, δὲν θέλω νὰ ἀποκτήσω τέκνα διότι ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἄγαμος, ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ προστάτις της πάλεως παύτης, ὅπου βασιλεύει ὁ μεγαλόψυχος Αἰγέως, ὁ σύζυγός σου.

— Σὴνω ἀμέσως, ἀπεκρίθη ἡ γοαία παροργισθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἀλκυὼνος, καὶ ἐτοιμάσθητι νὰ με ὑπακούσῃς. Μάθε δὲ ὅτι οὐδέποτε ἀρμόζει οἱ δούλοι νὰ ἀντιλέγωσιν εἰς τοὺς αὐθέντας των.

Εἶπε καὶ ἀπῆλθε, καταλιποῦσα τὴν Ἀλκυὼνα εἰς ἄκραν ἀπελπισίαν. Ἄμα ἐνῆκτωςεν ἡ ταλαίπωρος νέη ἀνέβη εἰς τὸν ὑπερῶον θάλαμον ὅπου συνεκοιμήτο μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἀλλ' ὕπνον δὲν εἶχε καὶ ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ ἀπορύγη τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς Αἴθρας· ἐπὶ τέλους δ' ἀπεφάσισε νὰ δραπέτευσῃ, νὰ ἐπινακάμψῃ εἰς τὴν πατρίον αὐτῆς γῆν καὶ ἐκεῖ νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν συνεργαζομένη μετὰ τῶν γεωργῶν.

Ἄρῳ λοιπὸν αἱ ἄλλαι γυναικες ἐκοιμήθησαν, ἡ Ἀλκυὼν σκάνεται, ἐνδύεται εἰς τὸ σκότος καὶ ἐξέρχεται ἀφωσπῆτι τοῦ θαλάμου ἡ Μελαγνώ δ-

μως, ἥτις τὴν ἐμίσει περισσότερο ὄλων τῶν δούλων τῆς Αἴθρας, τὴν εἶδε καὶ ἀνεγερθεῖσα τῆς κλίνης πλησιάζει τὴν φίλην της Ἀγλαονίκην, κοινὸν ἔχουσα τὸ μένος μετ' αὐτῆς.

— Ἐξύπνησον, Ἀγλαονίκη, εἶπεν ἡ Ἀλκυὼν ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου μετὰ πολλῆς προσυλάξεως, καὶ ἔχει φαίνεται κατὰ νοῦν καλὸν σχέδιον, ἃς κατασκοπεύσωμεν λοιπὸν τὰ διαβήματά της καὶ ἃς ἀναγγεῖλωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Αἴθραν.

Ἡ Ἀγλαονίκη, πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τῆς Μελαγνώ, ἐγείρεται καὶ τοιοῦτοτρόπως παρακαλοῦσάσι καὶ αἱ δύο τὴν δραπέτιδα κατὰ πόδα.

Ἡ δὲ Ἀλκυὼν καταβύθεται τὸ πρῶτον εἰς τὸ δόμα τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐκεῖθεν περιεσκόπευσε τὴν ἐν τῷ σκότει ὑπνώτουσαν, πόλιν καὶ τὸν σύλακα αὐτῆς τὸν ὡς γίγαντα φαινόμενον Ἰμπερτάν. Ὁ γλαυκὸς οὐρανὸς εἶναι αἴθριος καὶ ἁμοιάζει ἀκύμαντον πέλαγος, πλὴν ὀλίγων καὶ ἀραιῶν νεφῶν ἐφισταμένων εἰς τὸν καθυρὸν αἰθέρα. Ἡ νέα κόρη ἀνατείνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἔνκαστον θόλον καὶ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῆς Ἀφροδίτης.

— Παντοδύναμος θεᾷ, λέγει, οὐ ἡ θεῶν καὶ ἀνθρώπων δεσπόζουσα, ἡ ἐμφυχοῦσα τὴν φύσιν καὶ φαιδρύνουσα αὐτήν, ἡ προσγαλῶσα εἰς ὅλα τὰ πλάσματα τὰ κατοικοῦντά τὰ δάση, τὰς κοιλάδας καὶ τὸν ἐρῶν ὠκεανόν, διατί πρὸς με μόνην νὰ ἦσαι σκληρὰ καὶ ἀνοικτίμων; Εἶθε νὰ ἀπέθνησκα, διότι προτιμότερος εἶναι ὁ θάνατος ζωῆς δυστήνου καὶ πάσης ἐλπίδος ἐστέρημένης! Τοῦτο καὶ μόνον σὲ ἱκετεύω, ὦ Ἀφροδίτη, μὴ με καταδικάσῃς νὰ γίνω σύζυγός ἄλλου! Οἶμμι! θά ἀγνοῆ αἰώνως τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς μου καὶ θά με θεωρῆ ὡς ἄπιστον δούλην, ἐνῶ ἐγὼ τοσαῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχω. Ὅχι, ἡ εἰκὼν σου εἶναι βαθέως ἐντυπωσμένη εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω παντοῦ θά με συνοδεύῃ, εἴτε εἰς τὰ ὄρη, ὅπου ἔσως θά φυλάττω τὰ ποίμνια, εἴτε εἰς τὰς πεδιάδας ὅταν θερίζω, ἢ εἰς τὴν ἀλύβην τοῦ γεωργοῦ ὅπου θά κλώθω τὰ ἔρια τῶν προβάτων. Καὶ εἰς τὸν ἄδην δὲ αὐτὸν, ἂν προύρωσ κατέλθω, καὶ τότε θά τὸν ἴδω, καὶ τότε τὰ νενομισμένα χεῖλῃ μου θά θελήσω, πλὴν εἰς μάτην, νὰ τὸν ὀνομάσωσι!

Ἡ Ἀλκυὼν καταβάνει τὴν ἀγροῦσαν εἰς τὰ προπύλαια τῶν ἀνακτόρων κλίμακα· ἀλλ' αἴφνης φθάσασα ἐκεῖ ἴσταται, διότι περσπύρησε γυναικα ὄφθιν.

A. DE TANOUARN.
(ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΡΔΟΣ ΠΑΛΜΕΡΣΤΟΝ.

Κατὰ τὴν δοθείσαν ἐν τῇ ἀγγελίᾳ τῆς Χρυσάλλιδος ὑπόσχεσιν ἐδημοσιεύσαμεν μέχρι τοῦδε μόνον βίους ἀνδρῶν φιλολόγων καὶ ποιητῶν, καὶ τὸ μέτρον τοῦτο θέλομεν ἀκολουθήσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐφεξῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς εὐποδίση νὰ ἐκβίσωμεν καὶ τοὺς βίους πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὅπωςδήποτε συνετέλεσαν εἰς εὐδωσιν τῶν πραγμάτων τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος ἡμῶν μέχρι σήμερον. Πράττομεν τοῦτο καὶ διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ δώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστασι ἰδέαν τινὰ τοῦ μεγάλου πατριωτισμοῦ καὶ τῆς μερίμνης, ἣν ἔχουσιν οἱ μεγάλοι οὗτοι ἄνδρες περὶ τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος των πράγματα ἀσχολούμενοι, ἐξ ἄλλου δὲ ἵνα ἀπονεύωμεν τὸν ὀφειλόμενον τῆς εὐγνωμοσύνης ὄρον πρὸς αὐτοὺς δι' ὅσον εἰργάσθησαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν καὶ ὑποστήριξιν τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Καταχωρίσαντες εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλον τῆς Χρυσάλλιδος τὸν βίον τοῦ μεγάλου φιλελλήνου καὶ σοφοῦ τῆς Γαλλίας Σατωμβριάνδου πιστεύομεν ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσαι τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῶ περιγράφοντες σήμερον καὶ τὸν βίον τοῦ μεγάλου πολίτου τῆς Ἀγγλίας καὶ εὐεργέτου τῆς Ἑλλάδος Λόρδου Παλμερστῶνος,

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ. ἄνδρος δημοτικῆν ἀποκτήσαντος ὑπόληψιν ἐν τῇ ἡμετέρα πατρίδι, ἐνεκεν τῶν φιλελληνικωτάτων αὐτοῦ προσπαθειῶν ἐπὶ τῶν τελευταίων ἡμῶν δοκιμασιῶν.

Ὁ ὑποκόμης Henry J. Temple Πάλμερστον, εἰς τῶν δικαιοτέρων πολιτικῶν τῆς Ἀγγλίας, πατρίδα ἔχει τὴν Βροκτλάνδην κομητείαν τῆς Σουθαμπτόνος, γεννηθεὶς τὴν 20 ὁκτωβρίου 1784 ἐξ οἰκογενείας ἐνδοξου, ἐλακούσης τὴν καταγωγὴν της ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς κατακτήσεως τῆς νήσου ἱρλανθίας. Εἰς τῶν προγόνων αὐτοῦ ὁ Γουλιέλμος Temple ὑπῆρξε πρέσβυς διάσημος τοῦ Καρόλου Β', ὥστε ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ ὁ πολιτικὸς βίος εἶναι πολλὸ ἀρχαίος ἐποχῆς.

Τὰς πρώτας σπουδὰς του ἔκαμεν ὁ Πάλμερστον εἰς τὸ λύκειον τοῦ Harrow, ὅπου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδαίξε μετὰ τῶν συμμαθητῶν του εὐφύαν καὶ τᾶσιν εἰς τὴν σπουδὴν μεγίστην. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν δὲ τῶν αὐτῶτι σπουδῶν του μετέβη χάρην τελειοποιήσεως εἰς Ἐδεμβούργον καὶ κατόπιν εἰς Κνακταβριάν. Τόσον δὲ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν εὐφύαν καὶ τὰς ἀρετὰς του, ὥστε ἅμα ἐνηλικιωθεὶς ἐτέθη ὑποψήφιος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Πανεπιστημίου ἐκ μέρους τῆς μερίδος τῶν Τόρεις, ἀντὶ τοῦ Κ. Πίττ ἀποθανόντος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην (1806). Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία ἐστῆσε

τὸν ἀντίπαλόν του Λόρδον Λανόρσθν, τὸν ὁποῖον ὁ Λόρδος Πάλμερστον συνήντησε μετὰ πολλὰ ἔτη ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν Οὐγγῶν. Ἀποτυχῶν ὅμως ἐκ τῆς ὑποψηφιότητις ταύτης ἐξελέχθη ἀντιπρόσωπος ἄλλης περιφέρειας, τῆς Νιουπόρτ, καὶ κατόπιν τῆς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κανταβρυγίας, τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπευσεν ἐπὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη ἀπὸ τοῦ 1811 ἕως τοῦ 1831. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1835 μέχρι σήμερον ἀντιπροσωπεύει τὴν πόλιν Τίβερτον ἄνευ ἀνταγωνισμοῦ.

Ὡς ἀντιπρόσωπος μεγίστην ἔδειξεν ἱκανότητα εἰς τὰ παρουσιασθέντα ζητήματα ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, ὥστε μόλις εικοσιπενταετῆς ἀνέλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, τὸ ὁποῖον διετήρησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων ὑπουργικῶν μεταβολῶν ὑπὸ τοὺς πρωθυπουργοὺς Πόρτλανδ, Περσεβάλ, Κασιλιρίγ, Κάνιγγα καὶ Γκόντρεϊχ. Φύσει μετρίοφρων δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιδιώξῃ ἀνωτέραν βαθμίδα δόξης, ἀν καὶ ἠδύνατο διὰ μικρῶν προσπαθειῶν νὰ τὸ κατορθώσῃ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν τότε πολιτικῶν. Φιλάρστος εἰς ἄκρον ἐσύχναζεν εἰς τὰς συναναστροφάς, ἐν αἷς προσεπάθει ἀναμιγνυόμενος μὲ τὸ ὠραῖον φύλον νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν εὐφυΐαν του. Ἀρεσκόμενος δὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὰ παρακολουθοῦντα αὐτὸν ἐγκώμια ἐν αὐταῖς, περιεφρόνεται οὕτως εἰπεῖν τὴν δόξαν, ἣτις ἠδύνατο νὰ τῷ προσγίγῃ ἐκ τῶν ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ συζητήσεων. Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες εἶχον γνωρίσει τὴν ἱκανότητα τοῦ Πάλμερστον, ἐδυσθύμουν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του ταύτην, καὶ ποτε ἀναφέρουσι ἐπὶ τὸν Κάνιγγ στενοχωρούμενος ὑπὸ τῶν βελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀνέκραζεν « ἂν ἠδύναμην νὰ τοῖς ἀντιτάξω τὸν Πάλμερστονα. »

Ἡ περὶ τὰ πολιτικὰ ὅμως φαινομένη αὐτῆ ἀδιαφορία του ἔληξεν ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ Κοινοβούλιον τὸ περὶ χειραφετήσεως τῶν καθολικῶν ζήτημα. Ἠδύνατο νὰ παρομοιωθῇ ὁ Πάλμερστον μὲ ἄνθρωπον, ἐξεγερθέντα ἐκ βαθύως καὶ μακροῦ ὕπνου, καὶ ἀναλαμβάνοντα τὸ ἔργον του. Τοσαύτην κατὰ τὴν κοινοβουλευτικὴν ταύτην πάλιν ἀνέπτυσεν εὐγλωττίαν, μεστὴν ἐπιχειρημάτων ἐπιδεξίων καὶ ἔντονον, καὶ τοσοῦτον κατεκεραυνοδόκησε τοὺς ἀντιπάλους του, ὥστε ὁ θαυμασμὸς τοῦ κοινοῦ ὑπῆρξε μέγας· οἱ ἔντεχνολόγοι του τυπωθέντες ἀνὰ χιλιάδας ἀπλήστως ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ πάντων.

Μὴ συμβιβάζόμενος μὲ τὸν Λόρδον Βελιγκτῶνα, ἐζήτησε τὴν ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου παραιτήσιν του.

Ἐκτετε ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπολιτεύθη κατὰ τὰς ἰδίας του πεποιθήσεις· φρονῶν ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ ταχθῇ εἰς μίαν ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν μερίδων, ὥπως δύναται νὰ ἀφελῇ τὴν πατρίδα του, ἐπροτίμησε τὴν τῶν φιλελευθέρων, εἰς ἣν συνετάσσετο τότε καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἐπανάστασις ἐπροκάλεσε τὴν πτώσιν τῆς μερίδος τῶν Τόρρις, ἐναντίον τῶν ὁποίων, πρωταγωνιστῆς μάλιστα εἰς τὴν κατ' αὐτῶν πάλιν ἦτο καὶ ὁ Λόρδος Πάλμερστον. Ἐνεκα τούτου ἔλαβε μέρος εἰς τὸ σχηματισθῆν ὑπὸ τοῦ κόμητος Γρέυ ὑπουργεῖον ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐλθὼν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἔδειξε τόσην ἱκανότητα καὶ ἐνέργειαν, ὥστε πάντες ἐπίσθησαν ὅτι ἦτον ὁ μόνος κλάδος εἰς ὃν ἠθελεν εὐδοκιμήσει. Ἐγκολπωθεὶς καὶ ὑποστηρίξας μετὰ ζέσεως τὴν ὑπὸ τοῦ Κάνιγγος ἐγκαινιασθεῖσαν πολιτικὴν, εἰργάσθη μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Βελγίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακτήσει τότε τὴν ἀνεξαρτησίαν του. Ὡς ἐπιδέξιος πολιτικὸς οὐδόπως ἔδωκε προσοχὴν ἐπὶ τῶν βιενναίων συνθηκῶν καὶ τῶν ἐχθρικῶν διαθέσεων τῶν βορείων Κρατῶν, ἀλλ' ἐπροσπάθησε νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς Βέλγους κράτος ἐλεύθερον καὶ συνταγματικόν. Ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Γαλλίας κατώρθωσε νὰ περιλάβῃ τὴν χώραν ταύτην διαρκούσης τῆς ἐν Λονδίνῳ συνόδου εἰς τὴν χορείαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, καὶ τὸ ὅλον του ἔργον ἐξεψε διὰ τῆς ἐκλογῆς βασιλέως, ἀνατραφέντος καὶ θαυμάζοντος τὰς ὑγιεῖς ἀγγλικῆς ἀρχῆς, τοῦ Λεοπόλδου. Ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὁ νέωρ τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, ἀναλαβὼν τὰς ἡνίκας κράτους μόλις ἀνακτήσαντος τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ἀποκατέστησεν αὐτὸ εὐδαιμον, θαυμάζόμενον ὑπὸ πάντων διὰ τὰ πλούτη καὶ τὸν πολιτισμὸν του. Ἀγαπώμενος ὡς πατὴρ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του, ἐπισύρει τὴν κοινὴν ὑπόληψιν τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν ὑγιᾶ πολιτικὴν, ἣν ἀκολουθεῖ καὶ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἣν παρέσχε τοῖς ὑπηκόοις του κατὰ τὴν μακρὰν του βασιλείαν. Βάσκανος δαίμων ἀπέτρεψεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ, διότι ἐὰν ἤρχετο, σήμερον ἠθέλαμεν κατορθώσει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπισύρωμεν τὴν εὐμένειαν καὶ τοὺς ἐπαίνους τῆς Εὐρώπης, καὶ δὲν ἠθέλαμεν ἀπωλέσει ματαίως τριακονταετῆς διάστημα, κυλιόμενοι εἰς τὸν βόρβυρον τῆς ἐξωνήσεως τῶν συνειδήσεων καὶ τῆς διαφοροῦς. Ἐπέπρωτο ἡ ὠραία πατρίς μας νὰ ὑποστῇ τοσαύτας δοκιμασίας! ἔχομεν ὅμως πλείστας ἐλπίδας ὅτι θέλομεν ἰδεῖ καὶ ἡμεῖς ἡμέρας εὐτυχείας.

Ὁ Λόρδος Πάλμερστον ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν εὐτυχὴ ταύτην λύσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελγίου, ἠναγκάσθη νὰ παραβλέψῃ τὰ συμφέροντα ἑτέρου λαοῦ, ἐπίσης τὴν κοινὴν συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτοῦ νικῶντων εἰρητῶν οὐδεμίαν ἐδειξεν ἐνέργειαν.

Ἐπὶ ἑτέρῳ ζητήματι ἐπελθόντος τότε ἔδειξε μεγάλην δραστηριότητα καὶ πολιτικὴν σύνεσιν. Κηρυχθεὶς κατὰ τῶν διεκδικούντων τοὺς θρόνους τῆς Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας ὑπεστήριξε τὰς νεκρὰς βασιλίσσας Δόνα Μαριάν καὶ Ἰσαβέλλαν μ' ἔλας τὰς κατ' αὐτῶν ἐνεργείας τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος. Ἡ συναφθεῖσα συνθήκη συμμαχίας μετὰ τῶν Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας, δι' ἧς ὑπεχρῶντο οἱ συμβαλλόμενοι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰς μοναρχίας τῶν δύο τελευταίων κρατῶν κατὰ πάσης ἐσωτερικῆς ἀντιδράσεως καὶ ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς, ὀφείλεται εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Πάλμερστον. Τοσαύτην ὅμως καταβάλων ὑπὲρ τῶν θρόνων τῶν ἐπικρατειῶν τούτων μερίμναν, οὐδόπως παρημέλησε τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἀρχάς, καθότι ἐκηρύχθη, ὡς πάντοτε, ὑπέρμαχος τοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ συστήματος ἐν ταῖς χώραις ταύταις, μηδενίσας τὰς ἐνεργείας τῶν ἀπολυτοφρόνων. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας ἠθέλησε νὰ κυβερνήσῃ ἀπολύτως ὁ Πάλμερστον ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς μερίδος τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ φιλελευθέρων, καὶ ἐμποδίσας τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τῶν ἐπαναστατῶν εἰς Λισαβῶνα, ἔθεσε τὰς βάσεις νέου συνταγματικοῦ πολιτεύματος.

Καὶ ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων ἦτον σπουδαῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην παρουσιασθέντων εἰς τὸν πολιτικὸν ὄριζοντα εἰργάσθη μετ' ἐπιδεξιότητος καὶ θάρρους, ἕως οὗ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ προέδρου τοῦ ὑπουργείου Μελβουρνὸν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀφῆσθαι τὸ ὑπουργικὸν ἐδῶλιον καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ἀλλ' ἡ ἀπομάκρυνσις του αὐτῆ ἀπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν κοινῶν πραγμάτων δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι τὸν ἀπρίλιον τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἐπὶ τῆς ὑπουργικῆς του ταύτης περιόδου τὰ σπουδαιότερα πολιτικὰ ζητήματα ἐπαρουσιάσθησαν. Τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς ἐπέσχε κυρίως τὴν προσοχὴν του. Ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ὡς ἐπραττεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως Θιέρσος τὴν ὑπὸ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ κινήθειαν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Σουλτάνου, καὶ οὕτως ἐξασθενῶν

τὴν ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν, νὰ διανοίξῃ τὴν ὁδὸν τῶν κατακτητικῶν ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως σχεδίων τῆς Ρωσσίας, ὁ Πάλμερστον ὑπὸ μόνῃς τῆς ἰδέας τοῦ μεγαλείου καὶ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος του ἐμπνεόμενος κατώρθωσε νὰ συναφθῇ ἡ μετὰ τῶν Ἀγγλίας, Αὐστρίας, Τουρκίας καὶ Ρωσσίας περίφημος συνθήκη τῆς 15 Ἰουλίου 1840 ἡ καλουμένη τῆς τετραπλῆς συμμαχίας· ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἠναγκάσθη οὕτω νὰ παραιτηθῇ τῆς νικηφόρου κατὰ τοῦ Σουλτάνου ἐπαναστάσεώς του καὶ ὑπεχρῶθη νὰ ἀποδώσῃ τὴν Συρίαν καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς Τουρκίας. Εἰς τὴν συνθήκην ταύτην ἡ Γαλλία δὲν ἐπέισθη νὰ λάβῃ μέρος, καὶ ἴσως τοῦτο ἤθελε καταστῆ αἰτία Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εἰ μὴ ἀπεμακρύνετο ὁ Θιέρσος τῆς διευθύνσεως τοῦ Γαλλικοῦ ὑπουργείου.

Ἡ ἐπιτυχὴς ἐνεργεία του ἐπὶ τῆς σπουδαίας ταύτης ὑποθέσεως ἐταπεινώσε τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐδραίωσε παρά ποτε τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἕνεκα δὲ τῆς ἐπιτυχίας του ταύτης ὁ Λόρδος Πάλμερστον κατέστη τὸ εἰδωλον τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους καὶ ἀνεδείχθη ὁ πράγματι ἀρχηγὸς τοῦ ὑπουργείου.

Μετὰ τινὰ καιρὸν παρητήθη ἐκ νέου τοῦ ὑπουργείου καὶ ἔμεινεν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων ἐπὶ πενταετίᾳ σχεδὸν ἀπὸ τοῦ 1841—1846, ὅτε τὸν ἰούλιον τοῦ ἔτους τούτου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν. Κατὰ δὲ τὴν ὑπουργικὴν περιόδον του ταύτην συνέβη ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ φεβρουαρίου, ἣτις παρ' ὀλίγον ἐκλόνησεν ὅλους σχεδὸν τοὺς θρόνους τῆς Εὐρώπης. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπεναντίας ἐδραϊώθη τὸ τῶν Οὐγγῶν κόμμα, διότι ὁ Πάλμερστον ἔσπευσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν γαλλικὴν δημοκρατίαν, ἐπιδοκιμάσας τὴν εἰρηνικὴν προκήρυξιν τοῦ Λαμαρτίνου. Ἰπέθαλψε κατόπιν τὴν ἐπανάστασιν τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου καὶ ὑπεστήριξε τὸν βασιλέα Λεοπόλδον, κηρυχθεὶς ἐναντίον τῆς δημοκρατικῆς ἐν Βελγίῳ μερίδος. Ὑπερεκθειάζων δὲ τὰς μεταξέθμισις τοῦ Πίου Θ' καὶ βλέπων ἀταράχως τὰς νικηφόρους προόδους τοῦ βασιλέως Καρόλου Ἀλβέρτου, σκοπὸν προέθετο νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἰταλοὺς ἐπαναστάτας, εἰς οὓς βραδύτερον ἔδωκε καὶ χεῖρα βοηθείας· καὶ ἤδη ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῶν Ἰταλῶν ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν τύχην τοὺς Οὐγγῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἐναντίον τῆς Αὐστρίας καὶ Ρωσσίας. Κατὰ δὲ τὸ 1850 ἐπῆλθε τὸ γνωστὸν τοῖς

πᾶσι ζήτημα τοῦ Πασσιφίκου, τοῦ ὁποίου τὰς ἀπαιτήσεις ὑποστηρίζουσα ἡ Ἀγγλία ἀπέκλεισε τοὺς λιμένας καὶ τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Γαλλίας καὶ κατόπιν σοφῶν συζητήσεων καὶ ἐξηγήσεων, μετὰ τὰς ὁποίας ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς ἀπεσύρθη δι' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ Λονδίνου, ὁ ἀποκλεισμός οὗτος ἤρθη. Ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα δυσμένεια αὕτη τοῦ Παλμερὶ στῶνος ἐπήγαγεν ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ἤδη ἐκπτωτον βασιλέα Ὁθωνα μίσους τοῦ. Κατανοήσας ἕκτοτα τὴν ἐναντίαν τῶν ἀλλήλων συμφερόντων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους στρεβλὴν πολιτικὴν τοῦ ἡγεμόνου τούτου καὶ τὴν ἀνικανότητα καὶ ἀδιαφορίαν τοῦ ὡς πρὸς τὴν διευθέτησιν καὶ διάρθρωσιν τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἐφέρετο δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν καὶ τὰς ἑλληνικὰς ὑποθέσεις.

Ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης τῆς Ἑλλάδος ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ τῆς μονοσέως εἰς ἣν εὐρίσκειτο τότε ἡ Ἀγγλία, καὶ νὰ συνάψῃ στενωτέρας μετὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων σχέσεις ὕβεν καὶ περιποιούμενος τὴν Ῥωσσίαν παρέβλεψε τὰ τῆς Δανίας συμφέροντα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ὀλοστίν. Ἀλλ' αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπελθούσαι ἀνησυχίαι ἕνεκα τῆς κατὰ τῶν ἀπολύτων ἡγεμόνων ἐχθρικής διαθέσεως τοῦ ὑπουργείου του, καὶ ἐκ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τῶν προσφύγων Οὐγγρων, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐσπευσμένης ἐπιδοκιμασίας τῶν ἐν Γαλλίᾳ τελεσθέντων, ἦν ἐδώκε χωρὶς τῆς συμβουλῆς τῶν συναδέλφων του, κατακριθεὶς ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ τοῦ ὑπουργείου, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ λόρδου Γρανβίλ κατὰ τὸν δεκέμβριον τοῦ 1851 ὀλίγους μῆνας βραδύτερον ἐξεδικήθη πληρέστατα τὸν διαδόχον του, διότι δι' ἐπιτηδεῖας ἀντιπολιτεύσεως εἰς τι περὶ ἐθνοφυλακτικῆς νομοσχέδιον, ἐπήνεγκε τὴν ἀνατροπὴν ἐλοκλήρου τοῦ ὑπουργείου. Ὅτε δὲ ὁ λόρδος Ἀβερδίνος προηγγέλη νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον καὶ ἐκ τῶν δύο μερίδων, ἐπρότεινε καὶ εἰς τὸν Παλμερστοῦνα νὰ συμμετέξῃ αὐτοῦ. Ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐσωτερικῶν, ἐπήνεγκεν εἰς τὸν κλάδον τοῦτον βελτιώσεις σπουδαίας, αἵτινες συνετέλεσαν ὄχι ὀλίγον εἰς αὐξήσιν τῆς δημοτικότητός του. Τέλος κατὰ τὸν ὀκτώβριον τοῦ 1855 ἀνέλαβε τὴν πρωθυπουργίαν μετὰ τὸν τίτλον πρώτου λόρδου τοῦ θησαυροφυλακείου. Κατὰ τὴν ὑπουργικὴν του ταύτην περίοδον παρέσχε μέγιστα τεκμήρια τῆς διπλωματικῆς ἐκείνης εὐθύτητος ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ ἐπιβρῆ τῆς Ἀγγλίας μεγάλως ἐπιξέταθη ἐφ' ὅλων τῶν ἔθνων. Μόλις ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων ὑπεγράφη κατὰ τὴν 30 μαρτίου 1856, ἀποσπασθεὶς αἴφνης τῆς Γαλλίας ἐζήτησε μετὰ τῆς Αὐστρίας τὴν μὴ ἐπέμβασιν ἐν ταῖς Παριστρύσις ἡγεμονίας, ἀντέστη δὲ ἕνεκεν συμφέροντος καθαρῶς ἀγγλικῆς καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς

τομῆς τοῦ Σουεὶ μετὰ ἰσχυρογνώμοσύνης ἀκαταβλήτου. Ὅτε δὲ ἡ Βουλὴ τῶν κοινοτήτων ἀπεδοκίμασε τὴν πορείαν ἣν ἐτήρησε τὸ ὑπουργεῖον εἰς τὸν πόλεμον τῆς Κίνας, ἠναγκάσθη νὰ προβῇ εἰς τὴν διάλυσιν τῆς. Τὸ ὑπουργεῖον τότε ὤφειλε νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς μεγάλης τῶν Ἰνδιῶν ἐπαναστάσεως, ἣν καὶ κατέστειλε μετὰ τινα καιρὸν. Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν Γαλλίαν διαγωγὴ του πολλὰς τῶ ἐπροξένησε δυσχερείας, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ ἐγκατέλειψε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1858 τὸ ὑπουργεῖον καὶ ὁμῶς ἐξηκολούθη νὰ ἀπολαμβάνῃ μερίστης ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἐπιβρῆς.

Ἐξηκολούθησε δὲ πολιτευόμενος καὶ μακρὰν τῶν πραγμάτων μετρίότητα καὶ σύνεσιν τὸν μεγάλον πατριωτισμὸν τοῦ ἐμφανιούσας, καὶ δὲν ἤργησε νὰ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὰς ἡμέρας τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος του, βασιζόμενος εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κοινῆς γνώμης.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους καὶ μέχρι σήμερον διαρκεῖ, ἔδειξε τὴν μεγάλην καὶ ἀκαράδαντον ὑπερ τῶν ἐλευθεριῶν τῶν ἔθνότητων πεποιθησὶν του, ὑποστηρίζας τὴν Ἰταλικὴν ἐνότητα καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἀγωνιζομένων εἰς αὐτὴν Πολωνούς. Συμβάσας πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἔδειξε καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὴν αὐτὴν εὐνοίαν. Αἱ ἐνέργειαι τοῦ πρὸς εὐρεσὶν καταλλήλου ἡγεμόνος διὰ τὸν ἑλληνικὸν ἔθνον καὶ ἡ πρωτοβουλία του εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ἠύξησαν τὴν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων, τὸ δὲ ὄνομα του κατέστησε δημοτικὸν παρ' αὐτοῖς.

Ὁ Λόρδος Παλμερστον καὶ τοῖς ὑπὸ πολλῶν προσβαλλόμενος, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τοῦ Κ. Οὐκάρδου καὶ τοῦ κόμητος Φικελμόντου, εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας οὐδεὶς μάλιστ' ἀδύνατον νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν συνδυασμῶν καὶ τὴν ἐπιτυχήν διάκρισιν τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων καὶ κατὰ τὴν τόλμην καὶ ἀποφασιστικότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεών του. ἔχει μοναδικὴν ἰκανότητα νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους γινώσκει νὰ μεταχειρίζεται πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του, ἅτινα αἰετοτε προϋτίθενται τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος του. Μὴ ἔχων ὀρισμένην μερίδα, ὡς οἱ λοιποὶ πολιτικοὶ τῆς Ἀγγλίας, στηρίζεται μάλλον στερεῶς εἰς τὴν πεποίθησιν τῆς ἰκανότητός του καὶ εἰς τὴν δημοσίαν γνώμην, ἣν ἀντιπροσωπεύει.

Ἐλθὼν εἰς γάμον κατὰ τὸ 1839 μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος Μελθουρνου, δὲν ἀπέκτησε τέκνα, θέλει ἀφήσῃ ὅμως περιφανὲς ὄνομα καὶ μεγάλην μνήμην.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 10).

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, ὅ,τι λέγω εἶναι ἀλήθες· ἐξετάσατε ὅσας γυναῖκας γνωρίζετε καὶ θὰ πεισθῆτε, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν εἶναι παράλογα τὰ φιλοσοφικά μου ἀξιώματα.

Ἐνῶ τοιαῦτα συνδιελέγοντο, ὁ Πολωνός ἀξιωματικὸς ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ εἰς τὴν ὑαλόφρακτον θύραν ὠφελόμενος δ' ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐπελθούσης σιγῆς, ἠτοιμάσθη νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυροδόλον ἄντρον, ἀλλ' ἤσθάνθη ὅτι τὸν ἠγγίζον, καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν νέον καὶ ἐράσιμον ἱππότην, τὸν φοροῦντα τὸν κερασόχρουν ἐπενδύτην. Καὶ κατεταράχθη μὲν τότε, ἀλλ' ἀναλαβὼν τὴν ἔμφυτον εἰς τοὺς βορείους φλεγματικὴν ψυχρότητα,

— Ἐμὲ ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησε.

— Ναι, λοχαγέ, δὲν προετίθεσθε, νομιζῶ, νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον;

— Σκοπεύω τῶντι νὰ εἰσέλθω.

— Σὰς προτρέπω λοιπὸν νὰ παραιτηθῆτε αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ!

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον; εἶπεν ὁ λοχαγὸς πάντοτε ἀταράχως.

— Διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου συνδιαλέγεται κατ' ἰδίαν μετὰ φίλην τῆς καὶ ἐπομένως ἡ παρουσία ἀξιωματικοῦ Πολωνοῦ θὰ φανῇ πιθανῶς ἀνάρμοστος.

— Κύριε Δαγγλῆ, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς μικρὸν σιγήσας, ἡ παρουσία τοῦ Στανισλάου Λεζίνσκη δὲν εἶναι οὐδαμῶς ἀνάρμοστος, καὶ μόνον διὰ τὴν ὀφειλομένην εἰς τὰς κυρίας ἀβροφροσύνην ἀποσύρομαι, ἄλλως ὅμως, βεβαιώθητε, οὐδεὶς θὰ εὐρίσκειτο νὰ μοὶ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσόδον.

— Λοχαγέ, ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ μοιράρχου ἀγερόχως, ἔξ' ἑτῆ ὑπηρετήσα εἰς τὸ τάγμα τῆς βασιλίσσης!..

— Καὶ πρὸς τί, παρακαλῶ, μοὶ τὸ ἐνθυμίζετε;...

— Διὰ νὰ σὰς ἀναγγείλω ἀπλῶς ὅτι φέρω ξίφος καὶ ὅτι δὲν συνειθίζω νὰ ἀκούω ἀπειλάς.

— Ἀπειλὴν δὲν ἐπρόφερα, κύριε Δαγγλῆ, καὶ εὐχομαι ποτὲ νὰ μὴ καταντήσωμεν ἕως ἐκεῖ!

— Τὰ τῆς εἰμαρμένης, κύριε, ἀντεῖπεν ὁ νέος, δὲν ἀποτρέπονται καὶ νομιζῶ ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ μετρήσωμεν τὰ ξίφη μας.

— Θὰ προσπαθήσω, κύριε Δαγγλῆ, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ δι' ὅλων τῶν ἐντίμων μέσων νὰ

προληφθῇ τοιοῦτον δυστύχημα· ἀλλ' ἐν περιπτώσει ἐναντία, θὰ ἔχητε ἀντίπαλον γνωρίζοντα τὰ καθήκοντά του.

— Καὶ σεῖς, κύριε, ἐχθρὸν ἀτρόμητον.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπηκολούθησε ψυχρὸς χαιρετισμὸς καὶ ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ μὲν Πολωνός ἀξιωματικὸς ἐψιθύρισε σιγᾶ «ἡ μετὰ γάλη αὐτοῦ ἀνοχὴ ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ὑποψίαι μου δὲν εἶναι ἀβάσιμοι» ὁ δὲ νέος Δαγγλῆς εἰσηλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅτι εἶχε παραγγελίαν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν· τὸσω δὲ ἀποτόμως καὶ βεβιασμένως εἶπε ταῦτα, ὡς οἱ παρεστῶτες ἐξεπλάγησαν, ἡ Θηρεσία ἠρυθρίασεν, ὁ ἱππότης Δάρκ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ κυρία Δαλλιέ μικρὸν σχυθρῶπάσασα, ἠγέρθη ὕστερον καὶ μειδιῶσα,

— Κύριε ἱππότη, εἶπεν, ἀφοῦ ἡ Θηρεσία μὰς φεύγει, προσφέρετε αὐτῇ τὸν βραχίονα, ὁ δὲ κύριος Βίκτωρ θὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ, ἐλπίζω, πρὸς ἐμὲ καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ συνάμα νὰ παραλάβω τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὸ ὄχημά μου, διότι μετὰ τὰ σημερινὰ συμβάντα ἡμεῖς, ἂν μείνωμεν μόναι, θὰ ἀποθάνωμεν ἐκ φόβου καὶ δὲν πιστεύω ἐπομένως νὰ ἀρνηθῆ νὰ μὰς συνοδεύσῃ.

Ὁ Βίκτωρ ἀμέσως ὑπήκουσε καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου κατηφῆς καὶ ἀγρία μορφή του αἰφνιδίως ἠκτινοβόλησε. Δύο δὲ τινα ἔσωσαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν ὑπόληψιν τῆς κυρίας Δαλλιέ, τὴν ὁποίαν ἄλλως αὐτὸς ἐξέθεσε μεγάλως ὡς ἐκ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἣν ἐφαίνετο παραδεδομένος, μολοντί ἦτο γνωστός ὡς αἰωνίως ἀφηρημένος καὶ ἰδιότροπος, εἰς τοιοῦτον ὅμως βαθμὸν εἶχε φθάσει τότε, ὥστε δὲν ἤκουσε τὸν πατέρα του συνιστῶντα εἰς αὐτὸν, ἐνῶ διέβαινε πλησίον του, νὰ φυλάττῃ ἀγρύπνως τὰς κυρίας.

— Ὑπάρχει κίνδυνος; ἠρώτησεν ἡ Δαλλιέ, προσπαθοῦσα νὰ στρέψῃ ἀλλαχοῦ τὴν προσοχὴν τῶν παρεστῶτων.

— Δι' ὑμᾶς ὄχι, κυρία, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ὁ μοιράρχος· κίνδυνος ἐπαπειλεῖ μόνους τοὺς κακούργους, διότι αὐτὴν τὴν φορὰν, ὡς ἐλπίζω, δὲν θὰ μὰς διαφύγῃσι πλεον.

— Ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ!

— Θὰ βοηθήσῃ, κυρία, εἶπεν ὁ Σαδῶκ ἀλοκότης κυττάζων τὸν ἱππότην Δάρκ νομιζόμενος ὅτι κρατοῦμεν εἰς χεῖρας τὸν μίτον τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν μηχανοῤῥαφημάτων, καὶ πρὶν τῆς πρωίας, ἂν ὄχι ἀμέσως τὸρα, θὰ μάθωμεν ποῖος τὰ διῶφαινει.

Καθ' ὄλην αὐτὴν τὴν συνομιλίαν καὶ με-
χριστοῦ ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄχημα, ὁ νέος Δαγγ-
γλῆς τόσω ξένος καὶ ἀναίσθητος εἰς τὰ περὶ
αὐτὸν συμβάντα ἐφάνη, ὥστε ἡ ἀδελφὴ τοῦ
μὲ ἀπορίαν τὸν ἠρώτησεν ἀφοῦ ἐξεκίνησαν,
— Τί συλλογίζεσαι λοιπὸν Βίκτωρ; . .

— Δὲν συλλογίζομαι τίποτε· εἶμαι εὐτυχής!

Ἡ Δαλλιὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ δά-
κρυ θερμὸν ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης τῆς.

III.

ΕΝ Τῆ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΙ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Δαλλιῆς,
ὁ μοίραρχος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, συνοδεύο-
μενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Βονρεπῶ, μετέβησαν ἐν
σπουδῇ εἰς τὸ κατάστημα τῆς εἰσαγγελίας.
Ὁ θυρωρὸς ἐμεινεν ἀπόπληκτος βλέπων
αὐτοὺς ἐρχομένους κατὰ τοιαύτην ὥραν,
διότι πρὸ πολλοῦ μεσονύκτιον εἶχε σημάσει.
Ἐνεδύθη ἐν τούτοις ὅπως ἠδυνήθη ἐκ τοῦ
προγεύρου, ἦναψε σῶς καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς
κατὰ διαταγὴν τῶν εἰς τὰ δωμάτιον τῶν
ἀνακρίσεων. Τὸ δωμάτιον τοῦτο, κείμενον
εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα, ἦτο μικρὸν, παλαιὸν
καὶ γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὡς καὶ τὸ ἐπί-
λοιπον κτίριον, ὅλην δὲ συσκευὴν εἶχε τρεῖς
ἑδρας παλαιάς, μελανὴν τράπεζαν καὶ θρονίον
ξύλινον στιλβωθὲν ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας καὶ
τῆς μεγάλης χρήσεως τῶν πρὸ ἐνιαυτῶν
καθεζομένων ἐπ' αὐτοῦ ὑποδίκων. Ὁ μοί-
ραρχος διέταξε τὸν θυρωρὸν νὰ προσκαλέσῃ
ἀμέσως τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς πρώτης ἐνω-
μοτίας, ὀνόματι Ξυπνητόν, αὐτοῦ δὲ ἀπελ-
θόντος καὶ τῆς θύρας κλεισθείσης, ἀπέτεινε
τὸν λόγον πρὸς τὸν ταμίαν,

— Κύριε Βονρεπῶ, εἶπε ζωηρῶς, τώρα εἶ-
μεθα μόνοι καὶ δύνασθε ἐλευθέρως νὰ ὀμι-
λήσητε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι πρῶτον, φίλτατε μοί-
ραρχε, νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν κόπον. . . Οὐφ!
ἀνεφώνησεν ὁ παχὺς Μιχαὴλ ἐξαπλούμενος
ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, ἀνυπόφορος ἀνάσας, ὀλί-
γον ἔλειψε νὰ πάθω ἀσφυξίαν!

— Ἀναπαύθητε, εἶπεν ὁ Σαδῶκ, καὶ ὁ ὀ-
φθαλμὸς του, σπινθηρίζων ὑπὸ ἀνυπομονη-
σίας προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ.

— Λοιπὸν! ἠρώτησεν ὁ μοίραρχος, ἀφοῦ
περιεπάτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐντὸς τοῦ
ζοφεροῦ καὶ ὕγρου αὐτοῦ δωματίου ὡς λέων
ἐντὸς κλωβοῦ.

— Τί ἄνθρωπος ἀνυπόμονος! εἶπε στενά-
ζων ὁ Βονρεπῶ.

— Ἄς ἦναι, εἰπέτε μας τώρα τί ἠξεύρετε.

— Ἡξεύρω πράγματα ἀνεκτιμήτου ἀξίας.
— Λέγετε λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγε-
λεὺς.

— Θὰ προσεφέρετε βεβαίως ὄχι ὀλίγα
λουδοβίκια διὰ ν' ἀνακαλύψετε τὸν ἀρχηγὸν
τῆς καταμαστιζούσης τὴν χώραν μας συμ-
μορίας.

— Ἀναντιρρήτως.

— Λοιπὸν, φίλτατε Δαγγλῆ, γνωρίζω ἄν-
θρωπον ἱκανὸν νὰ σᾶς διαφωτίσῃ ἀμέσως
περὶ τούτου καὶ οὔτε δηνάριον ἀπαιτοῦντα
παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου.

— Ὄνομάσατέ τον, κύριε, εἶπεν ὁ ὠχρο-
πρόσωπος Σαδῶκ.

— Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, ὑπέλαβεν ὁ ταγμα-
τάρχης χαριεντιζόμενος, εἶναι. . .

— Ποῖος λοιπὸν; ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως οἱ
δύο ὑπάλληλοι τῆς δικαιοσύνης.

— Ὁ Μιχαὴλ δὲ Βονρεπῶ, ταπεινότητος
δοῦλός σας.

— Ὁμιλήσατε λοιπὸν, φίλε μου, καὶ σᾶς
ἀκούομεν.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου παντάπασιν
ἀλλὰ πρὶν ὀμιλήσω, ἀπαιτῶ νὰ μοι ὑπο-
σχεθῆτε λόγῳ τιμῆς, καὶ τούτο χάριν τῆς
ἀτομικῆς μου ἀσφαλείας, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος
ποτέ θὰ μάθῃ ὅ,τι ἐδῶ καταθέσω, διότι δὲν
ἐπιθυμῶ νὰ με ἐπισκεφθῶσι κάμμιν νύκτα
οἱ ἱππῶται τοῦ σκότους καὶ νὰ με ζητήσωσιν
λόγον τῆς ἀκριτομυθίας μου!

— Κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἀξιοπρεπῶς,
μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει ὅσα ἐν τῷ δωμα-
τίῳ τούτῳ ἐκμυστηρεῦνται εἰς τὴν δικαιο-
σύνην, οἱ δὲ δικασταὶ ἐξερχόμενοι ἐντεῦθεν
γίνονται ὡς οἱ τρεῖσι κωφοί, τυφλοὶ καὶ
ἄλαλοι.

— Τώρα μάλιστα, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν,
ἂν δὲν ἐλάμβανον προηγουμένως τοιαύτην
ὑπόσχεσιν καὶ ἡ χωροφυλακὴ σας ὀλόκλη-
ρος δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ με φέρῃ ἐδῶ.

— Θὰ ὀμιλήσητε, τέλος πάντων! ἀνεβόη-
σεν ὁ μοίραρχος, ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονήν.

— Καλὰ, καλὰ, πῶς ἀνάπτει ἀμέσως! Σᾶς
λέγω λοιπὸν, κύριοι, ὅτι καθ' ἦν ὥραν μᾶς
ἐλήστευσαν, ἂν καὶ ἤμην περίτρομος, μία
τις περίπτωσις ἐνετυπώθη εἰς τὸν νοῦν μου.
Ἐπεσα καὶ εὐρέθην πλακωμένος ὑπὸ τοῦ
φίλου μας Μαυρικίου Σαινβικτώρ οὕτω πως,
ὥστε δὲν ἀνέπνεα, ἐνῶ δὲ προσεπάθουν νὰ
σηκωθῶ, εἶδα πλησίον μου τὸν ἀρχιληστήν.

— Εἶδατε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ-
που του;

— Δὲν ἦτο δυνατόν.

— Ἐφόρει προσωπεῖον;

— Δὲν μοὶ φαίνεται· ἀλλ' εἶχεν ὡς καὶ οἱ
σύντροφοί του καταβιβασμένους τοὺς γύ-
ρους τοῦ πύλου του καὶ δεδεμένους ὑπὸ τὸν
πώγωνα διὰ μανδύλιου, ὥστε, καὶ φοβισμέ-
νος ἂν δὲν ἤμην, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ δια-
κρίνω τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐξακολουθήσατε, κύριε Βονρεπῶ, δὲν
δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶσατε
καταφοβισμένος.

— Ἄλλος θὰ ἐκαυχᾶτο ἴσως περὶ τῆς ἀν-
δρίας του, ἐγὼ ὅμως εἶμαι φιλαλήθης, καὶ
δὲν κρύπτω ὅτι φόβος θανάτου μὲ κατεκυ-
ρίευσεν, περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
νὰ με σφάξωσι, καὶ δὲν με διέφυγε οὐδὲ τὸ
ἐλάχιστον κίνημά των. Χάρις λοιπὸν εἰς τὴν
σύντονον καὶ ἀπελπιστικὴν αὐτὴν προσοχὴν
μου, διέκρινα καθαρῶς, ὅτι τὸ ὑποβαστάζον
τὸν πύλον τοῦ ἀρχηγοῦ μανδύλιον ἐλύθη ἐν
μέσῳ τῆς πάλης καὶ ἐπεσεν ἐκεῖ πλησίον μας.

— Τὸ ἤρπασες; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Σαδῶκ.

— Καὶ πῶς ἤμποροῦσα, ἔτρεμα σύσσωμος·
εὐρέθη ὅμως ἄλλος τολμηρότερος ἐμοῦ.

— Τὸ ἐπῆρεν ὁ Μαυρικίος;

— Τὸ ἐπῆρε καὶ ἔδωσε τὴν πληγῶθεισαν
τότε χεῖρά του.

— Εὐρομεν τέλος ἐν σημείον! ἀνέκραξε
χαίρων ὁ μοίραρχος. Ἄ! ἄς διαφωτισθῇ ὀλί-
γον αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἄς μάθω μόνον ποῦ
πρέπει νὰ διευθύνω τὰς ἐνεργείας μου καὶ θὰ
τοὺς κάμω τοὺς ἀθλίους νὰ πληρώσωσιν
ἀκριβὰ ὅσα πικρίας μὲ ἐπότισαν.

— Κύριε Βονρεπῶ, εἶπεν ὁ Σαδῶκ ψυχρῶς
καὶ τονίζων τὰς λέξεις, ἐξεπληρώσατε καθη-
κον ἱερὸν διαφωτίζοντες τὴν ἐξουσίαν, καὶ
σᾶς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης.
Δύνασθε τώρα νὰ ἀπέλθητε.

— Διὰ νὰ ὑπάγω νὰ με σφάξωσι καθ' ὁδόν;
Δὲν τὸ ἔχω κατὰ νοῦν, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὴν ἀδειαν.

— Πῶς, δὲν τολμᾶτε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς
τὴν οἰκίαν σας;

— Ἄν καὶ ἀγαπῶ τὰ χρήματα, χρυσὸν νὰ
μὲ φορτώσῃτε, δὲν διακινδυνεύω τοιαύτην
ὥραν μόνος εἰς τὰς στενωποὺς τῆς πόλεως.

— Καὶ λοιπὸν τί μέλλει γενέσθαι;

— Ἀπόφασιν ἔχω ἢ νὰ φύγωμεν μαζὺ, ἢ
νὰ με συνοδεύσῃ μία ἐνωμοτία, ἢ τέλος ἐν
ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ νὰ κοιμηθῶ εἰς τὴν εἰσαγ-
γελίαν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπεκρίθη ὁ μοί-
ραρχος, θὰ διατάξω τὸν Ξυπνητόν, τὸν ὀ-
ποῖον ἀκούω ἀναβαίνοντα, νὰ σᾶς συνοδεύσῃ.

— Δὲν εἶναι τὸ βῆμα τοῦ Ξυπνητοῦ, παρε-
τήρησεν ὁ Σαδῶκ, ὅστις εἶχε τὴν ἀκοὴν κα-
θῶς καὶ τὴν ὄρασιν ὀξεῖαν.

— Ἐχετε τῶντι δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ μοί-
ραρχος, τείνων τὸ οὖς, κύριε Βονρεπῶ, ἐν
ἐκ τῶν δύο, ἢ πρέπει ν' ἀναχωρήσῃτε ἀμέ-
σως ἢ νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ παρακείμενον
δωμάτιον.

— Χωρὶς φῶς;

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβῆσθε τὰ φαντάσματα·
λοιπὸν ἀποφασίσατε.

— Δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον
βέλτιστον, ἐτραύλισεν ὁ ἀτυχὴς Μιχαὴλ, καὶ
διευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον, ἀλλ' ἐννοεῖται
ὄχι μὲ πολλὴν ὄρεξιν. — Ἐὰν τὰ προσέβλεπα
αὐτὰ, προσέθηκε πικρῶς καὶ στεναζών ἐνῶ ὁ
μοίραρχος ἐκλείει τὴν θύραν καὶ τὴν ἐκλεί-
δωνε, δὲν θὰ ἤμην τώρα κατὰ κλειστός εἰς
τὴν εἰσαγγελίαν ὡς φυλακισμένος.

— Ἄλλ' ὁ Δαγγλῆς κωφεύων εἰς τὰ παρά-
πονά του, ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε παρὰ τῷ
εἰσαγγελεῖ, ὅστις τῷ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ,

— Λάβετε θάρρος, κύριε μοίραρχε, καὶ κατὶ
θὰ μάθωμεν ἀπόψε.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ, φίλε μου,
ἀλλὰ ποῦ βασιζόμενοι ἐλπίζετε;

— Ἀπὸ τὴν σπουδὴν τοῦ ἀναβαίνοντος κα-
τὰ τοιαύτην ὥραν τὴν κλίμακα.

— Καὶ ἐμαντεύσατε ποῖος εἶναι;

— Εἶναι ὁ Πέτρος Κορβίνος, τὸν ἐνόησα
ἀπὸ τὸ ἄνισον καὶ ἀτακτον βᾶδισμά του.

— Ὁ Πέτρος Κορβίνος!

— Σύσσωμος, κύριε μοίραρχε, ἀπεκρίθη
μικρὸν γερόντιον εἰσελθὸν ἀψοφητὶ καὶ κα-
τευθυνθὲν χωλαῖνον πρὸς τὸ ξύλινον θρονίον,
ὅπου καὶ ἐκάθησεν. Ὑστερον δὲ ἀφοῦ ἐδιώρ-
θωσε τὴν φενάκην του διὰ μικροῦ κτενίου
καὶ ἐτακτοποίησεν ἐπὶ τὸ κομψότερον τὰ ἐν-
δύματά του, προσέβλεψε μετ' ἤθους τόσω
θριαμβευτικοῦ τοὺς δύο ἀρχοντας, ὥστε ὁ
Δαγγλῆς καὶ χαίρων καὶ δυσαρεστούμενος
διὰ τὸν προπετὴ αὐτοῦ τρόπον, τῷ εἶπεν—

— Ἐλα διαβολόγερε, εἰπέ μας, τί ἠξεύρεις;

— Τίποτε ἀκόμη, κύριε μοίραρχε, ἀλλ' ὅπως
δήποτε σᾶς φέρω καλὰς εἰδήσεις.

— Λέγε γρήγορα, διότι βιαζόμεθα.

— Ἴδου τὸ μανδύλιον, τὸ ὅποιον εἶχεν
ἀπόψε εἰς τὸν πύλον τοῦ ὀ ἀρχιληστής.

— Ποῦ τὸ εὔρες, ἠρώτησεν ὁ Σαδῶκ.

— Ὁ κύριος Σαινβικτώρ ἐλθὼν εἰς τὸ κου-

ρεϊόν μου διά να τῶ δέσω τήν πληγήν του, — ἐπειδή εἶμαι καί κουρεὺς καί χειροῦργος ταύτοχρόνως — τὸ ἐλησμόνησεν ἐκεῖ.

Ὁ Σαδῶκ καί ὁ μοιράρχος τὸ ἤρπασαν προθύμως καί τὸ ἐξεδίπλωσαν· ἀλλὰ τί να ἰδοῦν! εἰς μίαν τῶν γωνιῶν του ὑπῆρχον κεντημένα παράσημα ἡγεμονικά!

— Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο, εἶπεν ἀπόπληκτος ὁ μοιράρχος.

— Δὲν καταλαμβάνω γρῦ.

— Γνωρίζετε τὰ ἀρχικά αὐτὰ γράμματα, Σαδῶκ;

— Μήτε τὰ γράμματα γνωρίζω, μήτε τὰ οἰκόσημα.

— Καί σὺ, γεροπαμπόνηρε, ὁ τὰ πάντα εἰδὼς, εἶδες πούθενά τοιαῦτα; ἠρώτησεν ὁ μοιράρχος τὸν κουρέα, δεικνύων τὰ κεντημένα οἰκόσημα.

— Πέτρος ὁ Κορβίνος ἀνένευσεν ἀρνητικῶς κεφαλὴν τε καί χεῖρας.

— Μόνος ὁ Ξυπνητός εἶναι ἀξίος να λύσῃ τὸ ζήτημα, εἶπεν ὁ Σαδῶκ.

— Ἔστειλα να τὸν φέρουν καί ἔρχεται, ἀν δὲν ἀπατῶμαι.

— Ὅχι, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀπατᾶσθε.

— Ἐλα γέρο, πλησίασον καί προσποιήσου ὅτι δῆθεν διορθῶνεις τὰ μαλλία μου, διά να μὴ δώσωμεν ὑπονοίας.

Ὁ χωλὸς ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ θρονίου, ἤρπασε τὸ κτένιον του καί ἤρχισε να τακτοποιῇ τεχνήντως τοὺς βοστρύχους τοῦ μοιράρχου, ρίπτων ἐνταῦτῳ λοξὸν καί περιέργον βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὅθεν εἰσῆλθε τῶντι μετ' οὐ πολὺ ὁ πολυζήτητος Ξυπνητός. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο παλαιὸς ἀπόμαχος, φαλακρὸς καί πᾶν ἄλλο ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο ἡ Ξυπνητός, διότι τὸ ἐξωτερικόν του ἐδήλου τὸ ἀφελὲς καί χωρικὸν μᾶλλον ἢ στρατιωτικόν, καί ἐὰν οἱ κοῖλοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ οἱ σκιαζόμενοι ὑπὸ ὑπολεύκων ὀφρύων δὲν ἀνέδιδον ἐνίοτε φλόγας, ἦτον ἀδύνατον να ὑποθέσῃ τις ὅτι εἰς τὸ ὄν ἐκεῖνο ὑπῆρχεν ἴχνος νοημοσύνης.

Καί ὁμῶς ὀξυδερκέστερος καί ἐπιδεξιώτερος κατάσκοπος τούτου δὲν ὑπῆρχε, διὸ καί ὁ Σαδῶκ ὁ πρὸς πάντας δυσπιστός, ὁ ἐν ἀνάγκῃ καί ἑαυτῷ δυσπιστῶν, ἐξετίμησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου καί τὸν μετεχειρίζετο μετὰ μεγάλης προσφύλαξεως. Καί τῶντι ἀν ἐβλέπε τις τὸ δῆν καί ἐταστικὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἐρρίψεν εἰσελθὼν ἐπὶ τοῦ μοιράρχου, τοῦ εἰσαγγελέως

καί τοῦ Κορβίνου, καί τὸ ἀφελὲς ἦθος ὅπερ ἀμέσως ἀνέλαβεν, ἤθελε δικαιώσῃ πληρέστατα τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν τοῦ Σαδῶκ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐχαιρέτησε περιέμενε σιωπῆλῶς τὰς διαταγὰς τῶν ἀρχηγῶν του· ὁ δὲ Δαγγλῆς δὲν ἤργησεν, διότι ἀπωθήσας τὸν Κορβίνον, ὅστις προσποιούμενος ἀδιαφορίαν ἔθεσεν ἐν τάχει εἰς τοὺς κόλπους του τὰ κουρευτικά αὐτοῦ ἐργαλεῖα, εἶπεν ἀποτόμως, — Ξυπνητέ, αὐρίον πρέπει να μάθωμεν τὸν κύριον αὐτοῦ τοῦ μανδηλίου.

— Μάλιστα, κύριε μοιράρχε.

— Ἐκατὸν λίβρας ἀνταμοιβὴν θὰ ἔχης, προσέθηκεν ὁ Σαδῶκ.

— Σὰς ὑπερευχαριστῶ, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ξυπνητός καί ἐκρυψε τὸ μανδηλίον εἰς τὸν κόλπον του.

— Δύνασαι τόρα να ἀπέλθῃς.

Ὁ Ξυπνητός χαιρετήσας στρατιωτικῶς κατηρῦνθη πρὸς τὴν θύραν παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κορβίνου· ἀφοῦ δὲ ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ ὥστε δὲν ἠκούετο πλέον ὁ κρότος τῶν βημάτων των, ὁ Δαγγλῆς καί ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξήγαγον τὸν Βονρεπῶ τῆς κρύπτῃς του, καί ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο ἀκόμη, ἀπεφάσισαν φιλανθρώπως καί τὸν ἐσυνώδευσαν μέχρι τῆς οἰκίας του.

Ἐν τούτοις ὁ ἐνωμοτάρχης καί ὁ κουρεὺς ἔβαινον σιγῶντες τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Τετραγώνου· ὁ κουρεὺς ἤθελε καί δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀρχίσῃ ὁμιλίαν, ἐπὶ τέλους κατέφυγεν εἰς τὸ τετριμμένον ἐπιχείρημα, τὸν περὶ καιροῦ λόγον.

— Τί διαβολόκαιρος εἶναι αὐτός, καπετὰν Ξυπνητέ, εἶπε, δὲν ἀφίνει μαλλί εἰς τὴν θέσιν του.

— Δι' αὐτὸ καί σὺ, φαίνεται, μάστρο Κορβίνε, ὑπῆγες να διορθώσῃς τὰ μαλλιά τοῦ μοιράρχου τοιαύτην ὥραν.

— Ἐχεις δίκαιον, κουμπάρε, ὑπέλαβεν ὁ χωλὸς, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου, εἶναι ἀργὰ καί μ' ἐπλάκωσαν τὰ γηράματα, εἶδὲ μή . . .

— Εἶδὲ μή, τί θὰ ἔκαμνες, γέρο κούτρα;

— Θὰ σὲ ἔπερνα να σφίξωμεν μία εἰς τῆς θειᾶς Σπερμαθοῦς τὸ μαγαζί.

— Σ' εὐχαριστῶ, Κορβίνε, μὴ πειράζεσαι! ἀκουσε ὁμῶς καί μίαν συμβουλὴν ἰδικὴν μου.

— Συμβουλὴν, παλλικαρᾶ μου;

— Ναί φιλικὴν συμβουλὴν. Ἠξεύρεις τί λέγουν εἰς τῆς θειᾶς Σπερμαθοῦς, ὅσοι σὲ ἀκούουν ὅταν ἴσαι μεθυσμένος καί πολυλογῆς;

— Δὲν ἤξεύρω. Τί λέγουν;

— Λέγουν ὅτι ἡ εἰσαγγελία σοῦ ὑπεσχέθη ἑκατὸν λίβρας ἀν ἀνακαλύψῃς τοὺς ἀρχηγούς τῆς ληστρικῆς συμμορίας.

— Ψεύματα, τὸ ἀρνοῦμαι! ἀλλὰ καί ἀλήθεια ἐὰν ἦναι δὲν πρέπει, νομίζω, να σοῦ κακοφανῇ.

— Κακῶς νομίζεις, Κορβίνε.

— Καί διατί;

— Ἄκουσε! θὰ σοῦ ἤρσεκεν ἐὰν ἤρχόμην εἰς τὸ μαγαζί σου, καί ἔπερνα τὰ κτένια καί τὰ ψαλλίδια διά να διορθώσω τὰ μαλλιά τῶν μουστεριδῶν σου;

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, διαφέρει πολὺ, φίλε μου.

— Λάθος ἔχεις: καί σὺ ὅπου ὄλα τὰ ἡξεύρεις, θὰ ἡξεύρεις βέβαια τί ἔπαθεν ὁ παπᾶς τοῦ μύθου.

— Τί ἔπαθε;

— Ἐκαψε τὰ δάκτυλά του, διότι ἠθέλησε να ἐγγίσῃ εἰς τὸ τηγάνι.

— Λοιπὸν μὲ συμβουλεύεις να προσέχω;

— Ναί, μὴ χώνεσαι παντοῦ διότι θὰ ζεματισθῇς κάμμιαν ὥραν.

Καί ὁ Ξυπνητός, μὴ δοὺς ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐπανελημμένας διαμαρτυρήσεις τοῦ Κορβίνου, ὅστις ἔκρουεν ἐνταῦτῳ σφοδρῶς τὴν θύραν τοῦ κουρείου του διά να ἐξυπνήσῃ τὴν σύζυγόν του, ἐσταύρωσε τὸν ἐπενδύτην, κατεβίβασε τὸν πῖλον καί ἀπελθὼν δρομαίως ἔγεινεν ἄφαντος, καλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ σκότους καί τῆς ὁμίχλης. Ὁ δὲ κουρεὺς ἐκεντήθη ὑπὸ ἐπιθυμίας να τὸν παρακολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε, καί βλέπων ὅτι ἔλαβεν ἐναντίαν ὄλως διεύθυνσιν τοῦ στρατῶνος τῆς χωροφυλακῆς, δὲν ἐκοιμήθη ὄλην τὴν νύκτα συλλογιζόμενος καί ψιθυρίζων, « Ποῦ διάβολο πηγαίνει τοιαύτην ὥραν αὐτός ὁ Ξυπνητός; . . . »

IV.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΚΗΣΙΑ.

Ὁ Τάρνος καί ὁ Τεσκού, ἐνούμενοι δυτικῶς τοῦ Μονταβάν σχηματίζουσαν γωνίαν, ἐπὶ τῆς γωνίας δὲ αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄλλοτε καπηλεῖον περιφημον, γειτνιαζὸν μὲ τὸ Μοναστήριον τῶν Καρμηλιτῶν καί μὲ τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκόπου· ἡ δὲ ἀστυνομία συνεπίερα συνεχῶν παραπόνων ἐκ μέρους τῶν

μοναχῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς γειτνιασεως ταύτης καί τῶν παραστάσεων τοῦ ἐπισκόπου, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας ἐβλεπον εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἀπωλείας, διέταξε καί ἐκλείσιν διά παντός τὸν μικρὸν οἰκίσκον τῶν προπατόρων μας. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ κακὸν δὲν ἐκρίζουται εὐκόλως καί ἀφίνει πάντοτε ἴχνη, τὸ καταχθόνιον καπηλεῖον ἀντικατέστη τῷ 1764 ὑπὸ μικρῶς μοναχικῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας τὸ μὲν ἐξωτερικὸν ἐδήλου τι ἤσυχον καί σεμνόν, οὐδεὶς ὁμῶς ἐβεβαίωσεν ὅτι οἱ συγνάζοντες καί κατοικοῦντες αὐτὴν ἦσαν ἐπίσης καλοῦ ἤθους. Κτήτωρ τῆς οἰκίας ἦτο νέα ἀνοπῶλις γνωστὴ εἰς ὄλην τὴν ἐπαρχίαν ὡς ἐκ τῆς καλλονῆς καί τοῦ πλοῦτου τῆς καί ἐπονομοζομένη διά τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐνθουσιώσεως νεολαίας « ἡ ὠραία Μαρκτησία. »

Ὁ Ξυπνητός λοιπὸν διευθύνθη πρὸς τὸν κῆπον τῆς περὶ τῆς οἰκίας μετὰ μεγίστης προσφύλαξεως, καί διά να μὴ προξενῶσι τὰ βήματά του κρότον ἐβάδιζε παραπλευρῶς τῶν τοίχων, ὅπου ἡ γῆ ἦτον ὑγρὰ· ὅστις δὲ τὸν ἐβλέπε τότε θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὸν ἢ κλέπτῃν ἢ νυκτοβάτην ἐραστήν. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ὁμίχλη κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο τόσῳ πυκνὴ ὥστε δὲν διεκρίνοντο τὰ ἀντικείμενα εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν. Φθὰς λοιπὸν ὑπὸ τὸ μοναστήριον τῶν Καρμηλιτῶν ἐστάθη καί ἠκρόσθη μὴ παρηκολουθεῖτο· ἀφοῦ δὲ ἐβεβαίωθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος καί ἄλλον κρότον δὲν ἤκουσε παρὰ τὸ μονότονον τρίξιμον τοῦ παρακειμένου ἀνεμομύλου, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον καί καταβάς τὸ κλιμακωτὸν προαύλιον τοῦ μοναστηρίου, ἐστράφη δεξιὰ καί διά τοῦ κήπου τῶν λευκοχιτῶνων ὁσίων πατέρων διευθύνθη πρὸς τὴν ἀτραπὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα ἐλαφρῶς διεκυμαίνοντο καί μόλις διεκρίνοντο διά μέσου τῆς ὁμίχλης καί τοῦ ἐξ ἰτεῶν καί λευκῶν φράκτου.

Ὁ Ξυπνητός ἦλθεν εἰς τὴν ὄχθην, ἔτεινε τὸ οὖς πανταχοῦ καί ἀσφαλισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν πόλιν σιγῆν, ἐσύριξε δὲς.

Πάραυτα ἀσθενὲς φῶς διά μέσου τῆς ὁμίχλης ἐφάνη ἀντικρῦ πρὸς τὸν κῆπον τῆς Μαρκτησίας· τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Ξυπνητός ἐξήγαγε καί προέτεινε μικρὸν φανόν, τὸν ὅποιον ἐκρυπτεν ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του. Ἠκούσθη

ὕστερον κρότος κωπῶν καὶ λέμβος ἐφάνη ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἐξατμιζομένων ὑποκυάνων ἀναθυμιάσεων καὶ ἄνθρωπος ἀνέκυψεν ἐκ τῆς πύρας αὐτῆς, φωνὴ δὲ βραγχώδης καὶ ἀπότομος ἠρώτησε,

— «Τίς εἶ;»

— Φίλος τῆς Μαρκησίας, ἀπήντησεν ὁ Ξυπνητός, ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

— Τί θέλεις;

— Ἄνοι.

— Ποίος σὲ ἐστειλε; . . .

— Ὁ Πιτόσχης! . . .

— Ἐλα μέσα.

Ὁ χωροφύλαξ δὲν ἀνέμεινε καὶ δευτέραν πρόσκλησιν· ἀλλ' ἐπήδησεν εἰς τὸ εὐθραστον ἀκάτιον καὶ ἐκάθισεν ἐν σιωπῇ· ὁ δὲ ξυδερκῆς ὅμως κωπηλάτης τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Σὺ εἶσαι φονιά; ἠρώτησε.

— Ὅμιλει σιγὰ, σκυλόψαρο, ἡ νύκτα ἔχει αὐτιά! . . .

— Ἄν ἔχη αὐτιά δὲν πιστεύω νὰ βλέπη καὶ τόσῳ καλὰ, ὥστε νὰ μὲ γνωρίσῃ μὲ αὐτὰ τὰ φορέματα! . . .

— Καλὸς καιρὸς διὰ νὰ ταξειδεύουν οἱ κατεργάριδες, γέρο Σιδηροπελέκα! . . .

— Καὶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς βρουματισμούς μου, κρασοκανάτα! Πῶς ἤθελα τώρα νὰ ἐρβουφούσεν ὁ Τάρνος καὶ σὲ καὶ μετὰ ὄλους τοὺς ἄλλους! . . .

— Θὰ χάσῃ ἡ Βενετιά βελόνι, βλέπεις! δὲν θὰ ἐκοπίαζεν ὁ δήμιος τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς· ἓνα μόνον ἀπὸ ὄλους λυποῦμαι, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις . . .

— Ἄν ἐχάνετο τὸ παληοτόμαρό σου μόνον, θὰ ἦτο ἀκόμη καλλήτερα! . . . εἶπε τραχέως ὁ Σιδηροπελέκας.

— Θὰ λάβῃ καὶ αὐτὸ τὴν τιμὴν του μίαν ἡμέρα, καὶ ἐννοιά σου.

— Βέβαια, ὅταν πωλήσῃς τοὺς κουτούς ὅσοι σοῦ ἐμπιστεύονται!

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, γέρο Σιδηροπελέκα, ὅτι εἶναι φοβεροὶ κακοῦργοι.

— Κάθε ἡμέρα τοὺς τὸ λέγω· ἄς ἐμβαίνουν μῆς τὴν βάρκα μου καὶ . . .

— Θὲν θὰ ἐκέρδιζε τὰς χιλίας λίβρας ὁ Κορβίνος!

— Αἶ, καὶ ἂν μοῦ πιπτε ἔς τὰ χέρια μου ὁ γερο-κατεργάρης!

— Ἡσύχασε καὶ θὰ τὸν ξεπαστρέψουν αὐτοί! . . .

— Ἐβγαίνε, ἐφθάσαμεν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ

πορθμεύς, . . . ἔχεις καπνὸ;

Ὁ Ξυπνητὸς ἐξῆλθε τῆς λέμβου, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ κλεφτοφάναρον, ἐφώτισεν ἐν τῷ ἅμα τὸ ἀγροῖκον, κατερρύτιδωμένον καὶ καταραμωμένον πρόσωπον τοῦ νυκτοπόρου πορθμεύς, καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτὸν ὄρακα νικοτιανῆς, ἐνῶ ὁ ναύτης ἐγέμιζε τὴν καπνοσούριγγα αὐτοῦ ὑποτονθορίζων ὡς ἐσυνείθιζεν ὕβρεις καὶ βλασφημίας, ὁ γηραιὸς χωροφύλαξ κατηρθύνετο πρὸς τὸν οἰκίσκον τῆς ἀνθοπώλιδος, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν·

«Θὰ εὐρεθῶ πάλιν ἐν μέσῳ ληστῶν! Ἄλλοιμονον εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, ὅσοι ἀναγκάζονται νὰ συχνάζουν εἰς τοιαύτας συναναστροφάς!»

Ἀγριαὶ ὑλακαὶ μολοσοῦ διέκοψαν τὸν μολογὸν τοῦτον, πάραυτα δὲ ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου τῆς Μαρκησίας ἠνεώχθη ἀφ' ἑαυτῆς, στραφεῖσα ἀψοφητὶ περὶ τοὺς στρουφίους τῆς, καὶ ἄνδρες δύο συλλαβόντες ἐν τῷ σκότει τὸν Ξυπνητὸν ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπειλητικῶς·

— Ποίος εἶσαι;

— Καλὸ παλλικάρη, βρε παιδιὰ τῆς κρεμάλας!

— Ἀπλῆτος γέλως ἀντήχησε τότε καὶ ἠκούσθη ἔσωθεν φωνὴ λέγουσα,

— Ἀφήτέ τον νὰ ἐμβῆ εἶναι τὸ γαλαζιοπτέρῳ. (1)

Τότε οἱ δύο ἄνδρες οἱ κρατοῦντες τὸν Ξυπνητὸν ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τῆς ὡραίας μαρκησίας. Εἰς τὴν ἰσόγειον εὐρύχωρον ταύτην αἴθουσαν, τὴν καὶ πανδοχεῖον καὶ ἀνθοκομεῖον ἐνταυτῷ οὖσαν, ἐξήκοντα ἄνδρες κύκλω τραπεζῶν καθήμενοι ἔτρωγον καὶ ἐπινον. Πᾶς δὲ τις βλέπων αὐτοὺς ἀπαξ μόνον ἤθελεν ἐπικυρώσει ὅσα ἐπίθετα ἀφθόνως τοῖς ἐπεδαψίλευεν ὁ Ξυπνητὸς. Τῶντι πρόσωπα ἐμφαίνοντα κακοῦργοτέρην καὶ μοχθηροτέρην ἐκείνων φύσιν δὲν ὑπῆρχον. Ὅλοι δὲ σχεδὸν ἦσαν ἐνδεδυμένοι πλατυκρασπέδους ἐπενδύτας, χονδρὰς περισκελίδας καὶ περινημίδας λευκὰς ὑποδεδεμένας διὰ ποικιλοχρόνων ταινιῶν ὑπὸ τὸ γόνυ· ὁμοίμορφοι ὅμως ἦσαν πρὸ πάντων κατὰ τοὺς πλατυπετάσσους πῖλους των, τοὺς ἀνηγεμένους μὲν ἐμπροσθεν, ὀπισθεν δὲ καταβιβασμένους. Ἐξ μόνου τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἐν-

(1) Οἱ χωροφύλακες ἔφερον τότε κυανᾶ πτερά εἰς τὰ κράνα των.

δεδυμένοι λευκοφαίους γιτώνας καὶ τοὺς γύρους τῶν πῖλων καταβιβασμένους πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντες ἴσταντο μακρὰς τῶν συντρόφων των εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου σκοτεινῆν. Μετὰ τῶν συμποτῶν παρεκάθητο καὶ τινες γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ ἄλλο ἐξωτερικὸν ἦτον ἀνάλογον πρὸς τὴν λοιπὴν ὁμήγυριν.

Τὸν εἰσελθόντα χωροφύλακα ὑπεδέχετο ἡ μαρκησία, ἥτις περιπάτει ἀγερώχως ὡς ἄλλη βασίλισσα ἐν μέσῳ τῶν ὑπηκόων τῆς. Θαυμασία ἦτον ἡ χάρις καὶ ἡ καλλονὴ τῆς νέας ταύτης γυναικός. Μικρὰ ἐκ τριγύπτων καλύπτρα ἐξ ἧς ἐκυμαίνοντο ἀσθνοὶ βοστρυχώδεις πλόκαμοι, πρόσωπον περικαλλές τὸ ὁποῖον ὁ Ραφαήλος δικαίως ἤθελεν ἐκλέξει ὡς πρότυπον, εὐλύγιστον ἀνάστημα καὶ μικρὸς ποὺς ἡρέμα κεκυρτωμένος, κατεμάγευον τοὺς ὄρωντας. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκράτει μυροδόλον ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπλησίαζε περιπαθῶς εἰς τὰ ῥόδινα γείλη τῆς. Καὶ ἡ νοημοσύνη δὲ αὐτῆς δὲν ἦτον ὑποδεεστέρα τῶν θελητῶν τῆς, διότι ἐξ ἐνός καὶ μόνου βλέμματος ἐνεβάτευεν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδιάς τοῦ μισανθρώπου χωροφύλακος.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν αὐτὸν.

Ἄλλ' ὁ Ξυπνητὸς ἀντὶ ἀποκρίσεως ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐννοῶ, δὲν ὑποφέρεις βλέπων με ἐδῶ, ἔ;

— Δὲν ὑποφέρω καὶ λυποῦμαι, ὑπέλαβεν ὁ Ξυπνητὸς, στενάξας.

— Ἐνταῦτοις ἐδῶ εὐρίσκεσαι καὶ σὺ, Ξυπνητέ, σὺ, ὅστις εἶσαι ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς ἐξουσίας καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν συνδράμῃς! . . .

— Ἀλήθεια εἶπες, δὲν εἶμαι ὅμως ἐγὼ ὁ μαργαρίτης τοῦ Κουερσῆ, δὲν εἶμαι εἴκοσι χρόνων, μῆτε ἔχω τὰ ὠραία αὐτὰ μαῦρα μάτια, τὰ ὁποῖα καὶ τὸν διάβολο ξεμουαλίζουν! Ἐπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τὸ ὕστερον ἐγὼ δὲν κρύπτομαι· παραβλέπω, τοὺς ἀφίνω καὶ κλέπτουν, λαμβάνω μάλιστα καὶ μερίδα ἀπὸ τὰς κλοπὰς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀπομακρυνθῶ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον ὅπου τὰ πάντα, καθὼς λέγει καὶ ὁ ἡγούμενος τῶν Καρμηλιτῶν, εἶναι ἀπάτη καὶ δόλος, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὴν πατρίδα μου ἡσύχα ὡς τίμιος ἄνθρωπος! . . .

— Ὅθεν ἡ τιμὴ σὲ κρατεῖ ἐδῶ;

— Ἐρὰ καὶ ἀμόλυντος τιμῆ! . . .

— Καὶ ἐμὲ λοιπὸν κρατεῖ ὁ ἔρως! . . .

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Ξυπνητὸς ἐκπεπληγμένος, μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀγρεῖους; . . .

— Ἡ μαρκησία ἀντὶ ἀποκρίσεως ἐνευσεν ὑπερηφάνως καὶ ζωηρῶς.

— Καλὰ, καλὰ, ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου, ἐφέλλισεν ὁ Ξυπνητὸς· ἀλλὰ ποῖος εἶναι ὁ εὐτυχῆς αὐτὸς θνητὸς; νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν μύτη ἂν ἴσως καὶ ὑποπτεύωμαι κανένα . . .

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦναι ὁ Πολωνὸς λοχαγός; . . .

— Ποῖον; ἐκείνον τὸν ξανθὸν κολοσσόν, τὸν ἀνάλατον; . . .

— Ὁ Βουρεπῶ ἀράγε; . . .

— Χρήματα ἐγὼ δὲν λατρεύω.

— Μήπως ὁ μικρὸς βαρῶνος Σαιντανδρὲ ὁ γενικὸς καθαλιέρος τῶν μεγάλων κυράδων;

— Μὲ τριγυρίζει καὶ αὐτὸς ἀλλὰ μῆτε τὸν συλλογίζομαι.

— Ποῖον λοιπὸν ἀγαπᾶς, καυμένο παιδί; . . .

— Ἐνα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας! . . .

— Τὸν Μαῦρον; . . .

— Ναι, εἶπεν ἡ μαρκησία, καὶ χαρὰ διεχύθη εἰς τὸ περικαλλές αὐτῆς πρόσωπον.

— Θὰ ἦναι ὠραῖος ἱππότης, ὅταν ἐκβάλῃ τὸ προσωπεῖον, ἐφέλλισεν ὁ ἐνωμοτάρχης περισκεπτός.

— Ἐρασιμώτερος, ἀγαθώτερος καὶ μαγευτικώτερος αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει! . . .

— Δὲν θὰ ἦναι ἴσως πολὺ νέος, ὑπέλαβεν ὁ Ξυπνητὸς, κεντούμενος ὑπὸ ἀκατασχέτου περιεργείας.

— Μὲ ἐρωτᾶς, νομίζω! εἶπεν ἡ μαρκησία σταθεῖσα καὶ βλοσυρὸν αὐτὸν προσβλέψασα.

Ἄκουσε καλὰ, παμπόνηρε, ὅτι θὰ σοῦ εἰπῶ· ἐάν ποτε τυχαίως ἢ ἐπίτηδες ἴδῃς τὸ πρόσωπόν του, ἢ μάθῃς τὸ ὄνομά του βεβαιώσου ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου διὰ νὰ ζήσῃς ἡσύχα ὡς τίμιος ἄνθρωπος! . . .

— Τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ὠραία μου κόρη, καὶ δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ . . .

— Θὰ ἀκολουθῆς τὰς καλὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας δίδεις εἰς τοὺς ἄλλους! . . .

— Πῶς; ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ ἀλώπηξ τῆς χωροφυλακῆς, καταληφθεῖσα ὑπὸ θάμβους, ἔμαθες εὐθὺς ὅτι εἶπα εἰς τὸν Κορβίνον;

— Τὰ πάντα εἶναι ἐδῶ γνωστὰ, καὶ λάβε τὰ μέτρα σου, ἐάν μᾶς ἀπατᾶς! . . . Ἐγὼ οἱ ἀνωτέρω συνδιελέγοντο, μέγας θόρυβος ἐπεκράτει εἰς τὴν αἴθουσαν· βάρχηα ἄσματα, συγκρούσεις ποτηρίων καὶ συγκεχυμέναι φωναὶ πανταχόθεν ἐξήρχοντο καὶ πῆξάνοντο ἀδιακόπως· ἀλλ' αἰφνης ἠκούσθησαν

ύλακαί τοῦ φύλακος κυνός καί ἐν τῷ ἄμα σιγῇ ἄκρα ἐπῆλθε.

— Αὐτός εἶναι, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, καί ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν· ὁ δὲ Ἐυπνητός, φρονίμως ποιῶν, ἀπεμακρύνθη εἰς τὸ σκοτεινὸν μέρος τοῦ δωματίου καί ἐκεῖθεν ἐν παλλούσῃ καρδίᾳ εἶδε μετ' οὐ πολὺ εἰσερχόμενον τὸν ἀρχηγὸν τῆς μυστηριώδους συμμορίας.

Ὁ ἀγνώστος οὗτος ἀνάστημα εἶχε μέτριον καί ἐνδύματα πολυτελέστατα· ἐξ ἀργυροστολιστοῦ μελανοχρόου βελούδου καί χιονολεύκου ὀλοσηρικοῦ, ἀδαμαντοκόλλητοι δὲ πόρπαι συνέσφιγγον τὰ ὑποδύματά του. Ἐκρύπτετο ὑπὸ μέλαν προσωπεῖον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν διεκρίνοντο εἰμὴ λευκοὶ ὀδόντες καί δύο ὀφθαλμοὶ τόσῳ ζωηροὶ ὥστε ἐφαίνοντο πῦρ βάλλοντες· ἡ δὲ μυστηριώδης αὐτῆ μετεμφίσεις παρείχεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον τοῦ σκότους σατανικόν τι εἶδος καί ἡ παρουσία του ἐνεποίει τρόμον καί φρίκην ἀκατανίκητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

Εἰσῆλθε λοιπὸν προηγουμένης τῆς μαρκησίας, βασταζούσης ἀργυρᾶ καί φωτοβόλα κηροπήγια, διευθύνθη πρὸς τὸ ἀντίπεραν τοῦ δωματίου καί ἐκάθησεν ἔμπροσθεν μεγάλης τραπέζης· ἀποθέσας δ' ἐπ' αὐτῆς δύο πιστόλια ἔκυψε καί ὠμίλησεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὸ οὖς τῆς μαρκησίας. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ οἱ παρεστῶτες κακοῦργοι ἴσταντο σιγῶντες. Ἐλεγες ὅτι, δεσμευόμενοι ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος τὸν ἀρχηγὸν μυστηρίου, ἔκυπτον εἰς αὐτὸν τὸν αὐχένα, ὑπέκοντες εἰς δεισιδαίμονα τρόμον, καί ἀνέμενον ἀνυπομόνως νὰ ἐκτελέσωσιν ὅσας διαταγὰς ἔμελλε νὰ διαβιβάσῃ εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς μαρκησίας, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἀπέτεινεν εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον.

— Παιδιᾶ, εἶπε διὰ φωνῆς ἐντόνου, ὁ ἀρχηγός εἶναι δυσηρεστημένος!..

Ὅλοι ἐφρικίασαν ἀκούσαντες τοῦτο, ἀλλ' ὡς οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ, ἡ ἀνθοπῶλις ἐξηκολούθησε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, — Ἡξεύρετε ὅτι ὁ ἀρχηγός ἔχει δικαίωμα ζωῆς καί θανάτου! Σᾶς ὀδηγεῖ, σᾶς πλουτεῖ καί σᾶς προστατεύει· ἀλλ' ὅταν διατάτῃ πρέπει καί νὰ ὑπακούητε.

— Ἐννοεῖται, ἀνεβόησαν ὁμοθυμαδὸν, καί τὴν ζωὴν μας θυσιάζομεν!

— Καί ὅμως τέσσαρες ἀπὸ σᾶς ἐλησμόνησαν ἀπόψε εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἄρεως τὸν ἄρτον των. Ὁ ἀρχηγός διέταξε νὰ μὴ χυθῇ

αἷμα, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠθέλησαν νὰ φονεύσωσι παρουσία αὐτοῦ καί παρ' ὀλίγον καί τὸν ἴδιον νὰ πληγώσωσι. Τίνος λοιπὸν ἀξιοὶ εἶναι;...

— Θανάτου! εἶπέ τις ἡράκλειος τὸ σῶμα καί προσέβλεψεν ἀπειλητικῶς πρὸς σύμπλεγμα συντρόφων ὠχρῶν καί περιτρόμων.

— Καλὰ λέγει ὁ Γρεναδιέρος, εἶπεν ἡ μαρκησία· ἄς ἔλθουν ἀπ' ἐδῶ ὁ Ἐριφας, ὁ Κουρελάς, ὁ Λυκοπόδης καί ὁ Καρλῆς!...

Οἱ τέσσαρες ἐνοχοὶ πελιδνοὶ ὡς ὁ θάνατος ἐπροχώρησαν κλονούμενοι πρὸς τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ Μαῦρος λαβὼν τὰ πιστόλια τοὺς ἐσχόπευσεν ἀταράχως ἐν μέσῳ γενικῆς σιγῆς τοιαύτης, ὥστε ἠκούοντο οἱ παλμοὶ τῶν περιεστώτων· ἔχαμήλωσεν ὕστερον τὰ ὄπλα καί ὠμίλησεν εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Ὁ ἀρχηγός σᾶς συγχωρεῖ ὀνέκραξε ζωηρῶς ἐκείνη, διὰ πρώτην καί τελευταίαν φοράν!

Οἱ τέσσαρες λησταὶ ἐγονυπέτησαν τότε καί τὸ πλῆθος ἠλάλαξεν εὐθύμως, χαρὰ δὲ διέλαμψεν ἐπὶ τὰς ὄψεις ὄλων, ἰδόντων ὅτι τὰ λάφυρα τοῦ μηνός συνεσωρεύοντο κατὰ διαταγὴν τῆς μαρκησίας πρὸ τοῦ Μαύρου. Ἀφοῦ δὲ ἐμοιράσθησαν κατὰ τὸ σῆθηδες εἰς τρεῖς μερίδας, ὁ Μαῦρος ἠγέρθη καί ἀπωθήσας διὰ τοῦ ποδὸς μίαν τῶν τριῶν μερίδων διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἐν μέσῳ τῶν ἐνθουσιῶδων ἀνευφημιῶν τῶν συντρόφων ἀπάντων· ὁ ἐνθουσιασμός των μάλιστα ὄρια πλέον δὲν εἶχεν, ὅταν ἡ μαρκησία τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἀρχηγός ἀνταμείβων τὴν πρὸς αὐτὸν ὑποταγὴν των τοῖς ἐχάρισε τὴν τῶν λαφύρων μερίδα του. Ὁ Ἐυπνητός ἐν τούτοις ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν καί εἶπεν αὐτῇ,

— Ἐρώτησε τὸν ἀρχηγὸν πρὶν φύγῃ, εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ μανδῆλιον τοῦτο καί ἂν δύναμαι ἀκινδύνως νὰ εἶπω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου του εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Ἡ ἀνθοπῶλις διεβίβασε τὴν ἐρώτησιν καί τὴν ἀπόκρισιν, ὕστερον δὲ συνοδεύσασα μέχρι τῆς ἔξω θύρας τὸν ἀρχηγὸν ἐν παρατάξει, ἐπέστρεψε καί ἐνήργησε τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων, τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν ἀμέσως ἐκεῖ εἰς τοὺς κλεπταποδόχους τῆς συμμορίας.

Ὁ δὲ Ἐυπνητός ἔλαβεν ἐν καθαρᾷ συνειδήσει τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μερίδιον καί ἀπῆλθεν ἀνυψῶν τοὺς ὤμους καί ψιθυρίζων, (ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΠΙΣΤΗ ΕΡΩΜΕΝΗ.

Ἐλαφρόπνη ἀδρα ξεφύρου
τὴν περὸν τῆς νύχτας χαιδεύει,
τὸ φεγγάρι τὴν ὕστερη νέει·
εἰς τὴν γῆ φιλικὴ τοῦ ματῆ.

Εἶναι ξώραί, ἐρμιά, ἀγριάδα,
οὔτε γὰρ στὸ βουνὸ ἀγρικίεται
οὔτε φύλλο κανένα δὲν σεῖεται
στὴν ὀλοάνθη δειροφυτεῖα.

Κουρασμέναι κοιμούνται ἀνάργα
ἡ πικρόστριαι ὄλαι φροντίδαι,
Μύρια πάθῃ καί πόθοι κ' ἐλπίδες
κ' ἄλλα τόσα περίσσια δεινά.

Τώρα ἡ φύσι παρόμοια εἶναι
Πεθαμμένων, θαβρῆς, κοιμητῆρι,
Ποῦ ὁ ὕπνος κτρατώνεται σκαρτῆρι
Νεκροβάφτης κοῖτης λογυρῆ.

Κάπου κάπου ἀκόμα κανένα
Θαμφορέγει ἐπάνω ἀστέρι·
καί ξανοίγει τὸ μάτι τὰ μέρη
Ποῦ κοιμούνται βραβεῖα κ' οἱ νεκροί.

Σιγαλά, σιγαλά τὸ σκοτάδι
ἀντισκορτεῖ κ' ἐδῶτε προβαίνει
Ἄπ' τὸ ὄσος ἐκεῖ φοβισμένη.
Σὲν λαγοῦ πατηγὰ ἐλαφρῆ.

» Μὴ σιωπῆς, μόν' ἐμέρισε πίσω
Μιά φωνὴ βγαίνει μέσ' ἀπ' τὸ χάσμα,
» Ἄν καὶ ἦσαι ἀνθρώπινο πλάσμα
» Μὴν πατήσης ἐτούτῃ τὴν γῆ.

» εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς μέσα κοιμούνται
» Σὲ γλυκοῦπινο ὕλοι δομένοι
» Χιλιάδες νεκροὶ ξαπλωμένοι
» Μὴ σοῦ δώσουν κατάρρα κ' ὄργῃ.»

ὦμιέ! ποῦ ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια
Μιά φυγὴ πῶχει μέσα τῆς λάβρα!
Σὶ λιγάκι ἐντομένη εἰς τὰ μαῦρα
Μιά παρθένα προβάλλει σιμά.

Μιά παρθένα χλωμὴ ἴσάν τὸ θεῖο φῶς,
Μὲ μαλλιά πεταχτὰ ξεπλεγμένα,
Κε' ἀπ' τὸ κλάσμα μὲ μάτια προσημένα
Καί μὲ χέρια κ' ἐκεῖνα χλωμά.

Χάμο ψάγνει τηρώντας τὸ χῶμα
Κε' ἀπ' τὸ σκότος βοήθεια κρᾶζει,
Νὰ τὴν τώρα... μὴ πέτρα σκεπάζει
Μὲ τὰ ξεπλεγα πλούσια μαλλιά.

Γονατίζει... ἐπάνω τηράει
Καί γυποῦντας τὰ στήθια τῆς κλαίει
Δυστυχιά τῆς! ἀρχίζει νὰ λέη
Μ' ὀλοτρέμουλη μὴ σιγαλιά.

» Ἦθε πάλ' ἡ πίστῃ σου ἀγάπη
» Μὲ λουλούδια νοτιὰ νὰ σὲ βράνη,
» Ἦθε πάλι νὰ κάψῃ λιθάρι,
» Καθὼς σῶταξε νάσαι πιστῆ.

» Ἦθε πάλι πιστὴ νὰ σπουγγίζω
» Τὴν ὄρατᾶ ἀπ' τὸ μνημά σου ἴπνω
» Καί φεγγῆ καί λάδι νὰ βάνω
» Στὴν κανόλα μὴ λῆγῃ σβυστῆ.

— » Μὴ σιωπῆς μόν' ἐμέρισε πίσω,
» Ἡ φωνὴ δυνατώτερα κρᾶζει,
» Τὸν γλυκό του τῶ ὕπνο περᾶζει
» Ἡ κλαψούρα σου, κόρη, αὐτῆ.»

ὦμιέ! ποῖα σοβέρα ἠμπορεῖ
τὰ φτερά τῆς σιμὰ νὰ ἀπλώσῃ!
τὴν παρθένη ἀπ' ἐκεῖ νὰ σηκώσῃ
Ποῖα φωνὴ ἠμπορεῖ δυνατῆ;

τὸν σταυρὸ ποῦναι ἴπνω εἰς τὸ μνημα
Ἀγκαλιάζει σφικτὰ τραυματιμένη,
» Ἄχ! βοήθα, Σταυρέ, τὴν καυμένη,
» Μὴ μὲ διώξῃ ἡ ἀγρία φωνή.»

Ἔτσι λέγοντας ἔξαμα βίγνει
Ἀπεξαιρνοῦ τὸ ἄπνο τῆς σῶμα,
καί φιλεῖ τὸ ἄπνοτο χῶμα
Ὅπου κρύβει τ' ἄθῃο κορμί.

Συμφορά! τὴν φορὰ πᾶ ἐτούτῃ
Ἡ φωνὴ δὲν τὴν κρᾶζει ἐκείνη,
τὴν ἀέριος ὁ Χάρος ἀρίνει
τὴν μεγάλη φωνὴ τοῦ μὲ μιά!

τὴν πλέον ἐτούτῃ τὸ χῶμα
δὲν φιλεῖ ὡς προχθὺ μὲ λαχτάρα,
Μόν' τὸ χῶμα φιλεῖ μὲ λιμάρα
τὴν ἀθῶα αὐτῆς παρθενιά.

Ἐν Χαλκῇ, τῇ 6 Μαΐου 1863.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ.

Ο πολιτικός όρίζων ώς εκ τών πολωνικών δια-
τελεί είσέτι τεθολωμένος. Άν και ή άπάντησις
του έν Πετρούπολει άνακτοβουλίου δέν έδόθη εί-
σέτι όσον άφορᾷ τούς προτεινομένους υπό τών με-
γάλων Δυνάμεων έξ όρους και τήν συγκρότησιν τής
Συνόδου, έχομεν όμως λόγους σπουδαίους νά διαστά-
ζωμεν περί τής παραδοχῆς αὐτῶν. Άλλά δέν έξ-
αρτᾷται εκ μόνης τής άποδοχῆς τής ρωσικῆς αὐ-
λῆς ή λύσις του συνταράσσοντος τόν ευρωπαϊκόν
κόσμον ζητήματος τούτου, απαιτεῖται και ή συγ-
κατάνευσις τῶν άγωνιζομένων Πολωνῶν, αίτινες
μικράν δεικνύουσιν ώς πρός τούτο μέρος. Βε-
βαιούται μάλιστα ότι ή Εθνική Κυβέρνησις έπέμ-
ψε πρός τās Δυνάμεις διακοίνωσιν, έν ή συν πολλοῖς
άλλοις δυσπαραδέτοις όροις, έξιταίται και τόν
κατάπλου τῶν συμμαχικῶν στόλων είς τήν Βαλ-
τικὴν και τήν συγκρότησιν τῶν συνδιασκέψεων είς
Βαρσοβίαν. Εἰς τινα περί τῶν πολωνικῶν έν τῷ
κοινοβουλίῳ συζήτησιν ο Λόρδος Πάλμερστον ά-
παντῶν είς έπερώτησιν τινα, έν τῶνόντι ή Αγγλία,
έν περιπτώσει πολέμου μεταξύ Γαλλίας και Ρωσ-
σίας, δέν δύναται νά μείνη οὐδετέρη, είπεν ότι
οὐδεμίαν άνέλθεσιν υποχρέωσιν άπέναντι πραγμά-
των τῶν όποιῶν άδύνατον νά προῖδη τις τήν άνά-
πτυσιν, και ότι ή Αγγλία είναι ελευθέρα νά πράξη
ό,τι ή τιμή και τὰ συμφέροντα αὐτῆς απαιτοῦσιν.

Η κατ'άληψις, τής πρωτεύουσας του Μεξικού και
αί σύμφωνοι με τās περιστάσεις παραχωρήσεις του
αὐτοκράτορος Ναπολέοντος έπροξένησαν είς τὸ κοι-
νὸν τής Γαλλίας άρίστην έντύπωσιν. Άς χρησιμεύσῃ
τουλάχιστον ώς παράδειγμα ή πορεία του μεγαλο-
φυοῦς τούτου ήγεμόνος είς τούς δυσροποῦντας ν'
άνηγωνίσει τήν άνήγκην τής αλλαγῆς συστήμα-
τος, καταδικαζομένου υπό του πολιτισμοῦ και
τῆς κοινῆς γνώμης τῶν λαῶν.

Έν Βερολίῳ τὰ πνεύματα διατελοῦσιν υπό τὸ
κράτος σφοδρᾷς διεγέρσεως· πρό ολίγου εκ μικρᾷς
άφορμῆς, δοθείσης εκ τῆς έκβολῆς έννοικιαστοῦ τι-
νος υπό τῆς άστυνομίας, ολίγου δεῖν διαταράττετο
ή ήσυχία τῆς πόλεως ταύτης, ήτις κατὰ πᾶ-
σαν πιθανότητα δέν θά μείνη έως τέλος ασάλευ-
τος. Η κυβέρνησις όμως του Κ. Βίσμαρκ επιμένει
είς τήν διαγραφείσιν οδὸν αὐτῆς, άδιαφοροῦσα είς
τήν κατ' αὐτῆς απέχθειαν τῆς κοινῆς γνώμης.

Η επί του Ιονικου ζητήματος εκδοθεῖσα έγκύ-
κλιος του Λόρδου Ρώσελ είναι έν τῶν ώραιωτέρων
έγγράφων, άφ' όσα έξεδόθησάν ποτε από γραφείου

πολιτικοῦ άνδρός. Έν τῇ έγκυκλίῳ ταύτῃ ο άγ-
γλος ύπουργός τῶν Εξωτερικῶν ήθέλησε νά φανῇ
συνεπῆς είς όσα διακήρυξεν άλλοτε δι' έτέρως έγ-
κυκλίου άφορῶσης τὰ Ιταλικά πράγματα, και διά
τῶν περί διεθνούς δικαίου θεωριῶν του, ως καθιε-
ροῖ έν τῇ περι ής ο λόγος έγκυκλίῳ, ο Λόρδος
Ρώσελ διαψεύδει τήν είς πολλοὺς ένυπάρχουσιν
ιδέαν ότι οί διπλωμάται οὐδέποτε υπείκουσιν είς
γενναία και ύψηλά αισθήματα. Άν έξαιρέσωμεν
συντόμους τινὰς διπλωματικὰς φράσεις και άθώως
περιγραφᾷς, ως μεταχειρίζεται ο ευγενής Λόρδος
πρός δικαιολόγησιν τῆς μέχρι τούδε τηρήσεως τῆς
προστασίας, νομίζει τις ότι άναγινώσκει άρθρον
τι Ιονικῆς εφημερίδος, έν ᾧ εξετάζεται υπό όλως
Ιονικὴν έποψιν ή συνθήκη του 1815, δύναται τῆς
όποιας αἱ νῆσοι εκείνην έπέθεσαν υπό τήν προσα-
σίαν τῆς Αγγλίας,

Και αληθῶς οί πολιτικοὶ τῆς Επτανήσου, οἵτι-
νες από του 1848 επεδίωκον κυρίως τήν άρσιν τῆς
προστασίας, ως σκοπὸν τῆς συνθήκης εκείνης θεώ-
ρησαν άείποτε τήν πρός τὸ συμφέρον τῆς Επτα-
νήσου έγκαθίδρυσιν τῆς προστασίας, και επί τῆς
θεωρίας ταύτης έβάσισαν τήν πολιτικὴν πορείαν
των. Τὴν σήμερον δὲ οὕτω πως εξηγεί και ο Λόρδος
Ρώσελ τὸ πνεῦμα τῆς συνθήκης εκείνης, και άπεκ-
δυόμενος πάντα εθνικὸν έγωισμόν αποφαινεται ότι
οὐδέν δικαίωμα έχει ή Αγγλία επί τῶν νήσων ἐ-
κείνων, διότι παρέλαθεν αὐτὰς ως τινα παρακα-
ταθήκη, ήν ὄφειλε ν' άποδώσῃ άμα τὰ αίτια τὰ
προκαλέσαντα τήν ένεχειρίασιν τῆς ήθελον εκλεί-
ψει. Η Εφημερίς τῶν Συζητήσεων, λαλοῦσα περί
τῆς έγκυκλίου εκείνης, αποφαινεται, και δικαίως,
ότι οὐδεὶς του δημοσίου δικαίου θεωρητικὸς συγ-
γραφεὺς ήδύνατο νά λαλήσῃ γλώσσαν συμφωνο-
τέρην πρός τὸ αἰώνιον δικαίον εκείνης, ήν λαλεῖ ο
Λόρδος Ρώσελ. Τῇ αληθείᾳ, ή τροπὴ ήν λαμβάνου-
σιν οσμέραι τὰ πράγματα τῆς Ευρώπης είναι
ευχάριστος διὰ πάντα τῆς ελευθερίας φίλον, και αἱ
καθιερούμεναι ὁλοῦν άρχαί, άρχαί ὅλων άντικει-
μεναι πρός τās τῆς ισῆς Συμμαχίας, είναι θρίαμ-
βος του δικαίου, όστις, ως εἰπίσωμεν, θέλει έχει
εὐεργετικά άποτελέσματα επί τῶν σχέσεων τῶν
διαφόρων εθνῶν τῆς Ευρώπης. Άν παραβάλῃ τις
τās πρό τινων έτῶν διδομένας άπαντήσεις υπό
τῆς άγγλικῆς κυβερνήσεως είς τās κατὰ τῆς προ-
στασίας διαμαρτυρήσεις τῶν Επτανήσιων με τήν
σημερινὴν γλώσσαν αὐτῆς, και άναμνησθῇ τήν
σκληρὰν διαγωγὴν, μεθ' ής προσπνέχθη πρός αὐ-
τοὺς διὰ πᾶσαν ὑπὲρ τῆς ένώσεως έκφρασιν των,

θέλει ὁμολογήσει μεθ' ήμῶν ότι βαίνομεν είς νέαν
ὅλωσ πολιτικὴν, ήτις δέν έχει βάσιν τὸν έγωισμόν
του ισχυροτέρου.

Άλλ' ή Εφημερίς τῶν Συζητήσεων είς τὸ τέ-
λος του άρθρου τῆς, έν ᾧ εξετάζει τὸ ζήτημα
τούτο, επιφέρει και τὰ έπόμενα· «Ὅπως άθώωσῃ
τις τήν Αγγλίαν από τῶν μομφῶν, ως επέβριψαν
κατὰ τῆς έν Επτανήσῳ κυβερνήσεως τῆς, άρκεῖ,
λέγει, νά παραβάλῃ τις τήν κατάστασιν τῶν νήσων
εκείνων πρός τήν νῦν κατάστασιν τῆς Ελλάδος. Η
Επτανήσος είναι τόπος άκαμῆτος, πλούσιος, ευτυ-
χῆς, εἰρηνικὸς, πείραν έχων του συνταγματικοῦ
βίου, τόπος ὅστις προσαρτᾷται είς τόπον κατε-
τραμμένον και καταβεβρωμένον υπό τριακονταε-
τοὺς άναρχίας, ένθα κατέστη άδύνατος και ή μο-
ναρχία και ή δημοκρατία επίσης, και έν ο τελευταίος
ιστοριογράφος του, ο κ. Γρενιέ, έν τινι συγ-
γράμματι γέμοντι γεγονότων, παριστᾷ ήμῖν ως
τόπον βάρβαρον σχεδόν.»

Εκκτος πείθεται, πιστεύομεν, ότι άμφότεραι αἱ
εἰκόνας αὐται, ή τε τῆς Επτανήσου και Ελλάδος
είσιν ὑπερβολικῶς κεχρωματισμένα. Τὸ καθ' ήμᾶς,
οὐδ' ή Επτανήσος εἴθεσεν είς τὸ μὴ περαιτέρω
τῆς πολιτικῆς και κοινωνικῆς άναπτύξεως, οὐδ' ή
Ελλάς κατήνησεν αληθῆς κοιλᾷς του κλαυθμῶ-
νος, είς τήν είσοδον τῆς όποιας παρ' ολίγον νά έ-
πιγράψῃ ο έντιμος συντάκτης τὸ περίφημον εκείνο
του Λάντου· «Lasciate o voi chi' entrate ogni
speranza.» Υπάρχει όμως είς τούς άνωτέρω
λόγους δόσις τις αληθείας, έν δέν θέλομεν μ' ὅλον
τὸν εθνικὸν ήμῶν έγωισμόν ν' άρνηθῶμεν. Αλη-
θῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριακονταετοῦς μοναρ-
χίας πολλάκις διαταράχθη ή τάξις έν Ελλάδι, άλ-
λὰ διότι συνέθεσαν ποὺ και ποὺ είς τινὰς έπαρ-
χίας του κράτους στασιαστικά τινὰ εἴδη κινή-
ματα, δέν δύναμεθα νά συμφωνήσωμεν ότι ή
κατάστασις αὐτῆ δύναται δικαίως νά κληθῇ τρια-
κοκταετῆς άναρχία. Εἰς τόπον νεωγί εισαχθέντα
έν τῷ πολιτικῷ βίῳ, ένθα ή εγκαθιδρυθεῖσα δυνα-
στεία δέν είχε ρίζας είς τās παραδόσεις του λαοῦ,
οὐτε περιεβάλλετο με κανέν εἰς εκείνων τῶν πλεο-
νεκτημάτων άτινα συνήθως γοητεύουσι τήν φαν-
τασίαν και τās καρδίαις τῶν εθνῶν, είπατο ότι ο
θρόνος εκείνος ήθελε σαλευεταί κατ' άρχάς ὁμοῦ
με τήν τάξιν και ήσυχίαν. Και ὅμως έν μέσω τῶν
πολιτικῶν τρικυμιῶν και καταιγίδων και ή τάξις
βαθμηδὸν ετηρίζετο, και ή ὕλική ευημερία του
τόπου προήγετο, και άν πολιτικὰ σφάλματα
προσπεπιθέμενα άσυνέτως τὸ έν κατόπιν του ἄλ-

λου δέν υπέσκαπτον τās βάσεις του θρόνου εκείνου,
ήθελε βεβαίως διατηρηθῇ επί πολὺ είσέτι. Δυσ-
χῆς υπό τήν επήρειαν τῶν τελευταίων συμβάν-
των ή υπεράσπισις του ήμετέρου έθνους άπέναντι
τῶν ριπτομένων κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν, άποβαί-
νει δυσχερῆς, και ή ήμετέρα γραφίς δυσκόλως δύ-
ναται νά ελαττώσῃ τās κακὰς έντυπώσεις ως θέ-
λουσι διεγείρει αἱ τελευταῖαι παρεκτροπαί ήμῶν
είς τās ψυχὰς τῶν και άλλως καθ' ήμῶν προδικα-
τεθειμένων. Τὸ ποτῆριον τούτο οφείλομεν νά τὸ
πίωμεν μεθ' ὑπομονῆς, ὅπως εξηλεώσωμεν, εἰ δυ-
νατὸν, τήν κακὴν μοῖραν του έθνους ήμῶν. Εἴθνη
ὅμως πολὺ προΐαιτερον ήμῶν έν τῷ πολιτικῷ βίῳ
εἰσαχθέντα, και μ' ὅλον τούτο είς πολλὰ και μεγα-
λότερα παραπτώματα εξολισθήσαντα, ως μὴ ρί-
ψωσι καθ' ήμῶν μετὰ τσαύτης σπουδῆς τὸν λίθον.
Αἱ επανάστασεις, οἱ ανδηπότε έχουσι τήν άρχήν,
εξάπτουσι φυσικῶ τῷ λόγω και τὰ πάθη, και τότε
τὸ λογικὸν πολὺ ολίγον ισχύει. Τοιαύτη είναι ή
ισορία τῶν εθνῶν, οὐδ' ήτο δυνατόν ήμεῖς νά εξα-
ρεθῶμεν του γενικοῦ κανόνος.

Καθ' ὅσον δ' άφορᾷ τήν σημερινὴν κατάστασιν
τῆς Επτανήσου, αὐτῆ δέν είναι έργον άποκλει-
σικὸν τῆς προστασίας. Ο Επτανήσιακὸς λαὸς και
επί ενετοκρατικῆς εἰλαμβανε μέρος είς τὰ πολιτικά
πράγματα, και ελευθερίας μετείχε, και Ικανῶς
εὐημεροῦσα πριν τῆς άγγλικῆς προστασίας. Η
ασθένεια τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων, άφ'
ῶν επήραζαν πάντα τὰ κακὰ του τόπου,
ήτο τὸ μεγαλύτερον αὐτῶν εἰλαττωμα, από του
όποιου ή άγγλικὴ κυβέρνησις έμενε βεβαίως άπ' αλ-
λαγμένη. Άλλ' ή ισχύς τῆς κυβερνήσεως ταύτης
ήτο άπλοῦν προσὸν και οὐχί άρετῆ επικτητος, και
επομένως τὰ εἰς αὐτῆς αποβρέοντα άγαθὰ, ή ασφα-
λεια και ή τάξις, ήτον ή φυσικὴ συνέπεια κυβερ-
σεως διατελούσης υπό τήν άμεσον προστασίαν μιας
τῶν μεγάλων τῆς Ευρώπης Δυνάμεων. Οὐδὲλλως
ἔθεν πρέπει νά θαυμάζωμεν άν παραβάλλων τις
τὸν ελληνικὸν λαόν, τὸν τσοσούτους αἰῶνας δια-
τελέσαντα υπό άρόρητον ζυγόν, πρός τὸν λαόν
τῆς Επτανήσου τὸν μηδέποτε γευθέντα τὸ πικρὸν
τῆς αληθοῦς δουλείας ποτῆριον, εύρίσκει αὐτὸν
ευτυχέτερον και ευδαιμονέτερον, οὐδὲ πρέπει νά
θεωρήσῃ τις τήν τυχὸν ευδαιμονίαν του έργον άπο-
κλειστικὸν τῆς άγγλικῆς προστασίας.

10 Ιουλίου 1863.

Μούσα της επιφυλλίδος! ἄς φύγωμεν, ἄς φύγωμεν ἀπὸ τῆς κατραμμένης τούτης χώρας, ὅπου ἡ ἀδελφοκτόνος ἔρις ἴδουσε τὸν θρόνον τῆς, ἐξορίσασα πᾶσαν ἀρετὴν, πᾶν γενναῖον καὶ ὑψηλὸν αἴσθημα. Ἄς φύγωμεν! αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἀδελφοκτονίας μοὶ εἶναι ὀδυνηραὶ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἀποφύγωμεν. Εἰς ἐκάστην γωνίαν μία κηλὶς αἵματος μοὶ παρεμποδίζει τὴν διάβασιν ἁλλάσσω τότε δρόμον, διότι φοβῶ μὲ καταλαμβάνει ὅταν ἀναλογισθῶ ὅτι πατῶ ἐπὶ αἱμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δύσκολον εἶναι νὰ μὴ ἀπαντήσω τὰ ἔγνη τῆς ἀδελφοκτονίας. Ἐκάστη οἰκία φέρει ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς τὰ ἔγνη τῆς λύσης καὶ μανίας μας, ἀπὸ δὲ τῆς ὑδροφρόνης μιᾶς ἐξ αὐτῶν ἀντὶ ὀμβρίου ὕδατος ἐχύθη θερμὸν αἷμα! Ἄλλως τε ποῖα θέλητρα ἔχουσι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην αἱ Ἀθηναίαι; Ὁ μικροφόνος Ἄρης κατετρόμαξε τοὺς πάντας, ἰδίως δὲ ἡ βραγχῆ καὶ ἀγρία φωνὴ του κατεπτόησε τὰς δειλὰς περιστράς τῆς πρωτευούσης, αἵτινες ἐγκαταλείψασαι τὰς φωλεὰς τῶν, μετέβησαν εἰς ἄλλας χώρας, ὅπου ἡ ἀγρία τοῦ πολέμου φωνὴ δὲν ἀκούεται, οὐδὲ κηλίδες αἱμάτων καταμολύνουσι τὸ ἔδαφος.

Τούτου ἕνεκα ὁ Πειραιεύς κατέστη ὁ κληρονόμος τῶν Ἀθηναίων. Μὴ ἔχων τὴν κακὴν τύχην νὰ ἴηται ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, μένει πάντα ξένος εἰς τὰ φονικά δράματα, τὰ ὅποια παρασκευάζουσι οἱ πολιτικοὶ τῆς. Μόλις μίαν ὥραν ἀπέχει ἀπὸ τῆς πρωτευούσης, καὶ ὅμως ἐνθὺς εἰς τὰς Ἀθήνας οὐδεὶς ἐτόλμα ἐπὶ δύο ἡμέρας νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, ἐν Πειραιεῖ, ἄνδρες τε καὶ γυναικες ἀμέριμοι καὶ ἄροβοι διεσκεδάζον παρὰ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Εὐπλοίας Ἀφροδίτης, καὶ ἐλσειολόγουν μόνον τὴν τύχην τῶν Ἀθηναίων, ὅτε ἐβλεπον τοὺς φυγάδας καταφθάνοντας ἀγγελιδὸν ὅπως σωθῶσιν ἐν τῇ πόλει τῶν.

Ἦδη ὁ Πειραιεύς ἀνθεὶ καὶ ἀκμάζει φαίνεται δὲ ὅτι ἡ δυστυχία τῶν Ἀθηναίων φέρει τὴν εὐτυχίαν ἐκείνου. Ὅταν αἱ Ἀθηναίαι καταληφθῶσιν ὑπὸ μανίας τινὸς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καταφύγουσιν εἰς τὸν εἰρηρικὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ ὁ λιμὴν αὐτοῦ πληροῦται πολεμικῶν πλοίων ἐρχομένων πρὸς σωφρονισμὸν τῆς ἀντάρτου πόλεως,

καὶ τότε τὸ ἐμπόριον κινεῖται, πολὺς δὲ χροσὸς διαχέεται ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν υἱῶν τῆς Ἀμφιτρύτης· αἱ μουσικαὶ τότε τῶν δυνάμεων πάσης τῆς Εὐρώπης κατακλιθεῖσι τὰς ἀκοὰς τῶν ἐν Πειραιεῖ διατριβόντων, ἐν δὲ τῇ πλατείᾳ τῆς Τερψιθέας Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ρῶσσοι καὶ Ἴταλοὶ σπεύδουσι νὰ προσφέρωσι τὴν λατρίαν τῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὠραιότητα, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε μόνον ἐγίνωσκον ἐκ τῆς ἐν Λούβρω Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἢ ἐκ τῶν ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ τριῶν Μοιρῶν τοῦ Παρθενῶνος, ἢ τέλος ἐκ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων. Τοῦτο ὀνομάζεται κατοχὴ. Ἄν ἡ Ἑλλὰς τρομάξῃ ἀκούουσα τὴν λέξιν ταύτην, ἂν οἱ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς φρίττωσιν εἰς τὸ ἀκουσμά τῆς, οἱ Πειραιεῖς, οἵτινες εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὸ θηρίον καὶ ἤγγισαν αὐτὸ, ὁμολογοῦσιν ὅτι οἱ ὄνυχες αὐτοῦ καὶ οἱ ὀδόντες του δὲν εἶναι τόσοι σαρκόβοροι ὡς διαφρυλλεῖται. Πολλοὶ μάλιστα λέγουσιν, ὅτι τὸ ἔτος 1854 ἀναφέρεται παρὰ τῶν Πειραιεῶν ὡς ἐποχὴ χρυσοφόρος, καὶ ἐπομένως ὡς ἐποχὴ διεγείρουσα εἰς τοὺς ἐμπόρους τοῦ Πειραιεῖς προσφιλεστάτας ἀναμνήσεις.

Πρὸς τούτοις, ἡ ἐν Ἀθήναις διατριβὴ παρέχει καὶ ἕτερον τινα κίνδυνον. Ἡ Συνέλευσις ἀφοῦ προχειρίσῃ ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς ὑπουργοὺς, ὅπερ θὰ συμβῇ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐξέρχηται τοῦ βουλευτικοῦ περιβάλλου εἰς πᾶσαν ὑπουργικὴν ἀνανέωσιν, καὶ μὲ κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς θὰ ζητῇ ὑπουργοὺς καὶ θὰ συλλαμβάνῃ τοὺς διαβάνοντας, καὶ τότε δυστυχίαν εἰς ὃν τινα ἐμπέσῃ εἰς τὰς ἐξασκίαις χειρᾶς τῆς. Ἡ νομίζετε ὅτι τὸ νὰ γενῆ τις σήμερον ὑπουργὸς εἶναι μικρὸν δυστύχημα;

Ἄλλοτε εἰς τὰς εὐκλειεῖς τῆς συνελεύσεως ἡμέρας αἱ Ἀθηναίαι εὕρισκον τοῦλάχιστον διαφέρον εἰς τὰς συζητήσεις τῆς, καὶ τὸ κοινὸν ἔτρεχεν ἀκουράστως, καὶ παρηυρίσκατο ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς. Ἄλλ' οἴμοι! τὸ κοινὸν σήμερον γρέφεται πρὸς ἄλλους νέους θεοὺς, διότι οἱ παλαιοὶ τὸ ἀηδίασαν, καὶ ἤδη ἡ συνέλευσις μένει «μὲ τοὺς Νάρθηκας ἐρήμους, μὲ βίμμην τὰ τεμένε.» Ἀληθῶς ἀθλίαι τῆς μουσικῆ παιανίζει ἐκάστην κυριακὴν ἐν τῇ κατ' εὐφημισμὸν ὀνομασθείσῃ πλατείᾳ τῆς Ὀμοιοίας, ὅπου συμπεριδινούονται φύρδην μίγδην ἵππεις τε καὶ πεζοὶ καὶ ἐν ἄρμασιν ἀλλὰ καὶ ἐδῶ κινδυνεύεις νὰ καταπατηθῆς ὑπὸ γαυριῶντός τινος ἵππου, ἢ νὰ κατασυντριβῆς ὑπὸ τὸν τέταρτον τροχὸν ἀμάξης τινὸς ἂν δὲν μετράς διὰ τοῦ διαβήτου ἕκαστον βῆμά σου. Ἡ μόνη ἀ-

ληθῆς ψυχγωγία, ἣτις ἔμεινε ἐν Ἀθήναις, εἶναι ψυχγωγία διὰ τοὺς φίλους τῆς ἀρχαιοτήτος καὶ τῆς τέχνης, καὶ ταύτην παρέχουσιν οἱ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἀθηναίων ἀνακαλυπτόμενοι ἀρχαῖοι τάφοι. Ἐκεῖ πορευόμενός τις, καὶ βλέπων κατὰ σειρὰν τοὺς προαιώνιους ἐκείνους λίθους καὶ ἀναγινώσκων τὰς ἐπιταμβίους ἐπιγραφὰς, μεταφέρεται εἰς τοὺς ἐνδόξους χρόνους τῆς Ἑλλάδος· τότε λησμονῶν τὸ παρὸν καὶ τὰς ὀδύνας του, αἰσθάνεται ἠδονὴν μετρίαν μὲν ἀλλ' ἀμικτὸν λύπης. Ἰδὲ τὸν τελευταῖον ἐκείνον λίθον, τὸν ἐσχάτως ἐκχωσθέντα· εἶναι ἀπλοῦν ἀνάγλυφον εὐτελοῦς τέχνης, ἄνευ ἀετώματος ἢ πλακίστου, ἄνευ βάρους τέλος πάντων, ἄνευ ἐπιγραφῆς, καὶ ὅμως ἡ παράστασις ἔχει τι τερπνόν. Παρὰ μικρὰν τινα τράπεζαν πεπληρωμένην βρωμάτων καὶ καρπῶν κάθηται δύο εὐσαρκοὶ γέροντες, καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῶν δύο νεάνιδες. Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀναγλύφου φαίνεται φθάνον τὸ πορθμεῖον τοῦ Χάρωνος, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ὁ ὀκλαδὸν καθήμενος γέρον πορθμεὺς του τείνει τὴν χεῖρα καὶ λαμβάνει τὰ πορθμεῖα παρὰ τοῦ ἐνὸς τῶν παρακαθημένων εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ παρ' αὐτὸν καθιζομένη γυνή, στηρίζουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, πικραίνει αὐτὸν διὰ τῆς ἄλλης εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν πορθμείων. Ἡ μορφή τοῦ Χάρωνος οὐδὲν ἔχει τὸ φοβερόν· εἶναι καὶ οὗτος εἰς γέρον, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ, φέρει δὲ μανθῶν ἄνευ χειρῶν, καὶ εἶναι ἀτελέστερον τῶν λοιπῶν προσώπων ἐξεργασμένος. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ λιθοκόπος, λησμονήσας ὅτι ὁ ἐρέτης τοῦ ἐλαφροῦ πλοιαρίου εἶναι εἰς καὶ μόνος, ἐσημείωσε τέσσαρας κόπας εἰς τὴν μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, ὥστε ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἄλλαι τέσσαρες θὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν, θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ἀκῆτιον τοῦ Χάρωνος ἐκινεῖτο δι' ὀκτώ κωπῶν, ἄς βεβαίως δὲν ἐδύνατο ὅλως νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν μόνος ὁ Χάρων. Τοῦτο εἶναι ὅθεν προφανῆς ἀπροσεξία τοῦ τεχνίτου.

Ἄλλὰ πᾶς τις ἐρωτᾷ μετὰ περιεργείας, ὁποῖός τις ἦν ἄρα ὁ Διονύσιος ἐκεῖνος, ἐπὶ τοῦ πολυτελοῦς τάφου τοῦ ὁποίου τοσοῦτοι στίχοι ἐγράφθησαν ὅπως δηλώσωσι τὴν λύπην, ἣν ἤρτη ὁ θάνατός του εἰς τοὺς φίλους, τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς; Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ταῦρος, ὁ ἐν σπασμωδικῇ κινήσει ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ τάφου, τί ἄρα δηλοῖ; ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν θάνατον τοῦ πολυκαλύστου Διονυσίου, ἢ εἶναι ἀπλοῦν τῆς νεότητος καὶ βώμης τοῦ ἐνταφιασθέντος ἐμβλήμα; Τίποτε δὲν μᾶς λέγουσι περὶ τούτου, οὐδ' οἱ ἐν

τῷ θριγκῷ στίχοι, οἱ δημοσιευθέντες ἄλλοτε ἐν τῇ Χρυσάλλιδι, οὐδ' οἱ ἐν τῷ βάρῳ, οἵτινες ἔχουσιν ὡς ἔπεται:

«Σῶμα μὲν ἐνθάδε σὸν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει,
Ψυχὴν δ' ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίαις.
Σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρὶ κασιγνήταις τε λέλοιπας
Πένθος αἰμυνηστον σῆς φιλικῆς φθίμενος.
Δισσαὶ δ' αὖ πατρίδες ἢ μὲν φύσει, ἢ δὲ νόμοισιν
Ἐξερξαν πολλῆς ἕνεκα σωφροσύνης.»

Ἐκ τούτων τῶν στίχων μανθάνομεν μόνον ὅτι ὁ Διονύσιος οὗτος ἦν τις τῶν μετοίκων, διότι εἶχε δισσὰς πατρίδας καὶ ὅτι ἦν ὁ μόνος ἀρξὴν γόνος τῆς οἰκογενείας, διὰ τοῦτο ἄρτη ὁ θάνατός του ἀπαρμυθήτους τὰς τε ἀδελφάς καὶ τὴν δυστυχεῖ μητέρα· οὐδ' ἦτο βεβαίως τις τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, διότι ἡ ἱστορία οὐδόλως μνημονεύει τι περὶ αὐτοῦ. Ἐνταῦθα δὲ ὅπου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πausανίου, ἐφαίνοντο οἱ τάφοι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἀνεκαλύφθη ἐξ ἐκείνων οὐδ' εἶναι ἐλπίς, πιστεύομεν, ν' ἀνακαλυφθῇ. Τὰ μεγάλα ὀνόματα ἐπισύρουσι, φυσικῶ τῷ ὄντι, τὸν θρόνον καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν· διὰ τοῦτο, ἐν ἄσχημα ὅλως ἀσχημῶν ἀνδρῶν μνημεῖα διεβιβάσθησαν ἀλόβητα μέχρις ἡμῶν, κατεσφάφησαν πάντα τὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ χρόνος ὀλιγοῦρε φαίνεται νὰ βίβῃ τὰ βέλη του κατὰ τοιούτων ἀσχημῶν λίθων. Ἄλλως τε δὲ, τί πλείοτερον θὰ ἐμανθάνομεν περὶ Περικλέους τοῦ Ἐκνητίπου, καὶ Σωκράτους τοῦ υἱοῦ Σωφρονίσκου, ἂν ἐπὶ τινος λίθου ἀναγινώσκωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν; Μὴ ὀλοκλήρος ἡ ἱστορία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶναι ἀνεξάλειπτος ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν ἐπιγραφή; Ἀναμέσον τῶν δύο ἀνωτέρω τάφων Μολοσσικὸς τις κύων, ἐκ φαιῶν λίθου ἄριστα καὶ φυσικώτατα ἐξεργασμένος, φρουρεῖ καθήμενος ὀκλαδὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ κυρίου του. Οὐδεμίαν ἐπιγραφήν, οὐδὲν ἐμβλημα εἴηγει τί πλέον· πιστὸς ὁ κύων οὗτος, καὶ μετὰ εἰκοσιν ἰσως αἰῶνας μένει ἀγρυπνῶν ἐνταῦθα· ἰδὲ πῶς αἶρει τὴν κεφαλὴν, ἰδὲ πῶς μεριμνᾷ εἰσέτι μὴ τις ἀσεβῆς πλησιάσας παραξῆ τὴν κόριν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ νεκροῦ!

***

Ἔπειτα τοῦ 10^{ου} Αἰγίουματος

• ΧΡΟΝΟΣ •

N. Γ. Θ.

ρεϊ γε - νο - μέ - νο ἀπο ὀ

γε - νο - μέ - νο ἀπ' ὀ - λί - γα χορ - τά - ρια

ρεϊ γε - νο - μέ - νο ἀπ' ὀ - λί - γα χορ - τά - ρια

λί - γα χορτά - ρια χοῦ - χαν μεί - νει στήν ἔ -

χορ - τά - ρια ποῦ - παν μεί - νει στήν ἔ -

Ἡ συνένεια ἐπιτεταί εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον